

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของมูลนิธิไรท์ทูเฟลย์ ประเทศไทยมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรม
การเรียนรู้ของเยาวชน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ
กันยายน 2556

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของมูลนิธิไรท์ทูเฟลย์ ประเทศไทยมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรม
การเรียนรู้ของเยาวชน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ
กันยายน 2556
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของมูลนิธิไรท์ทูเฟลย์ ประเทศไทยมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรม
การเรียนรู้ของเยาวชน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ
กันยายน 2556

ประไพ ชาววิวัฒน์. (2556). *ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของมูลนิธิไรท์ทูเพลย์ ประเทศไทย*
ความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน. สารนิพนธ์ บธ.ม. (การจัดการ).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์:
รองศาสตราจารย์ ดร. ณัฏฐ์ กุลิษฐ์.

การวิจัยในครั้งนี้มุ่งศึกษา ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของมูลนิธิไรท์ทูเพลย์ ประเทศไทย
ที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ
ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สัมพันธภาพในครอบครัว ฐานความผิด จำนวน
ครั้งที่กระทำผิด และลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ ตัวแปรตามที่ใช้ศึกษาครั้งนี้คือ พฤติกรรมการ
เรียนรู้ของเยาวชน ได้แก่ การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม การขอความช่วยเหลือ และการมีความ
รับผิดชอบ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาวิจัยในครั้งนี้คือ เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและ
เยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านปรางค์จังหวัดนครปฐม จำนวน
145 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
คือค่าร้อยละหรือค่าความถี่ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติวิเคราะห์ค่าที่ และสถิติการ
วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สันโดยใช้
โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์

ผลการวิจัยพบว่า

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนโดยรวม ที่
ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับสูง

เมื่อพิจารณาลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้โดยการอภิปรายก่อนทำกิจกรรมมีความสัมพันธ์
ต่อพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรม ด้านการขอความช่วยเหลือ
ด้านการมีความรับผิดชอบ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันใน
ระดับปานกลางและต่ำ ตามลำดับ ในขณะที่ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้โดยการทำกิจกรรม และ
อภิปรายหลังกิจกรรมโดยการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของ
เยาวชนด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรม ด้านการขอความช่วยเหลือ ด้านการมีความรับผิดชอบ
ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับปานกลางและสูง
ตามลำดับ

ACTIVITIES-BASED LEARNING OF RIGHT TO PLAY THAILAND FOUNDATION
RELATED TO YOUTH'S BEHAVIOR LEARNING

AN ABSTRACT
BY
PRAPHAI CHAOWIWAT

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Business Administration Degree in Management
at Srinakharinwirot University

September 2013

Praphai Chaowiwat. (2013). *Activity Based Learning of Right To Play Thailand Foundation Related To Youth's Behavior Learning*. Master project M.B.A. (Management). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc.Prof.Dr. Nak Gulid.

The objective of this research was to study Activity-Based Learning of Right To Play Thailand Foundation related to the Behavior Learning of Youth. The independent variables involved in this study are: personal characteristics; gender, age, education level, family status, type of fault and number of guilty. The dependent variable involved in this study is: The Behavior Learning of Youth;

The sample of this research is 145 youth in the Juvenile Observation and Protection Centre of Samutprakan province and the Ban Pranee Juvenile Vocational Training Centre for girls. The methodology used in this research is questionnaire. Statistics for data analysis are frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, one-way analysis of variance and Pearson product moment correlation coefficient. Data is processed by using a computer program.

The result of this research is as follows:

Activity-Based Learning was positively correlated with overall youth behavior learning at the high level with a statistical significance of 0.01 level.

When considering the individual components of Activity-Based Learning, the discussion before the activities was positively correlated with youth behavior learning. The learning was acting ethically, seeking help, and being responsible at the low to moderate level with statistical significance of 0.01 levels. In addition, doing the activities and having discussions after the activities using the model of "Reflect-Connect-Apply" (RCA) teaching and learning strategy were positively correlated with youth behavior learning. The learning was acting ethically, seeking help, and being responsible at the moderate and high level with statistical significance of 0.01 levels, respectively.

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ด้วยดี เนื่องจากความอนุเคราะห์และความช่วยเหลือเป็นอย่างยิ่งจากรองศาสตราจารย์ ดร. ทัศนา กุลสิทธิ์ ท่านอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่า กรุณาให้คำแนะนำและตรวจสอบแก้ไขสารนิพนธ์เป็นอย่างดี ยิ่ง นับตั้งแต่เริ่มดำเนินการจนกระทั่งเสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์ ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่อง อันเป็นประโยชน์ในการทำสารนิพนธ์ครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณในความอนุเคราะห์ของ รองศาสตราจารย์สุพาดา สิริกุตตาและอาจารย์ วรินทร์า ศิริสุทธิกุล กรรมการควบคุมสารนิพนธ์ ที่ให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะตลอดจนการแก้ไขปรับปรุงให้สารนิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านในภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒและคณาจารย์ในโครงการบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอน ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ที่เป็นประโยชน์ยิ่งแก่ผู้วิจัย

ผู้วิจัยขอขอบคุณครอบครัว สามี ลูกๆ ที่มีส่วนสำคัญช่วยและเป็นกำลังใจในการทำวิจัยครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยสามารถจัดทำวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่ได้กรุณาเสียสละเวลาในการตอบแบบสอบถามและเก็บตัวอย่าง ตลอดจนเพื่อนๆ น้องๆ พนักงานมูลนิธิไรท์ทูเพลย์ ประเทศไทยที่มีส่วนช่วยประสานข้อมูลต่างๆ รวมถึงให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บข้อมูล จนทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้คุณประโยชน์และความดีอันพึงมีจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาพระคุณ บิดา มารดา ตลอดจนบูรพคณาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนและชี้แนะแนวทางที่ดีและมีคุณค่าตลอดมาจนกระทั่งประสบความสำเร็จในวันนี้

ประไพ ขาววิวัฒน์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
ความสำคัญของการวิจัย	2
ขอบเขตการวิจัย	3
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	3
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	3
วิธีการเก็บตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	3
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย	6
สมมติฐานในการวิจัย	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
แนวคิดเกี่ยวกับประชากรศาสตร์	8
แนวคิดลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้	11
แนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้	19
มูลนิธิไรท์ทูเพลย์	25
ประวัติศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี จังหวัดนครปฐม	27
ประวัติสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน บ้านเมตตา จังหวัดสมุทรปราการ	28
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	28
3 วิธีดำเนินการวิจัย	32
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	32
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	33
การเก็บรวบรวมข้อมูล	36
การจัดทำและวิเคราะห์ข้อมูล	37
สถิติที่ใช้ในการวิจัย	38

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	45
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	45
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	46
สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	71
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	72
สรุปความมุ่งหมาย สมมติฐานและวิธีการดำเนินการวิจัย	72
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	75
อภิปรายผล	79
ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย	81
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	82
บรรณานุกรม	83
ภาคผนวก	88
ภาคผนวก ก	89
ภาคผนวก ข	94
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	97

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงห้องเรียนที่มีนักเรียนเป็นศูนย์กลางแบบอย่างที่ได้ทำเพื่อส่งเสริม.....	15
2	แสดงจำนวนข้อและค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของเครื่องมือที่ใช้ในการตรวจสอบ.....	37
3	แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา สัมพันธภาพในครอบครัว ฐานความผิด จำนวนครั้งที่กระทำผิด.....	46
4	แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม อายุ สัมพันธภาพในครอบครัว ฐานความผิด จำนวนครั้งที่กระทำผิด.....	49
5	แสดงข้อมูลค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้.....	50
6	แสดงข้อมูลเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการเรียนรู้ ด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรม.....	52
7	แสดงข้อมูลเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการเรียนรู้ ด้านการขอความช่วยเหลือ.....	53
8	แสดงข้อมูลเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการเรียนรู้ ด้านความรับผิดชอบ.....	54
9	แสดงค่าความแปรปรวนพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามเพศ....	55
10	แสดงค่าความแตกต่างพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามเพศ.....	56
11	แสดงค่าความแปรปรวนพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามอายุ	57
12	แสดงค่าความแตกต่างพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามอายุ.....	58
13	แสดงค่าความแปรปรวนพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามระดับการศึกษา.....	60
14	แสดงค่าความแตกต่างพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามระดับการศึกษา.....	60
15	แสดงค่าความแปรปรวนพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามสัมพันธภาพในครอบครัว.....	62
16	แสดงค่าความแตกต่างพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามสัมพันธภาพในครอบครัว.....	63
17	แสดงค่าความแปรปรวนพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามฐานความผิด.....	64
18	แสดงค่าความแตกต่างพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามฐานความผิด.....	65

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
19	แสดงค่าความแปรปรวนพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามจำนวนครั้งที่กระทำผิด.....	66
20	แสดงค่าความแตกต่างพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามจำนวนครั้งที่กระทำผิด.....	67
21	แสดงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้กับ พฤติกรรมการเรียนรู้.....	68
22	แสดงสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานและสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน.....	71

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย.....	6
2 แสดงวงจรการเรียนรู้จากประสบการณ์ของ ไรท์ทูเพลย์.....	11
3 แสดงการสะท้อน-เชื่อมโยง-ปรับใช้.....	12
4 แสดงระดับของการมีคุณครูเป็นศูนย์กลางหรือนักเรียนเป็นศูนย์กลาง	18

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เด็กและเยาวชน นับเป็นทรัพยากรที่สำคัญของประเทศชาติ เนื่องด้วยเด็กและเยาวชนในวันนี้จะเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่และเป็นผู้กำลังสำคัญในการพัฒนาสังคมและประเทศชาติในอนาคต ดังนั้นหากเด็กและเยาวชนในวันนี้ได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้องและเหมาะสมทั้งในด้านสติปัญญา และอารมณ์ ก็จะได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพในอนาคตด้วย ซึ่งจะเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าและเป็นผู้กำลังสำคัญต่อการพัฒนา นำพาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าทัดเทียมกับนานาชาติประเทศได้

สภาพสังคมในปัจจุบันนี้เปลี่ยนแปลงไปมาก อันเนื่องมาจากการเน้นความเจริญทางวัตถุ ทำให้ผู้ปกครองหรือพ่อแม่ต้องทำมาหากินเพื่อหารายได้ให้พอเพียงกับค่าใช้จ่ายหรือความฟุ้งเฟ้อที่หล่อหลอมให้ผู้คนแสวงหาวัตถุมากกว่าการให้เวลาและให้ความสัมพันธ์กับคนในครอบครัว หรือจากการมีเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า ทำให้โลกใบนี้แคบลง การติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ หรือต่างวัฒนธรรมทำได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น ทำให้เด็กและเยาวชนรับรู้หรือซึมซับและยังไม่สามารถแยกแยะว่าสิ่งไหนดีหรือไม่ดีที่มากับความเจริญของกระแสโลกาภิวัตน์นี้ จึงทำให้เกิดช่องว่างและปัญหาเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนเหล่านี้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ทุกประเทศทั่วโลกต่างประสบกับปัญหาเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนมากขึ้น เช่น ปัญหายาเสพติด ปัญหาเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร ปัญหาเด็กติดเกมส์ การล่อลวง ปัญหาเด็กดื่มเหล้า เด็กทะเลาะเบาะแว้ง ตีกัน ซึ่งปัจจุบันมีแนวโน้มว่ารุนแรงขึ้น ถึงขั้นใช้อาวุธ ฯลฯ ปัญหาเหล่านี้ถือว่าสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน ในเชิงบูรณาการจากทุกภาคส่วน เช่น หน่วยงานของรัฐ ครอบครัว โรงเรียน หน่วยงานภาคเอกชน เป็นต้น

ดังนั้น การส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนได้รับการพัฒนาด้านความคิด ทักษะทางสังคมและทักษะชีวิตที่ถูกต้องเหมาะสม จึงเป็นหนทางหนึ่งที่จะทำช่วยลดและหลีกเลี่ยงปัญหาดังกล่าวข้างต้น โดยการเรียนรู้และพัฒนาด้านความคิด ทักษะทางสังคมและชีวิตสามารถทำได้หลายรูปแบบ เช่น การใช้ศิลปะ ดนตรี กิจกรรมนันทนาการและกีฬาเป็นสื่อกลาง สอดแทรกให้เด็กเข้าใจ เรียนรู้ ทักษะที่สำคัญต่อการดำเนินชีวิต เช่น การจัดการด้านความรู้สึก อารมณ์ การเคารพผู้อื่น การเห็นอกเห็นใจ การให้ความร่วมมือ การยอมรับความแตกต่าง มีความรับผิดชอบ การปฏิเสธสิ่งชั่วร้ายและการปฏิบัติตนอย่างมีจริยธรรม ผ่านกิจกรรมที่สนุกสนาน เหมาะกับวัยทำให้เกิดการพัฒนาและสร้างสรรค์จากภายในจิตใจสำนึกของเด็กเอง โดยไม่ได้ต้องบังคับเด็กปฏิบัติ

ไรท์ทูเพลย์ เป็นองค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศ (International Non-Government Organization) ก่อตั้งขึ้นในประเทศแคนาดา ใช้กีฬาและแบบแผนการเล่นเพื่อพัฒนาสุขภาพ พัฒนาทักษะชีวิต และส่งเสริมการพัฒนาทางด้านสังคม อารมณ์ของเด็กและเยาวชนในชุมชนที่

ด้วยโอกาสในที่ต่างๆ ทั่วโลก โดยในประเทศไทยนั้น ไรท์ ทู เฟลย์ ประเทศไทย ได้จดทะเบียนเป็นมูลนิธิดำเนินงานโดยใช้กีฬาและการเล่นอันเป็นนวัตกรรมและพลวัตเครื่องมือการเรียนรู้ที่สามารถประยุกต์ใช้ตามความเหมาะสม เพื่อการศึกษาและการพัฒนาเด็กและเยาวชนภายใต้แนวทางแบบองค์รวม มูลนิธิไรท์ทูเฟลย์ ประเทศไทยมีการทำงานร่วมกับ 40 โรงเรียนทั่วประเทศ มุ่งเน้นด้านการศึกษาทักษะชีวิตผ่านกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเล่นและกีฬาเป็นพื้นฐาน สนับสนุนกิจกรรมการพัฒนาของเด็กแบบองค์รวมผ่านระบบในโรงเรียน โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ และผ่านการบูรณาการเนื้อหาทักษะชีวิตสู่ห้องเรียนที่สอดคล้องกับหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ นอกจากนี้ไรท์ ทู เฟลย์ ยังทำงานร่วมกับสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 3 แห่ง โดยสนับสนุนกิจกรรมฟื้นฟู เสริมสร้างและพัฒนาภาวะผู้นำในเยาวชน ซึ่งจะเห็นว่ามูลนิธิไรท์ทูเฟลย์ทำงานอย่างใกล้ชิดกับ กระทรวงศึกษาธิการ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม องค์การยูนิเซฟ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่นๆ เพื่อส่งเสริมระบบการศึกษาที่เน้นเด็กเป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้

เนื่องด้วยมูลนิธิไรท์ทูเฟลย์ ประเทศไทย ร่วมกับศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี จังหวัดนครปฐม และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ ได้เริ่มจัดกิจกรรมกีฬาและนันทนาการตามกิจกรรมของมูลนิธิไรท์ทูเฟลย์ ประเทศไทย ตั้งแต่ต้นปี 2555 เพื่อให้เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้ร่วมกิจกรรมการเล่นและกีฬา เพื่อเกิดพัฒนาทักษะชีวิตในหลายๆ ด้าน โดยเฉพาะพฤติกรรมการเรียนรู้ โดยความมุ่งหมายของการศึกษาครั้งนี้เพื่อการศึกษาว่าลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ที่นำมาทำในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 2 แห่งนี้มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้หรือไม่ เพื่อจะได้พัฒนาลักษณะกิจกรรมและแนวทางที่เหมาะสมและสัมฤทธิ์ผลสูงสุดต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

- 1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจำแนกตามลักษณะส่วนบุคคลอันได้แก่ เพศ อายุ สัมพันธภาพในครอบครัว ระดับการศึกษา ฐานความผิด และจำนวนครั้งที่กระทำผิด
- 2) เพื่อศึกษาลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี จังหวัดนครปฐมและสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนสมุทรปราการ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการศึกษาค้นคว้าวิจัยในครั้งนี้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลศึกษาถึงอุปสรรคของลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อหาแนวทางลักษณะการเรียนรู้ที่ได้ผล โดยให้ทุกหน่วยงานที่ทำงานกับเด็กและเยาวชน เช่น มูลนิธิฯ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนต่าง ๆ ชุมชน และครอบครัว มีส่วนในการช่วยแก้ไข พื้นฟูเด็กและเยาวชนที่หลงผิดอย่างมีประสิทธิภาพ ยั่งยืนและเหมาะสมกับบริบทของสังคมและวัฒนธรรมไทย

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เด็กและเยาวชนที่ต้องหาว่ากระทำความผิดและถูกควบคุมตัวอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี จังหวัดนครปฐม จำนวนทั้งสิ้น 84 คน และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ จำนวนทั้งสิ้น 94 คน เหตุผลที่เลือกสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 2 แห่งนี้ เพราะเป็นสถานพินิจ 2 ใน 3 แห่งที่มูลนิธิไรท์ทูเพลย์ ไปทำกิจกรรมใช้ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของไรท์ทูเพลย์ โดยที่สถานพินิจทั้งสองแห่งนี้ยังไม่เคยมีกิจกรรมลักษณะนี้มาก่อน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

คือเด็กและเยาวชนที่ต้องหาว่ากระทำความผิดและถูกควบคุมตัวอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านปราณี จังหวัดนครปฐม จำนวนทั้งสิ้น 84 คน (ข้อมูล ณ. วันที่ 15 มิถุนายน 2555 จากผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี จังหวัดนครปฐม) และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ จำนวนทั้งสิ้น 94 คน (ข้อมูล ณ. สิ้นเดือน มิถุนายน 2555) เป็นประชากรทั้งหมดที่ใช้ในการวิจัย 178 คน เนื่องจากทราบจำนวนประชากรแน่นอน ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างความน่าจะเป็น โดยใช้สูตรคำนวณของ ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane, 1973: 1088) กำหนดช่วงระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 และระดับความผิดพลาด ร้อยละ 5 ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจากการคำนวณเท่ากับ 123 ตัวอย่าง

วิธีการเก็บตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งตามสัดส่วน (Proportionate Stratified Random Sampling) โดยกำหนดตามสัดส่วนของจำนวนประชากรในสถานพินิจแต่ละแห่งได้ดังนี้

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี จังหวัดนครปฐม จำนวน 58 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 84 คน

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 65 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 94 คน

ขั้นที่ 2 ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยอาศัยความสะดวก(Convenience sampling) ของผู้วิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งจะขึ้นอยู่กับความสมัครใจของเด็กและเยาวชนจากสถานพินิจทั้งสองแห่งที่จะให้ข้อมูล

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่

1.1 ลักษณะส่วนบุคคล

- 1.1.1 เพศ
- 1.1.2 อายุ
- 1.1.3 ระดับการศึกษา
- 1.1.4 สัมพันธ์ภาพในครอบครัว
- 1.1.5 ฐานความผิด
- 1.1.6 จำนวนครั้งที่กระทำความผิด

1.2 ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้

- 1.2.1 อภิปรายก่อนกิจกรรม
- 1.2.2 กิจกรรม
- 1.2.3 อภิปรายหลังกิจกรรม

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่

2.1 พฤติกรรมการเรียนรู้

- 2.1.1 การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม
- 2.1.2 การขอความช่วยเหลือ
- 2.1.3 การมีความรับผิดชอบ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เด็กและเยาวชน หมายถึงเด็กและเยาวชนที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี จังหวัดนครปฐม และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ **"เด็ก"** หมายถึงคนที่มีอายุน้อย ยังเล็ก เช่น เด็กชายคือคำนำเรียกเด็กผู้ชายที่มีอายุไม่เกิน 14 ปี บริบูรณ์ และเด็กหญิงคือคำนำเรียกเด็กผู้หญิงที่มีอายุไม่เกิน 14 ปี บริบูรณ์ ส่วน**เยาวชน**หมายถึงบุคคลที่มีอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ และไม่ใช่ เป็นผู้บรรลุนิติภาวะแล้วด้วยการสมรส

2. **ลักษณะส่วนบุคคล** หมายถึง เพศ อายุ สภาพครอบครัว ระดับการศึกษา ฐานความผิด และจำนวนครั้งที่กระทำผิดของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านปราณี จังหวัดนครปฐม และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ

3. **สัมพันธภาพในครอบครัว** หมายถึง องค์ประกอบของครอบครัว หรือความสัมพันธ์ของครอบครัวที่เด็กและเยาวชนอาศัยอยู่ในขณะที่กระทำความผิด

4. **ระดับการศึกษา** หมายถึง ระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชนในขณะที่กระทำความผิด

5. **ฐานความผิด** หมายถึง ประเภทความผิดที่เด็กและเยาวชนกระทำ เช่น ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ชีวิต เพศ ลิขสิทธิ์ อาวุธ และจราจร

6. **ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้** หมายถึง กิจกรรมซึ่งรวมถึงการเล่น เกม กีฬา และการละเล่นนันทนาการสมมติต่าง ๆ ที่ต้องมี 1) การอธิบาย/สนทนาก่อนกิจกรรม 2) กิจกรรมเกม การละเล่นนันทนาการสมมติหรือกีฬา 3) อธิบายหลังกิจกรรมซึ่งจะประกอบด้วย การสะท้อน-เชื่อมโยง-ปรับใช้ เสมอ

7. **พฤติกรรมการเรียนรู้** หมายถึง การเปลี่ยนพฤติกรรมเผชิญกับปัญหา โดยใช้ปัญญา และความคิดซึ่งเป็นผลจากการเปลี่ยนปริมาณความรู้ ประสบการณ์หรือจากการฝึกหัด อันประกอบด้วย การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม การขอความช่วยเหลือ และการมีความรับผิดชอบ

8. **การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม** หมายถึง การเอาใจใส่และเห็นอกเห็นใจผู้อื่น

9. **การขอความช่วยเหลือ** หมายถึง การที่เด็กรู้จักเข้าหาพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูที่ปรึกษา หรือเพื่อน เพื่อขอแรงสนับสนุนหรือให้คำแนะนำช่วยเหลือ เมื่อเด็กเผชิญกับอุปสรรค

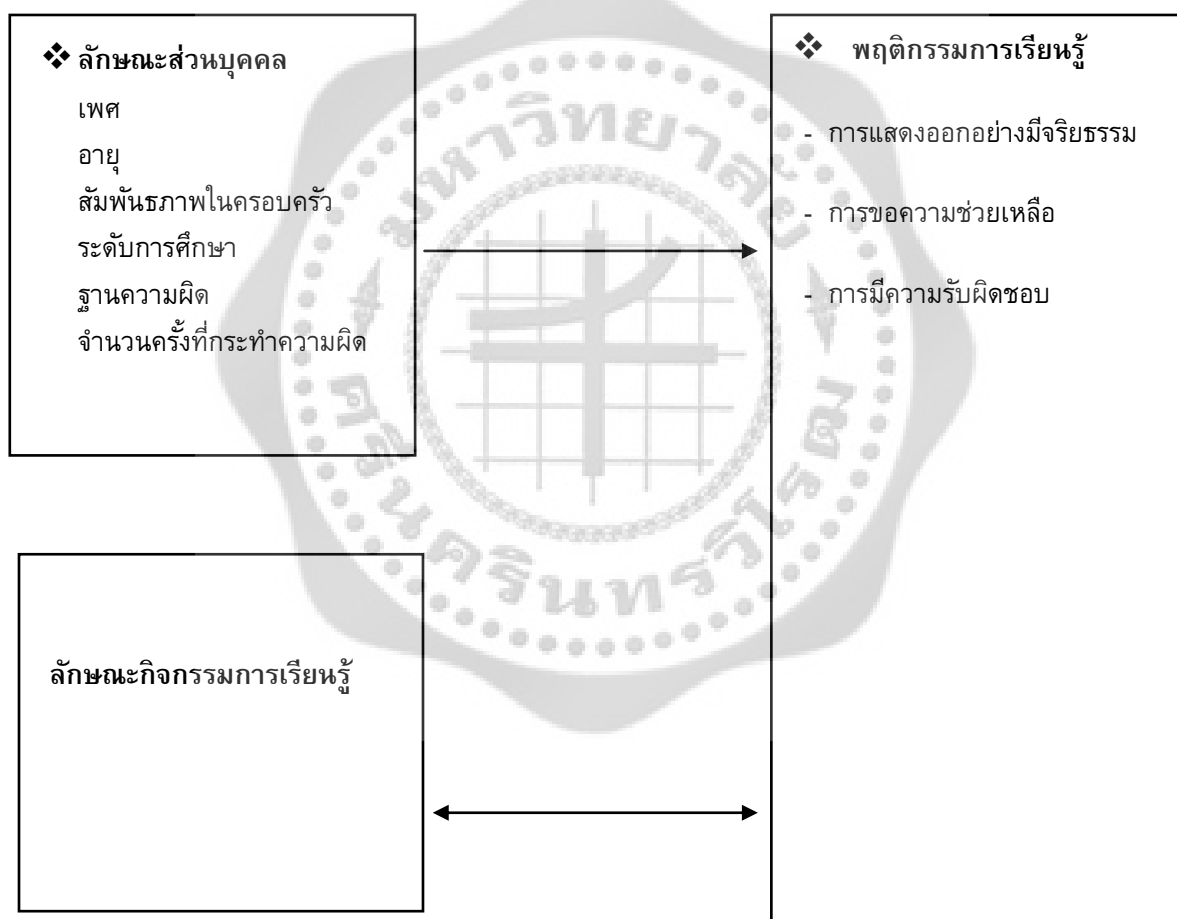
10. **การมีความรับผิดชอบ** หมายถึง การฝึกฝนให้เด็กรู้จักรับผิดชอบต่อความคิด คำพูด และการกระทำของตัวเอง

กรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework)

หัวข้อการวิจัย: ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของมูลนิธิไรท์ทูเพลย์ ประเทศไทย มีความสัมพันธ์ต่อ พฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

สมมติฐานในการวิจัย

1. เยาวชนที่มีลักษณะส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ สัมพันธภาพในครอบครัว ระดับการศึกษา ฐานความผิด และจำนวนครั้งที่กระทำผิด แตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้แตกต่างกัน
2. ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับประชากรศาสตร์
2. แนวคิดลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้
3. แนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้
แนวคิดเกี่ยวกับการแสดงออกอย่างมีจริยธรรม
แนวคิดเกี่ยวกับการขอความช่วยเหลือ
แนวคิดเกี่ยวกับการมีความรับผิดชอบ
4. มุลนิธิไรท์ทูเพลย์
5. ประวัติศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี จังหวัดนครปฐม
6. ประวัติสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน บ้านเมตตา จังหวัดสมุทรปราการ
7. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลหรือลักษณะทางประชากรศาสตร์

ประชากรศาสตร์ หรือ Demography เป็นคำที่มาจากภาษากรีก 2 คำ Demos ซึ่งแปลว่า people ประชากร ส่วนคำว่า Graphy แปลว่า describing หรือการพรรณนาหรือบรรยายหรือการแสดงความ ดังนั้นประชากรศาสตร์ หรือ Demography จึงเป็นการพรรณนาหรือบรรยายเกี่ยวกับคนหรือประชากร(ผศ. ศิริพันธ์ ถาวรทวิวงศ์. 2543)

องค์ประกอบทางประชากร หมายถึง ลักษณะต่างๆ ของคนหรือประชากรทั้งทางด้านชีววิทยาและสังคมได้แก่ อายุ เพศ เชื้อชาติ ศาสนา ภาษา การศึกษา เศรษฐกิจ สถานภาพสมรส ที่อยู่อาศัย เป็นต้น

เพศ

ความแตกต่างระหว่างสมองของชายและหญิง

ผู้ชายมีจำนวนเซลล์สมองมากกว่าผู้หญิงประมาณ ๔% และมีเนื้อสมองมากกว่าผู้หญิงประมาณ ๑ ซีดี แต่ผู้หญิงมีระบบการเชื่อมโยงของเซลล์สมองมากกว่าผู้ชาย

ขนาดของสมองส่วนคอร์ปัส คัลโลซั่ม Corpus Callosum ผู้หญิงมีขนาดของสมองส่วนนี้มากกว่า หมายความว่า ผู้หญิงมีความสามารถในการส่งข้อมูลระหว่างสมองซีกซ้ายกับขวาเร็วกว่าผู้ชาย ผู้ชายมักจะใช้สมองซีกซ้ายได้ดีกว่า แต่ผู้หญิงใช้ได้ทั้งสองข้าง

ภาษา สำหรับผู้ชายใช้สมองซีกซ้ายสำหรับภาษา ในขณะที่ผู้หญิงใช้สมองทั้งสองข้าง ซึ่งเป็นผลดี

อย่างมาก เช่น หากเกิดมีการทำลายสมองซีกซ้าย ผู้หญิงยังสามารถใช้สมองซีกขวาในการสื่อสารได้ แต่ผู้ชายทำไม่ได้หรือทำได้ช้ากว่ามาก

ขนาดของสมองส่วนลิมบิก (Limbic) (ส่วนสำคัญสำหรับอารมณ์ ความผูกพัน) พบว่าผู้หญิงมีความสามารถในการแสดงความรู้สึก อารมณ์ และสร้างความผูกพันทางอารมณ์ได้ดีกว่าผู้ชาย ทำให้ผู้หญิงเลี้ยงดูลูกได้ดีกว่าผู้ชายมาก จึงเห็นว่าทุกสังคมจึงมอบหน้าที่ดูแลลูกให้กับผู้หญิง และก็เพราะมีสมองส่วนนี้ใหญ่ ผู้หญิงจึงเกิดภาวะซึมเศร้าได้มากและบ่อยกว่าผู้ชาย โดยเฉพาะในช่วงการเปลี่ยนแปลงต่างๆ เช่น เข้าสู่วัยรุ่น วัยทอง การตั้งครรภ์ ซึ่งมีความตึงเครียดและมีการเปลี่ยนแปลงของระดับฮอร์โมน ทำให้ผู้หญิงพยายามฆ่าตัวตายมากกว่าผู้ชาย แต่ผู้ชายมักฆ่าตัวตายสำเร็จ เพราะไม่ค่อยมีความผูกพันกับคนอื่น(จันทร์เพ็ญ ชูประภาวรรณ. 2551: 1)

จากทฤษฎีของฟรอยด์กล่าวว่า เด็กหญิงมีวิธีการต่างกับเด็กชายจึงทำให้ทั้งสองเพศมีการแสดงออกที่ต่างกัน แต่แอดเลอร์เห็นว่า สังคมต่างหากที่กำหนดบทบาทและความแตกต่างระหว่างชาย หญิง (สถิตี วงศ์สุวรรณ. 2544: 83)

อายุ

ทฤษฎีพัฒนาการของบุคลิกภาพตามแนวคิดของอีริกสัน บุคลิกภาพของบุคคลจะเป็นอย่างไรขึ้นอยู่กับพัฒนาการตามขั้นตอน 8 ขั้น (สถิตี วงศ์สุวรรณ. 2544: 104-105)

ขั้นที่ 1 เป็นพัฒนาการเกี่ยวกับความรู้สึกไวใจและไม่ไวใจ

ขั้นที่ 2 ขวบครึ่งถึง 3 ขวบ เป็นการพัฒนาการด้านความเป็นอิสระ ถ้าถูกบังคับให้อยู่ในกรอบกฎเกณฑ์ เด็กจะรู้สึกท้อแท้ มองตนเองไม่มีความสามารถ เกิดความไม่มั่นใจในตัวเอง

ขั้นที่ 3 อายุ 3-5 ขวบ อยู่ในช่วงอยากรู้ อยากเห็น ช่างซักถาม ช่างคิด

ขั้นที่ 4 อายุ 6-12 ปี ระยะเวลาชอบประเมินตัวเอง ถ้าทำอะไรได้ผลดีก็จะภูมิใจมาก

ขั้นที่ 5 อายุ 13-17 ปี เป็นช่วงระยะวัยรุ่น สนใจตนเองเป็นพิเศษ ถ้าเลี้ยงดูดีก็จะรับบทบาทหน้าที่ของตน ถ้าเลี้ยงไม่ดี อาจมีพฤติกรรมที่มีปัญหา

ขั้นที่ 6 อายุ 18-21 ปี พัฒนาการวัยนี้ขึ้นอยู่กับวัยต้นๆ ด้วย ถ้าพัฒนามาดี ก็มองสิ่งแวดล้อมในแง่ดี ปรับตัวเข้าสังคมได้ดี แต่ตรงข้ามถ้าพัฒนามาไม่ดี ก็จะแยกตัวหนีสังคมจากเพื่อน

ขั้นที่ 7 อายุ 22-40 ปี เป็นระยะที่มีความรับผิดชอบแบบผู้ใหญ่ เป็นอย่างไรขึ้นอยู่กับพัฒนาการในตอนต้นๆ ด้วย

ขั้นที่ 8 อายุ 40 ขึ้นไป ถ้าช่วงต้นพัฒนามาดี ก็มีความรับผิดชอบสูง มองโลกด้วยสายตาที่เป็นจริง

สัมพันธภาพในครอบครัว

ทฤษฎีบุคลิกภาพของแอดเลอร์มีว่า อิทธิพลของสังคม และสัมพันธภาพระหว่างบุคคลที่มีความสำคัญต่อการสร้างบุคลิกภาพมาก เช่น

- การเลี้ยงดูของพ่อ-แม่ เด็กที่มีความรู้สึกที่พ่อแม่เกลียดชังทอดทิ้ง มักจะมีความรู้สึกที่ทุกสิ่งในโลกเป็นศัตรูกับตน จึงตั้งใจเป็นศัตรูตอบแทนในสาสม ไม่ไวใจใคร เจ้าคิดเจ้าแค้น มองทุกสิ่งในแง่ร้ายไปหมด ไม่รู้สึกเป็นมิตรกับใครเลย ถ้าเด็กได้รับการเลี้ยงดูส่งเสริมให้ลูกเป็นตัวของตัวเอง

ตัวเอง ให้รักความยุติธรรม ไม่ช่วยเหลือนักจนเกินไป มีความเข้าใจและยอมรับฟังความคิดเห็นของเขา เด็กย่อมมีความกล้าในการเผชิญความจริง มีความสนใจสังคม มีสามัญสำนึก ดำเนินชีวิตได้อย่างปกติสุข

- ความสัมพันธ์ในครอบครัว สัมพันธภาพระหว่างพ่อ-แม่ ญาติ พี่น้องและสมาชิกในครอบครัว มีผลต่อบุคลิกภาพของลูกเป็นอย่างยิ่ง ลูกแต่ละคนในแต่ละลำดับของการเกิด มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพไม่เหมือนกัน เช่น ลูกคนหัวปี มักมีบุคลิกภาพเป็นคนเอาจริงเอาจังต่อชีวิต มีความรับผิดชอบ มักเป็นผู้นำ เคร่งเครียดจริงจัง วิชาการ ลูกคนรอง มีบุคลิกภาพชอบการแข่งขัน ลูกคนสุดท้ายมักมีนิสัยเป็นคนใจน้อย ลูกโตน คือลูกคนเดียว มักมีบุคลิกเป็นคนเอาแต่ใจตนเอง เชื้อมั่นในตัวเอง นับถือตัวเอง แต่มีความรับผิดชอบน้อยเพราะมักได้อะไรมาง่ายๆ (สถิต วงศ์สวรรค์.

2544: 80-82)

ระดับการศึกษา

การศึกษาในที่นี้หมายถึงระดับการศึกษาที่ได้รับจากสถาบันการศึกษา และที่ได้รับจากประสบการณ์ของชีวิต การศึกษาบ่งบอกถึงความสามารถในการเลือกรับข่าวสาร และอัตราการรู้หนังสือระดับการศึกษาจะทำให้คนมีความรู้ ความคิด ตลอดจนความเข้าใจในสิ่งต่างๆ กว้างขวางลึกซึ้งแตกต่างกันออกไป ทำให้ผู้พูดสามารถแยกความเหมาะสมของเนื้อหาและตัวอย่างที่จะยกมากล่าวได้ การศึกษานอกจากจะทำให้บุคคลมีศักยภาพเพิ่มขึ้นแล้ว การศึกษายังทำให้เกิดความแตกต่างทางทัศนคติ ค่านิยม และคุณธรรมความคิดอีกเช่นกัน นอกจากนี้ ประมะ สตะเวทิน (2546: 116) ยังได้กล่าวว่าการศึกษา เป็นลักษณะสำคัญอีกประการหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผู้รับสาร ดังนั้นคนที่ได้รับการศึกษาในระดับที่ต่างกัน ยุคสมัยที่ต่างกัน ระบบการศึกษาแตกต่างกัน สาขาวิชาที่แตกต่างกัน จึงมีความรู้สึกนึกคิด อุดมการณ์ และความต้องการที่แตกต่างกันไปอีกด้วย

ฐานความผิด

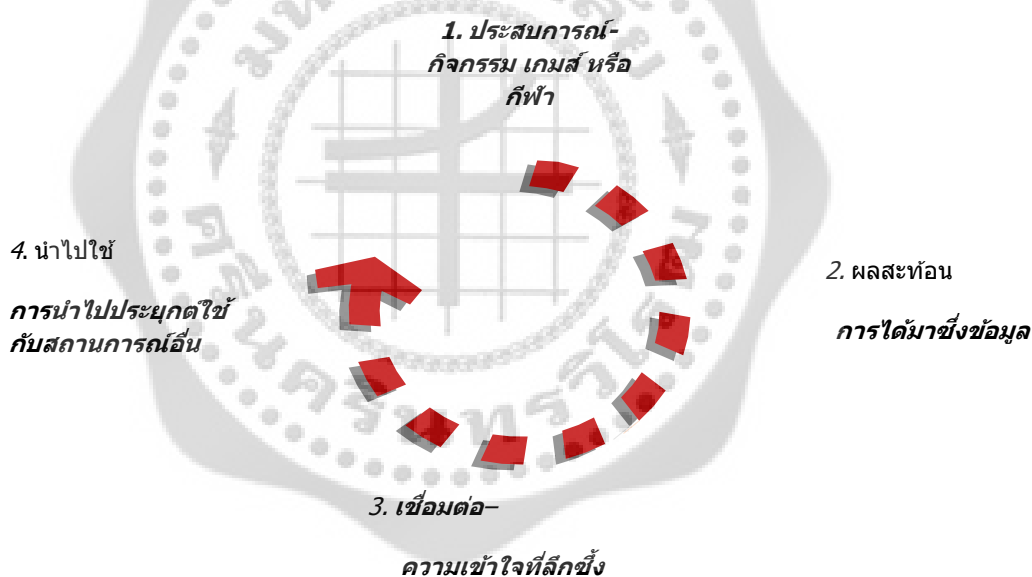
การกระทำต่างๆ ของคนเรามีอิทธิพลมาจากบุคคลหรือสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบๆ ตัวเรา สิ่งแวดล้อมรอบตัวเราก็มักเริ่มจากกลุ่มเล็กๆ อย่างเช่นโรงเรียนอนุบาลเป็นสถานที่แรกในการเรียนรู้ การแสดงออกภายในกลุ่ม จากการทดลองในห้องทดลอง แสดงให้เห็นว่าปทัสถานของกลุ่มหรือการบีบคั้นภายในกลุ่มทำให้แต่ละคนเปลี่ยนแปลงการตัดสินใจได้ ในต้นศ.ศ 1924 Allport ได้แสดงให้เห็นว่าแรงบีบคั้นภายในกลุ่มแรงพอที่จะเปลี่ยนการตัดสินใจของแต่ละคนในกลุ่ม เมื่อกลุ่มส่วนใหญ่มีการตัดสินใจที่แตกต่างไปจากผู้ถูกทดลองโดยสิ้นเชิง ผู้ถูกทดลองมีแนวโน้มที่จะตอบคำถามเหมือนกับคนส่วนใหญ่ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าบุคคลเมื่ออยู่ในกลุ่มจะมีความเชื่อมั่นต่อตนเองน้อย บ่อยครั้งที่บุคคลติดยาเสพติดหรือของมีพิษ ซึ่งสาเหตุการเสพติดครั้งแรกนั้นมาจากแรงบีบคั้นเพื่อจะให้คล้ายตามกลุ่ม บุคคลอาจรู้ถึงอันตรายของยาเสพติด แต่ว่ากลุ่มสามารถชักจูงให้เขาทำตามได้ (จำเริญ เงินดี. 2545: 360-361)

จำนวนครั้งที่การทำความผิด

การติดยาเป็นความผิดที่เกิดขึ้นกับผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่ในเขตเมือง การติดยาที่นำไปสู่การย่องเบา วิ่งราว และจี้ปล้น เพื่อหาเงินไปซื้อยาเสพติดต่างๆ มาบำบัดความต้องการของตน ขณะที่ผู้ติดยาส่วนมากมีพฤติกรรมทางอาชญากรรมเพียงเพื่อหาเงินไปซื้อยาเสพติด แต่เมื่อเวลาผ่านไปก็ยอมชี้ให้เห็นว่าผู้ติดยาบางคนนั้นอาจชอบในพฤติกรรมทางอาชญากรรมขึ้น (จำเริญเงินดี. 2545: 386)

2. แนวคิดลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการสอนและการเรียนรู้ทักษะชีวิตต่างๆ ด้วยการเล่นเกม กีฬา และการละเล่นบทบาทสมมติ ที่ไรท์ทูเพลย์มีการออกแบบวิธีและหลักการดำเนินการที่เริ่มต้นด้วยประสบการณ์และสิ้นสุดด้วย ‘ผลสะท้อน(Reflect) – เชื่อมต่อ(Connect) – นำไปใช้ที่(Apply) –(R-C-A) โดยยึดตามแนวการสอนของ DAVID E. KOLB นักทฤษฎีด้านการสอนชาวอเมริกัน (Kolb's Experiential Learning Model-ELM)

ภาพประกอบ 2 แสดงวงจรการเรียนรู้จากประสบการณ์ของไรท์ทูเพลย์

ที่มา: Life Skill guide-Right To Play. (ค.ศ. 2010)

ลักษณะการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ของไรท์ทูเพลย์

ไรท์ทูเพลย์กำหนดให้มีการอภิปรายทั้งก่อนและหลังการทำกิจกรรมในแต่ละครั้ง เพื่อให้เด็กๆ ได้เรียนรู้บทเรียนสำคัญที่จะทำให้พวกเขาสามารถพัฒนาทักษะที่จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการแบบองค์รวมของตนเองได้ พัฒนาการแบบองค์รวมได้แก่พัฒนาการทางความคิดและสติปัญญา

- พัฒนาการทางร่างกาย

- พัฒนาการทางอารมณ์และความรู้สึก
- พัฒนาการทางสังคมและความสัมพันธ์
- พัฒนาการด้านการมีสุขภาพดี

การอภิปรายก่อนเริ่มทำกิจกรรม

การอภิปรายก่อนเริ่มทำกิจกรรมเป็นการเตรียมความพร้อมเด็ก ๆ สำหรับการเรียนรู้ประสบการณ์ การอภิปรายจะช่วยให้เด็กให้ความสำคัญกับการเรียนรู้หลักของกิจกรรมที่กำลังจะเกิดขึ้น การอภิปรายก่อนเริ่มทำกิจกรรมอาจใช้เวลาเพียงสั้น ๆ แต่ควรกระตุ้นให้เด็ก ๆ ได้ใช้สมองเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับบทเรียนที่จะได้เรียนรู้ระหว่างการทำกิจกรรมในแต่ละครั้ง

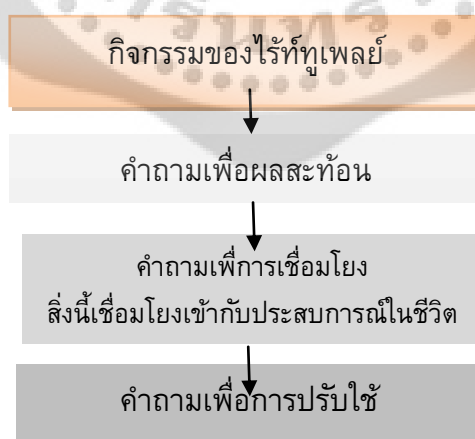
กิจกรรมเกม กีฬา หรือการละเล่นบทบาทสมมติ

กิจกรรมที่นำมาเล่น สำหรับการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนนั้น จะมีทั้งที่เป็นเกม กีฬา หรือการละเล่นบทบาทสมมติ โดยครูหรือผู้นำกิจกรรมจะเลือกเกมที่มีอยู่ในท้องถิ่นหรือที่มีอยู่ในคู่มือของไรท์ทูเพลย์ ที่สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อการเรียนรู้นั้น ๆ เช่น เกมเรียกชื่อใบอนุญาตเห็นใจ คุณจะทำอะไร พิทักษ์สมบัติ ถูงั่วตัวแข็ง คนกีดขวาง เปะแข็ง หาช่องว่างฟุตบอล ๔ ประตู บุหรี่มือสอง ทางเลือกเป็นของคุณ

การอภิปรายหลังเสร็จกิจกรรม

การอภิปรายหลังเสร็จกิจกรรมเกิดขึ้นหลังจากการ “สะท้อน-เชื่อมโยง-ปรับใช้” ครูที่ดำเนินการตามแนวทางของไรท์ทูเพลย์จะสอนเด็ก ๆ ให้สะท้อนบทเรียนที่ได้รับเพื่อเชื่อมโยง กับสิ่งที่ตนได้เรียนรู้มาแล้ว และปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

การสะท้อน-เชื่อมโยง-ปรับใช้ ช่วยให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ประสบการณ์ของตนเองอย่างตั้งใจ เชื่อมโยงประสบการณ์เหล่านั้นเข้ากับสิ่งที่ตนได้เรียนรู้มาแล้ว และวางแผนเพื่อปรับใช้

ภาพประกอบ 3 การสะท้อน-เชื่อมโยง-ปรับใช้

2.1 การเรียนการสอนโดยใช้เกม(Game)

ความหมาย

วิธีสอนโดยใช้เกม คือกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนเล่นเกมตามกติกา และนำเสนอหาและข้อมูลของเกม พฤติกรรมการเล่น วิธีการเล่น และผลการเล่นของผู้เรียนมาใช้ในการอภิปรายเพื่อสรุปการเรียนรู้ (ทิตินา แคมมณี. 2548: 365-369)

องค์ประกอบสำคัญของวิธีการสอน

1. มีผู้สอนและผู้เรียน
2. มีเกม และกติกาการเล่น
3. มีการเล่นเกมตามกติกา
4. มีการอภิปรายเกี่ยวกับผลการเล่น วิธีการเล่น และพฤติกรรมการเล่นของผู้เล่นหลังการ

เล่น

5. มีผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

ขั้นตอนสำคัญของการสอน

1. ผู้สอนนำเสนอเกม ชี้แจงวิธีการเล่น และกติกาการเล่น
2. ผู้เรียนเล่นเกมตามกติกา
3. ผู้สอนและผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับผลการเล่นและวิธีการหรือพฤติกรรมการเล่นของ

ผู้เรียน

4. ผู้สอนประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน
5. เทคนิคและข้อเสนอแนะต่างๆในการใช้เกมให้มีประสิทธิภาพ

5.1 การเลือกและนำเสนอเกม เกมการศึกษา เป็นเกมที่มีวัตถุประสงค์ มุ่งให้ผู้เล่นเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ เกมการศึกษามี 3 ประเภท คือ 1) เกมแบบไม่มีการแข่งขัน 2) เกมแบบแข่งขัน เกมแบบนี้ช่วยให้การเล่นเพิ่มความสนุกสนานมากขึ้น 3) เกมจำลองสถานการณ์(simulation game) เป็นเกมที่จำลองความเป็นจริง ผู้เล่นจะต้องตัดสินใจจากข้อมูลที่มีและได้รับการตัดสินใจเหมือนกับที่ควรจะเป็นจริง การเลือกเกมมาใช้นั้นทำได้หลายวิธี อาจเป็นเกมที่สร้างขึ้นมาให้เหมาะกับวัตถุประสงค์การสอนก็ได้

5.2 การชี้แจงวิธีการเล่น และกติกาการเล่น กติกาการเล่นเป็นสิ่งสำคัญมากในการเล่น เกม เพราะกติกาจะตั้งขึ้นเพื่อควบคุมให้การเล่นเป็นไปตามวัตถุประสงค์

5.3 การเล่นเกม สถานที่ควรให้อยู่ในสภาพที่เอื้อต่อการเล่น ในขณะที่เล่นผู้สอนควรสังเกตพฤติกรรมการเล่นของผู้เรียนอย่างใกล้ชิดและควรบันทึกข้อมูลที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน เพื่อจำไปใช้ในการอภิปรายหลังการเล่น

5.4 การอภิปรายหลังการเล่น เป็นขั้นตอนสำคัญมาก ถ้าขาดขั้นตอนนี้ถือว่าการเล่นเกมไม่ใช่วิธีสอนเป็นเพียงการเล่นเกมธรรมดาๆ การใช้เกมในการสอนโดยทั่วๆ ไปมีวัตถุประสงค์

เพื่อ 1) ฝึกฝนเทคนิคหรือทักษะต่างๆ ที่ต้องการ 2) เรียนรู้เนื้อหาสาระจากเกมนั้น 3) เรียนรู้ความเป็นจริงของสถานการณ์ต่าง

6. ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีสอนโดยใช้เกม

ข้อดี

- ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนสูง ได้รับความสนุกสนาน และเกิดการเรียนรู้จากการเล่น
- ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยการเห็นประจักษ์แจ้งด้วยตนเอง ทำให้การเรียนรู้นั้นมีความหมายและคงทน
- ผู้สอนไม่เหนื่อยแรงมากขณะสอนและผู้เรียนชอบ

ข้อจำกัด

- ใช้เวลามาก
- มีค่าใช้จ่าย เนื่องจากการเล่นเกม ผู้เรียนทุกคนต้องมีวัสดุอุปกรณ์ในการเล่นเฉพาะตน
- เป็นวิธีสอนที่ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้สอน ผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสร้างเกม
- ต้องอาศัยการเตรียมการมาก ต้องจัดเตรียมวัสดุ อุปกรณ์ในการเล่นให้ผู้เรียนจำนวนมาก ถ้าเกมมีความซับซ้อนมากหรือผู้เล่นจำนวนมากก็ยิ่งต้องใช้เวลามาก
- ผู้สอนต้องมีทักษะในการนำการอภิปรายที่มีประสิทธิภาพจึงจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนประมวลและสรุปการเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์

2.2 การเรียนรู้ที่เด็กเป็นศูนย์กลาง

การเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง หมายถึง การเรียนรู้ที่ผู้เป็นผู้รับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง โดยเป็นผู้สร้างเป้าหมายการเรียนรู้ วัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ แสวงหาแหล่งให้ความรู้ และเลือกวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตน ตลอดจนประเมินตนเอง โดยอาศัยหรือไม่อาศัยความช่วยเหลือจากผู้อื่นก็ได้ ส่วนครูผู้สอนจะปรับเปลี่ยนบทบาทที่เคยเป็นศูนย์กลาง มาเป็นผู้ชี้แนะ สนับสนุน และให้ความช่วยเหลือเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองได้(ผศ.ญ. วลัย สัตตศัย. 2547)

2.3 แนวคิดและกลยุทธ์เชิงปฏิบัติของไรท์ทูปเพลย์ เพื่อให้เด็กเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้

ห้องเรียนที่มีนักเรียนเป็นศูนย์กลางแตกต่างจากห้องเรียนแบบดั้งเดิมที่มีคุณครูเป็นศูนย์กลางอย่างไร

ตาราง 1 ห้องเรียนที่มีนักเรียนเป็นศูนย์กลางแบบอย่างที่เราได้พบ

	คุณครูเป็นศูนย์กลาง	นักเรียนเป็นศูนย์กลาง	ไรท์ ทู เฟลย์
เป้าหมายของการเรียน	- สนใจที่เนื้อหาและทักษะพื้นฐาน - เนื้อหาเหมือนกัน - ประยุกต์ให้เข้ากับวัฒนธรรม	- การเรียนรู้แบบมุ่งเป้าไปที่ตัวเด็ก (กายภาพ สติปัญญา สังคม อารมณ์) - พัฒนาด้านทักษะการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ - ตระหนักถึงคุณค่าของตัวเอง - มีส่วนร่วมกับสังคม	นอกเหนือจากคุณสมบัติของการมีนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ไรท์ทูเฟลย์ยังสามารถมุ่งเป้าไปที่พัฒนาการโดยรวมของนักเรียน
กลยุทธ์ของคุณครู	- คุณครูเป็นผู้นำการเรียนการสอนทั้งหมด - นักเรียนเป็นผู้รับข้อมูลจากคุณครู - ไม่สนใจคุณสมบัติส่วนบุคคลของนักเรียนแต่ละคน - คุณครูเป็นหลักในการให้คำสั่งในชั้นเรียน - นักเรียนมักจะทำงานตามลำพัง - คุณครูต้องอาศัยแหล่งข้อมูลแหล่งอื่น เช่น ตำราเรียนหรือแบบฝึกหัด - เนื้อหาที่เรียนนั้นเฉพาะเจาะจง และไม่มีทางเลือกอื่นในเนื้อหาวิชา	- คุณครูนั้นมีการสื่อสารกับนักเรียนมากกว่า มีบทบาทในการสนับสนุนส่งเสริม เป็นแหล่งข้อมูล เป็นผู้ที่ให้คำปรึกษา เป็นทั้งผู้สอนและผู้เรียนไปในเวลาเดียวกัน - นักเรียนมีส่วนร่วมมากกว่า มีโอกาสในการที่จะวางแผนและสร้างความรับผิดชอบในการเรียนของตนเองมากขึ้นทุกวัน นักเรียนคือผู้คิดและผู้ตัดสินใจ นักเรียนจะได้รับการยอมรับในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการดูแล - การเรียนรู้เป็นเรื่องตามความเหมาะสมของแต่ละคนมากขึ้น เน้นทักษะทางสังคมและความร่วมมือมากขึ้น	- กระตุ้นให้ผู้เรียนไตร่ตรองถึงประสบการณ์การเรียนรู้ที่ผ่านมา เชื่อมต่อเข้ากับสิ่งที่รู้อยู่แล้ว และประยุกต์สิ่งที่ได้เรียนให้เข้ากับชีวิตจริงผ่านทางกลยุทธ์ที่เรียกว่า R-C-A - สนับสนุนให้นักเรียนรู้จักใช้ R-C-A โดยให้คุณครูจำลองแบบกระบวนการคิดและนักเรียนมุ่งเน้นหาคำตอบของคำถามในกระบวนการ R-C-A - คุณครูสนับสนุนคุณค่าในตัวลูกศิษย์ ให้ความร่วมมือ ความหวัง ความซื่อสัตย์ คำแนะนำ ความทุ่มเท ความเคารพ และความกระตือรือร้น และ ดูแลเด็ก ๆ และยังปลูกฝังให้เด็ก ๆ นำค่านิยมเหล่านี้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน - แก้ปัญหาความขัดแย้งโดยสันติ

ตาราง 1 (ต่อ)

คุณครูเป็นศูนย์กลาง	นักเรียนเป็นศูนย์กลาง	ไรท์ ทู เพลย์
8.คุณครูใช้วิธีสอนแบบท่องจำ ผูกทำแบบฝึกหัด และเน้นงานที่ใช้ความจำ	●นักเรียนจะได้รับทั้งการเรียนรู้กลุ่มใหญ่ (ทั้งหมด) กลุ่มย่อย (เฉพาะพวกเรา) และเดี่ยว (ฉันคนเดียว) ●คุณครูใช้แหล่งข้อมูลจากแหล่งกำเนิดของข้อมูลและสื่อการสอนที่ได้รับ การปรับปรุง ●การเรียนรู้รวมหลายๆวิชาเข้าด้วยกันโดยใช้แนวคิดที่กว้างขึ้น ●คุณครูสร้างสมดุลในการค้นคว้า การเรียนรู้กลุ่มย่อย การเรียนเดี่ยว การตัดสินใจ และกลยุทธ์การแก้ปัญหา การทำแบบฝึกหัด และการเรียนแบบใช้ความจำบ้าง	●เป็นผู้นำ ●มีการตัดสินใจที่ดี ●บูรณาการเกม กีฬา และกิจกรรมเข้าด้วยกันกับวิชา สุขศึกษา ภาษา คณิตศาสตร์ สังคมศาสตร์ สิ่งแวดล้อม ศิลปะ และวรรณกรรม ●ดูแลความรู้สึกรักของเด็กทุกคน ตัวอย่าง ●ให้ทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมโดยไม่คำนึงถึงเพศและความสามารถ ●มุ่งเน้นสิ่งที่เด็กแต่ละคนทำได้ แทนที่จะมุ่งเน้นในสิ่งที่เด็กทำไม่ได้ ●ให้โอกาสเด็กๆในการเลือกความยากในระดับที่เหมาะสมกับตนเอง
การวัดผลและการประเมินผล	■แยกระหว่างการเรียนรู้การสอนและมักทำขึ้นโดยการสอบ เช่น ■การสอบมาตรฐาน ■การสอบปรนัย ■การถามคำถามถูกผิด ■การเติมคำในช่องว่าง	■การพูดคุย ■การถามคำถาม ■การใช้แบบบันทึกการเรียนรู้ ■การประเมินตนเองและเพื่อนร่วมชั้นเรียน ■การตระหนักถึงความเป็นผู้เรียนรู้ของตนเอง

ที่มา: Integrated Learning Teacher Manual 6 to 12, Right To Play International.

(ค.ศ. 2010)

การให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางมีประโยชน์กับนักเรียนในหลากหลายรูปแบบ มันช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสามารถ

- เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติ
- สามารถตัดสินใจและสามารถคิดแบบมีวิจารณญาณ
- สามารถเจรจาอย่างมีเป้าหมาย
- เรียนรู้ที่จะทำงานอย่างเป็นอิสระ
- ร่วมมือกับคนอื่นแทนที่จะแข่งขันกับผู้อื่น
- เป็นผู้ฟังที่ดีและมีความเคารพผู้อื่น
- มีกิจกรรมทางสังคมร่วมกับชุมชน
- กล้ารับความเสี่ยง
- สามารถตัดสินใจและรับผิดชอบเกี่ยวกับการเรียนของตนเอง
- มีทัศนคติที่จะเรียนรู้ตลอดชีวิต

การสอนแบบให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางนั้น คุณครูจะต้อง

- ทราบถึงความต้องการทั้งหมดของเด็ก ไม่ใช่เพียงแค่ความต้องการทางการศึกษา
- ตระหนักถึงความต้องการของนักเรียนแต่ละคน
- แบ่งความรับผิดชอบโดยให้เด็กสามารถเลือกกิจกรรมและริเริ่มกิจกรรมใหม่ๆ ได้บ้าง
- ใช้พื้นที่จัดกิจกรรมอย่างยืดหยุ่นและสร้างสรรค์เพื่อขยายขีดความสามารถในการเรียน
- เปิดโอกาสให้เด็กๆ สัมผัสกับประสบการณ์ที่หลากหลาย ทั้งจากการเรียนรู้โดยตรง สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออื่นๆ ทั้งในและนอกห้องเรียน
- สร้างโอกาสในการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมเชิงบูรณาการในหลายๆ วิชารวมกัน
- ช่วยเด็กๆ ในการสร้างความสัมพันธ์กับสังคมด้วยการรับผิดชอบต่อสังคมในฐานะโครงการหนึ่งของโรงเรียน
- เชิญผู้ปกครองและชุมชนมาเยี่ยมชมโรงเรียนในฐานะแขก ผู้ช่วยเหลือในชั้นเรียน และวิทยากรรับเชิญ
- ตระหนักทั้งกระบวนการการเรียน (เรียนอย่างไร) และผลจากการเรียน (ตัวอย่างการเรียน)
- ประเมินความรู้ ทักษะ ทัศนคติ และค่านิยม

ประโยชน์ที่ได้จากกิจกรรมที่นักเรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนของไรท์ทูเพลย์

เกมและกีฬาของไรท์ทูเพลย์สำหรับกระบวนการพัฒนานั้นเน้นที่วุฒิภาวะทางจิตใจ กายภาพ อารมณ์และสังคมของเด็ก จากการศึกษาพบว่าการเล่นเกมและกีฬานั้นจะช่วยให้

- เพิ่มอัตราการมาโรงเรียนของนักเรียน
- ลดความเครียด
- ลดพฤติกรรมต่อต้านสังคม
- พัฒนาสมาธิ
- สร้างความภูมิใจในตนเอง

■ พัฒนาผลการเรียนโดยรวม

ตัวอย่างผลงานทางวิชาการที่ตีพิมพ์ในวารสารกุมารเวชศาสตร์ในปี 2009 ชี้ให้เห็นว่าเด็กที่มีเวลาทำกิจกรรมมากกว่า 15 นาทีต่อวันจะมีพฤติกรรมที่ดีในห้องเรียนมากกว่าเด็กที่มีเวลาทำกิจกรรมน้อยหรือไม่มี การศึกษาอีกชิ้นในปีเดียวกันโดยนักวิจัยจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดชี้ให้เห็นว่า สมรรถภาพทางร่างกายที่ดีขึ้นของเด็กจะช่วยส่งเสริมให้มีผลการเรียนดีขึ้น

รูปต่อไปนี้แสดงให้เห็นถึงกิจกรรมและกลยุทธ์บางอย่าง และได้ระบุถึงระดับของการมีคุณครูเป็นศูนย์กลางหรือการมีนักเรียนเป็นศูนย์กลาง

ภาพประกอบ 4 การมีคุณครูเป็นศูนย์กลางหรือการมีนักเรียนเป็นศูนย์กลาง

ที่มา: Integrated Learning_ Teacher Manual 6 to 12, Right To Play International.

(ค.ศ. 2010)

3. แนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้

การเรียนรู้ หมายถึง การเปลี่ยนพฤติกรรม ซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากประสบการณ์ที่คนเรามีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม หรือจากการฝึกหัดรวมทั้งการเปลี่ยนปริมาณความรู้ของผู้เรียน (<http://theory-g6.blogspot.com>)

มีนักปรัชญาและนักจิตวิทยาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันได้มีการแสดงทัศนะกันไว้อย่างหลากหลายถึงแนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งทฤษฎีการเรียนรู้เหล่านั้นได้มีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปในแต่ละยุคแต่ละสมัย

ทฤษฎีการเรียนรู้(Learning Theory) หมายถึง ข้อความรู้ที่พรรณนา/อธิบาย/ทำนายปรากฏการณ์ต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนรู้ ซึ่งได้รับการพิสูจน์ ทดสอบตามกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และได้รับการยอมรับว่าเชื่อถือได้ และสามารถนำไปนิรนัยเป็นหลักหรือกฎการเรียนรู้ย่อยๆ หรือนำไปใช้เป็นหลักในการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้ (ทศนา แคมมณี. 2548: 475)

3.1 ทฤษฎีการเรียนรู้

กลุ่มพุทธินิยม หรือกลุ่มความรู้ความเข้าใจ หรือกลุ่มที่เน้นกระบวนการทางปัญญาหรือความคิด นักคิดกลุ่มนี้เชื่อว่าการเรียนรู้ของมนุษย์ไม่ใช่เรื่องของพฤติกรรมที่เกิดจากกระบวนการตอบสนองต่อสิ่งเร้าเพียงเท่านั้น การเรียนรู้ของมนุษย์มีความซับซ้อนยิ่งกว่านั้น การเรียนรู้เป็นกระบวนการของทางความคิดที่เกิดจากการสะสมของข้อมูล การสร้างความหมาย และความสัมพันธ์ของข้อมูลและการดึงข้อมูลออกมาใช้ในการกระทำและแก้ปัญหาต่างๆ (ทศนา แคมมณี. 2548: 59)

ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ (Lall and Lall, 1983: 45-54)

การเรียนรู้ของเด็กเป็นไปตามพัฒนาการทางสติปัญญา ตามวัยเป็นลำดับขั้น ไม่ควรที่จะเร่งเด็กให้ข้ามจากการพัฒนาการขั้นหนึ่งไปสู่อีกขั้นหนึ่ง เพราะจะทำให้เกิดผลเสียแก่เด็ก สรุปสาระทฤษฎีพัฒนาการทางปัญญาของเพียเจต์ ได้ดังนี้

1. พัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคลเป็นไปตามวัย

1.1 ขั้นรับรู้ประสาทสัมผัส(Sensorimotor Period) อยู่ในช่วงอายุ 0-2 ปี การรับรู้และกระทำของเด็กวัยนี้จะยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางไม่สามารถเข้าใจความคิดเห็นของผู้อื่น

1.2 ขั้นก่อนปฏิบัติการคิด(Preoperational Period) อยู่ในช่วงอายุ 2-7 ปี วัยนี้รับรู้เป็นส่วนใหญ่แต่ไม่สามารถใช้เหตุผลอย่างลึกซึ้ง

1.3 ขั้นการคิดแบบรูปธรรม(Concrete Operational Period) อยู่ในช่วงอายุ 7-11 ปี เด็กสามารถสร้างภาพในใจ และสามารถคิดย้อนกลับได้ และมีความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของตัวเองและสิ่งต่างๆ ได้มากขึ้น

1.4 ขั้นการคิดแบบนามธรรม(Formal Operational Period) อยู่ในช่วงอายุ 11-15 ปี เด็กสามารถคิดสิ่งที่เป็นนามธรรมได้และสามารถคิดตั้งสมมติฐาน ใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ได้

2) กระบวนการทางสติปัญญา ประกอบด้วย

2.1 การซึมซับหรือดูดซึม เป็นกระบวนการทางสมองในการรับประสบการณ์ เรื่องราว และข้อมูลต่าง ๆ เข้ามาสะสมเก็บไว้เพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป

2.2 การปรับและจัดระบบ(accommodation) คือกระบวนการทางสมองในการปรับประสบการณ์เดิมและประสบการณ์การใหม่ให้เข้ากันเป็นระบบ เกิดเป็นโครงสร้างทางปัญญาใหม่ขึ้น

2.3 การเกิดสมดุล(equilibrium) เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นจากขั้นของการปรับประสบการณ์ 2 ใหม่และประสบการณ์เดิมให้เข้ากันได้อย่างผสมผสานกลมกลืน

ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism)

ทฤษฎี Constructivism มีรากฐานจากทฤษฎีพัฒนาการทางเชาว์ปัญญาของเพียเจต์และวิกอทสกี ทั้งเพียเจต์และวิกอทสกี เป็นนักทฤษฎีการเรียนรู้ในกลุ่มพุทธินิยม (Cognitivism) ซึ่งเป็นกลุ่มที่ให้ความสนใจศึกษาเกี่ยวกับ “cognition” หรือกระบวนการรู้คิด หรือกระบวนการทางปัญญา วิกอทสกี ให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมและสังคมมากกว่า เขาอธิบายว่ามนุษย์ได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางสังคมคือวัฒนธรรมตั้งแต่แรกเกิด ดังนั้นสถาบันสังคมต่างๆ เริ่มตั้งแต่สถาบันครอบครัวจะมีอิทธิพลต่อการพัฒนาทางเชาว์ปัญญาของแต่ละบุคคล

แนวคิดของนักทฤษฎีกลุ่มการสร้างความรู้ มีความเห็นว่า(Duffy and Jonassen. 1992: 3-4) แม้โลกนี้จะมียุติธรรม แต่ความหมายของสิ่งเหล่านั้น มิได้มีอยู่ในตัวของมัน สิ่งต่างๆ มีความหมายขึ้นมาจากการคิดของคนที่รับรู้สิ่งนั้น แต่ละคนจะให้ความหมายแก่สิ่งเดียวกันแตกต่างกันไปอย่างหลากหลาย ดังนั้นสิ่งต่างๆ ในโลกจึงไม่มีความหมายที่ถูกต้องหรือเป็นจริงที่สุด ด้วยเหตุนี้วิกอทสกี(Vygtsky. 1978: 84-91) จึงเน้นความสำคัญของความแตกต่างระหว่างบุคคล และการให้ความช่วยเหลือผู้เรียนเพื่อให้ก้าวหน้า จากระดับพัฒนาการที่เป็นอยู่ ไปถึงระดับพัฒนาการที่เด็กมีศักยภาพ วิกอทสกี จึงได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับ “ zone of proximal development” วิกอทสกี อธิบายว่า เด็กทุกคนมีระดับพัฒนาการทางเชาว์ปัญญาที่ตนเป็นอยู่ และมีระดับพัฒนาการที่ตนมีศักยภาพจะไปให้ถึง ช่วงระหว่างระดับที่เด็กเป็นอยู่ในปัจจุบันกับระดับที่เด็กมีศักยภาพจะเจริญเติบโตนี้เองเรียกว่า “zone of proximal development” หรือ “ zone of proximal growth” ซึ่งแต่ละบุคคลจะมีช่วงห่างนี้แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น เด็กที่มีระดับพัฒนาการทางสมองเท่ากับเด็กอายุ 8 ขวบ จะสามารถทำงานที่เด็กอายุ 8 ขวบโดยทั่วไปทำได้ เมื่อให้งานของเด็กอายุ 9 ขวบ เด็กจะทำไม่ได้แต่เมื่อได้รับการชี้แนะหรือสาธิตให้ดูก็จะทำได้ แสดงให้เห็นว่าเด็กคนนี้มีวุฒิภาวะที่จะไปถึงระดับที่ตนเองมีศักยภาพจะพัฒนาไปให้ถึง ในขณะที่เดียวกันอาจมีเด็กอีกหนึ่งซึ่งอยู่ในระดับพัฒนาการทางสมองเท่ากับ 8 ขวบ เมื่อให้ทำงานของเด็กอายุ 9 ขวบ เด็กทำไม่ได้แม้จะได้รับการชี้แนะ หรือสาธิตให้ดูซ้ำแล้วซ้ำอีก ก็ไม่สามารถทำได้ แสดงให้เห็นว่าช่องว่างระหว่างระดับพัฒนาการที่เป็นอยู่กับที่ระดับที่ต้องการไปให้ถึงยังห่าง เด็กยังมีวุฒิภาวะไม่เพียงพอ วิกอทสกี (Vygotsky, 1978: 90-91) จึงเชื่อว่า การให้ความช่วยเหลือชี้แนะแก่เด็ก ซึ่งอยู่ในลักษณะของ

assisted learning เป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะสามารถช่วยพัฒนาเด็กให้ไปถึงระดับที่อยู่ในศักยภาพของเด็กได้

การเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้เป็นกระบวนการในการ “acting on “ ไม่ใช่ “taking in” กล่าวคือ เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนจะต้องจัดกระทำกับข้อมูล ไม่ใช่เพียงรับข้อมูลเข้ามา (Fosnot. 1992: 171) และนอกจากกระบวนการเรียนรู้จะเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ภายในสมอง (internal mental interaction) แล้ว ยังเป็นกระบวนการทางสังคมอีกด้วย การสร้างความรู้จึงเป็นกระบวนการทั้งทางด้านสติปัญญาและสังคมควบคู่กันไป

ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพฤติกรรมนิยม (Learning Theory : Behaviorism)

นักจิตวิทยาในกลุ่มพฤติกรรมนิยมมองธรรมชาติของมนุษย์ในลักษณะเป็นกลาง คือ ไม่ดี ไม่เลว (neutral-passive) การกระทำต่าง ๆ เกิดจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมภายนอก พฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากการตอบสนองต่อสิ่งเร้า (stimulus-response) การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง กลุ่มพฤติกรรมนิยมให้ความสำคัญกับ “พฤติกรรม” มาก เพราะพฤติกรรมเป็นสิ่งที่สังเกตเห็นได้ สามารถวัดและทดสอบได้

ทฤษฎีการเรียนรู้ในกลุ่มพฤติกรรมนิยม ประกอบด้วยแนวคิดสำคัญ 3 แนวคิด (ทิตินา แซมมณี. 2548: 50) ดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Thorndike's Connectionism Theory)
2. ทฤษฎีการวางเงื่อนไข (Conditioning Theory)
3. ทฤษฎีการเรียนรู้ของฮัลล์ (Hull's Systematic Behavior Theory)

ทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Thorndike's Connectionism Theory)

ทฤษฎีของธอร์นไดค์เรียกว่าทฤษฎีการเชื่อมโยง (Connectionism Theory) ทฤษฎีนี้กล่าวถึงการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า (Stimulus - S) กับการตอบสนอง (Response - R) โดยมีหลักเบื้องต้นว่า “การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง โดยที่การตอบสนองมักจะออกมาเป็นรูปแบบต่าง ๆ หลายรูปแบบ จนกว่าจะพบรูปแบบที่ดี หรือเหมาะสมที่สุด เราเรียกการตอบสนองเช่นนี้ว่าการลองถูกลองผิด (Trial and error) นั่นคือการเลือกตอบสนองของผู้เรียนรู้อาจจะกระทำด้วยตนเองไม่มีผู้ใดมากำหนดหรือชี้ช่องทางในการปฏิบัติให้และเมื่อเกิดการเรียนรู้ขึ้นแล้ว การตอบสนองหลายรูปแบบจะหายไปเหลือเพียงการตอบสนองรูปแบบเดียวที่เหมาะสมที่สุด และพยายามทำให้การตอบสนองเช่นนั้นเชื่อมโยงกับสิ่งเร้าที่ต้องการให้เรียนรู้ต่อไปเรื่อย ๆ

ทฤษฎีการวางเงื่อนไข (Conditioning Theory)

พฤติกรรมเรสปอนเด็นท์ (Respondent behavioral) เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นโดย สิ่งเร้า เมื่อมีสิ่งเร้าพฤติกรรมตอบสนองก็จะเกิดขึ้น ซึ่งจะสามารถสังเกตได้ นิยมเรียกกันว่า

1. ทฤษฎีการเรียนรู้แบบการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classic Conditioning Theory)
2. ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบต่อเนื่อง (Contiguous Conditioning Theory) ของกัททรี

(Guthrie)

3. พฤติกรรมโอเปอแรนท์ (Operant behavioral) เป็นพฤติกรรมที่บุคคลหรือสัตว์แสดง พฤติกรรมการตอบสนองออกมา (Emitted) โดยปราศจากสิ่งเร้าที่แน่นอน และพฤติกรรมนี้มีผลต่อ สิ่งแวดล้อม นิยมเรียกกันว่า

ทฤษฎีการเรียนรู้แบบการวางเงื่อนไขแบบโอเปอแรนท์ (Operant Conditioning Theory)

ทฤษฎีการเรียนรู้แบบการวางเงื่อนไขแบบโอเปอแรนท์ (Operant Conditioning Theory) หรือ ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ ซึ่งมี สกินเนอร์ (B.F. Skinner) เป็นเจ้าของทฤษฎี สกินเนอร์มีแนวคิดว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นภายใต้เงื่อนไขและสภาวะแวดล้อมที่เหมาะสม โดยสกินเนอร์มองว่าพฤติกรรมของมนุษย์เป็นพฤติกรรมที่กระทำต่อสิ่งแวดล้อมของตนเอง

จากการศึกษาและทดลองของสกินเนอร์นั้น สามารถสรุปเป็นลักษณะ และทฤษฎีการเรียนรู้ของทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบโอเปอแรนท์หรือทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำได้ดังนี้

ลักษณะของทฤษฎีโอเปอแรนท์

1. การตอบสนองเกิดจากอินทรีย์เป็นผู้กระทำขึ้นเอง (Operant Behavior)
2. การตอบสนองเกิดขึ้นโดยตั้งใจ หรือจงใจ (Voluntary Response)
3. ให้ตัวเสริมแรงหลังจาก ที่มีการตอบสนองขึ้นแล้ว
4. ถือว่ารางวัลหรือตัวเสริมแรงมีความจำเป็นมากต่อการวางเงื่อนไข ซึ่งเป็นไปตามกฎแห่งความพอใจ (Law of Effect)
5. ผู้เรียนต้องทำอะไรอย่างหนึ่งอย่างใด จึงจะได้รับการเสริมแรง
6. เป็นการเรียนรู้ ที่เกี่ยวกับการตอบสนองของกระบวนการทางสมองที่สูงกว่า อันมีระบบประสาทกลางเข้าไปเกี่ยวข้อง

3.2 พฤติกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของไรท์ทูเพลย์

3.2.1 แนวคิดการแสดงออกอย่างมีจริยธรรม

ความหมายของการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมในวิธีการของไรท์ทูเพลย์ อยู่บนพื้นฐานของแนวคิดที่เรียบง่ายมาก การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม คือการเอาใจใส่และเห็นอกเห็นใจผู้อื่น วิธีที่มองโลกและใช้ชีวิตอยู่ในโลกใบนี้ เป็นเรื่องของการมองและเข้าใจในความต้องการของผู้อื่น ตลอดจนเป็นความปรารถนาที่จะทำบางสิ่งบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับความต้องการเหล่านั้น

การปลูกฝังจริยธรรมให้แก่เด็ก ๆ ตั้งแต่ยังเยาว์วัยนั้นเป็นสิ่งสำคัญซึ่งเริ่มจากการสอนให้เด็กรับรู้ถึงความเอาใจใส่และรับรู้ว่าคุณค่าเกิดมาพร้อมกับความรู้สึกสงสารและเห็นใจผู้อื่น สิ่งสำคัญคือการให้โอกาสแก่เด็กในการที่จะพัฒนาความสามารถในการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นและความเห็นอกเห็นใจก็พาและการทำกิจกรรมผ่านการละเล่นจะเป็นการเปิดโอกาสอันดีให้เด็ก ๆ ได้รู้สึกผูกพันกับผู้อื่น อีกทั้งยังส่งเสริมให้เด็กรู้สึกถึงความเป็นเจ้าของและความปรารถนาที่จะช่วยเหลือผู้อื่นด้วย

กลยุทธ์เชิงปฏิบัติเพื่อช่วยให้เด็กเรียนรู้การแสดงออกอย่างมีจริยธรรมของไรท์ทูเฟลย์

การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม ทุกวันนี้พวกเด็ก ๆ ต่างก็ต้องเผชิญหน้ากับการตัดสินใจอันหนักหน่วงส่วนหนึ่งของบทบาทในฐานะครูคือการช่วยให้เด็ก ๆ เรียนรู้ว่าพวกเขาจะคิดได้ อย่างไร ไม่ใช่แค่คิด อะไร เท่านั้น ในการทำเช่นนั้น ต้องจัดเตรียมเครื่องมือต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการทำให้พวกเขาเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่ดีที่สุดเท่าที่พวกเขาจะเป็นได้ บางสิ่งที่อาจใช้ส่งเสริมให้เด็กสามารถพัฒนาทักษะต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมได้:

1. ช่วย让孩子สามารถตรวจสอบพฤติกรรมของพวกเขาเองได้ เมื่อจำเป็นต้องพูดถึงพฤติกรรมที่ไม่ดี ให้ใช้คำถามแบบเปิดเพื่อช่วยให้เด็กสามารถแสดงความต้องการของพวกเขาออกมาด้วยการกระทำและสาเหตุที่นำไปสู่ปัญหา

2. หลีกเลี่ยงการลงโทษเด็ก การลงโทษเป็นวิธีการที่มักใช้สำหรับผู้ใหญ่การใช้อำนาจจดขี่เด็ก จะเป็นการกระตุ้นให้พวกเขาโกรธและจะนำไปสู่ความขัดแย้งที่มากขึ้นกว่าเดิมได้

3. วางระเบียบวินัยให้แก่เด็ก เป็นกระบวนการที่จะสร้างกรอบให้แก่การเรียนรู้ของเด็ก ๆ ได้ วิธีการนี้จะเน้นที่การสอนเด็กให้แยกแยะสิ่งที่ถูกต้องออกจากสิ่งที่ผิดได้ตลอดจนแสดงให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขาจะควบคุมอารมณ์ของตนเองได้อย่างไร เป็นการก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงจากภายในแทนที่จะสร้างการเปลี่ยนแปลงจากภายนอก ต่อไปนี้เป็นเคล็ดลับบางประการที่แสดงให้เห็นว่าจะวางระเบียบวินัยให้แก่เด็กอย่างมีประสิทธิภาพได้อย่างไร:

- อย่างลงโทษทางกาย จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่ารูปแบบของการลงโทษเหล่านี้ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่ก้าวร้าวรุนแรงและความโกรธเพิ่มมากขึ้น

- การสงบนิ่ง หลีกเลี่ยงการขึ้นเสียงเนื่องจากจะทำให้เด็กคิดว่าการควบคุมอารมณ์ตนเองไว้ไม่ได้ นั่นเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ หากรู้สึกว่ายากที่จะควบคุมอารมณ์ตนเองไว้ได้แล้ว ก็ให้หยุดพักสักครู่จนกว่าจะสามารถสงบสติอารมณ์ลงได้

- หลีกเลี่ยงการตำหนิตัวตนที่มากเกินไปต้องทำให้เด็กเข้าใจว่าเป็นเพราะพฤติกรรมที่ไม่ดีที่คุณไม่ชอบ ไม่ใช่พวกเขาที่คุณไม่ชอบ

- ช่วยเด็กสำรวจพฤติกรรมของพวกเขาและสิ่งที่พวกเขาครอบครองหรือมีอยู่อันนำมาซึ่งปัญหา

- ปฏิบัติให้สอดคล้องกับระเบียบวิธีทางวินัยอย่างสม่ำเสมอ

- ส่งเสริมให้เด็กได้มีส่วนร่วมทำกิจกรรมกับเพื่อนเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมอันสร้างสรรค์ มีความรับผิดชอบและรู้จักเข้าสังคม

3.2.2 แนวคิดการขอความช่วยเหลือ

การขอความช่วยเหลือ คือการที่เด็กรู้จักเข้าหาพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูที่ปรึกษาหรือเพื่อนเพื่อขอแรงสนับสนุนเมื่อเผชิญกับอุปสรรค

กลยุทธ์เชิงปฏิบัติเพื่อช่วยให้เด็กเรียนรู้การขอความช่วยเหลือของไรท์ทูเพลย์

อุปสรรคที่พบได้ทั่วไปมากที่สุดซึ่งจะคอยขัดขวางไม่ให้ผู้คนบรรลุเป้าหมายได้นั้นคือการขาดแรงสนับสนุนหรือคำแนะนำเด็ก ๆ อาจเดินบนทางขรุขระหรือพบเจอกับทางตันจนทำให้พวกเขาไม่รู้ว่าจะเดินหน้าต่อไปหรือจะก้าวไปสู่ขั้นตอนต่อไปได้อย่างไรเมื่อเป็นเช่นนี้สิ่งสำคัญคือคุณจะต้องให้กำลังใจแก่พวกเขาในการเข้าพบครูที่ปรึกษาหรือเพื่อนผู้ที่จะคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำแก่พวกเขาจนกว่าพวกเขาจะบรรลุเป้าหมายได้

นอกจากการสอนให้เด็กรู้จักคาดการณ์ถึงอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นมาขัดขวางไม่ให้พวกเขาบรรลุเป้าหมายได้แล้วคุณยังจะต้องคอยช่วยเหลือเด็กด้านทักษะในการพัฒนาแรงจูงใจในตนเอง ความเต็มใจแน่วแน่และการแก้ปัญหาด้วย เมื่อเด็ก ๆ เริ่มเรียนรู้ที่จะคาดการณ์และแก้ปัญหาของพวกเขາเองได้ตั้งแต่ยังเยาว์วัยแล้วคุณก็อาจช่วยเหลือพวกเขาในการพัฒนาทักษะการควบคุมตนเองได้ กล่าวคือทำให้พวกเขามีความสามารถในการควบคุมอารมณ์พฤติกรรมและความปรารถนาของตนเองเพื่อที่จะบรรลุเป้าหมาย

3.2.3 แนวคิดการมีความรับผิดชอบ

การมีความรับผิดชอบ คือการที่เด็กรู้จักรับผิดชอบต่อความคิด คำพูดและการกระทำของตัวเอง

การพัฒนาความสามารถในการแสดงความรับผิดชอบนั้นต้องอาศัยเวลาส่งเสริมให้เด็กรู้จักรับผิดชอบต่อความคิด คำพูดและการกระทำของพวกเขาในทุกโอกาส เด็ก ๆ จะเรียนรู้เรื่องความรับผิดชอบได้ 3 วิธีด้วยกันคือ:

- โดยการมองดูผู้คนที่อยู่รายรอบตัวพวกเขา (พ่อแม่ ครู ผู้ดูแล)
- โดยได้รับการอบรมสั่งสอน
- โดยผ่านทางประสบการณ์ชีวิตของพวกเขาเองและการไตร่ตรองด้วยตนเอง

การที่เป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่พวกเขานั้นเป็นขั้นตอนแรกและสำคัญที่สุดในการที่จะสอนให้เด็กมีความรับผิดชอบได้ ขอให้ใช้เวลาสำรวจพฤติกรรมของผู้คนรายรอบเด็ก การเริ่มและจบการสอนในชั้นเรียนตรงเวลาหรือไม่? การให้ความสำคัญกับคำสัญญาและคำมั่นที่มีต่อเด็กหรือไม่?

กลยุทธ์เชิงปฏิบัติเพื่อช่วยให้เด็กเรียนรู้การมีความรับผิดชอบไรท์ทูเพลย์

ขณะสอนเด็ก ส่งเสริมให้พวกเขาได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์ จงสอนเด็กให้ชัดเจนถึงวิธีการที่จะทำให้พวกเขابรรลุผลสำเร็จในงานที่ทำได้และจงชี้แจงความคาดหวังของคุณให้ชัดเจนด้วย จงคาดหวังให้สูงกับเด็กของคุณเพื่อให้พวกเขามีความรับผิดชอบและปล่อยให้พวกเขาทำงานให้สำเร็จลุล่วงด้วยตัวของพวกเขาเอง เมื่อคุณคาดหวังไว้สูงและเข้มงวดแล้ว คุณก็จะนำพาพวกเขาไปสู่ความสำเร็จและปลูกฝังความเชื่อมั่นให้แก่พวกเขาได้ แต่จงหลีกเลี่ยงการช่วยเหลือพวกเขามากเกินไปหรือทำให้พวกเขาเสียเอง แม้จะต้องใช้เวลามากขึ้น ก็จงปล่อยให้พวกเขาได้มีอิสระในการบรรลุผลสำเร็จในงานที่ทำด้วยตัวของพวกเขาเอง เด็ก ๆ จะเรียนรู้ได้มากขึ้นจากการค้นพบ

กลยุทธ์ในเชิงปฏิบัติบางประการที่คุณสามารถนำไปใช้ในชั้นเรียนเพื่อช่วยให้เด็กเรียนรู้ที่จะมีความรับผิดชอบได้ ให้โอกาสเด็กได้มีทางเลือกและฝึกฝนให้มีความรับผิดชอบเพื่อให้พวกเขา

เกิดความรู้สึกเป็นอิสระและเพิ่มความเคารพในตนเองให้แก่พวกเขาต่อไปนี้เป็นคำแนะนำบางประการที่คุณอาจนำไปใช้สอนเด็กในชั้นให้มีความรับผิดชอบได้:

- เป็นแบบอย่างที่ดี:
- เริ่มและจบการสอนในชั้นเรียนให้ตรงเวลา
- รักษาสัญญาและคำมั่นของคุณ เมื่อคุณตกลงว่าจะทำอะไรสักอย่างแล้ว คุณก็ต้องทำสิ่งนั้นให้ได้
- ดูแลรักษาและใช้อุปกรณ์ในห้องเรียนอย่างระมัดระวัง
- ใส่ใจกับความคิด ถ้อยคำและการกระทำของคุณเอง อย่าแก้ตัวหรือตำหนิผู้อื่น เมื่อคุณมีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเองแล้ว คุณจะสอนให้เด็กรู้จักกับทักษะชีวิตที่มีค่ายิ่งได้
- แนะนำให้เด็กรู้จักกับผู้อื่นที่มีความรับผิดชอบ ให้พวกเขาได้อ่านเรื่องสั้นเกี่ยวกับประวัติของบุคคลผู้ซึ่งได้รับการชื่นชมอย่างกว้างขวางในลักษณะนิสัยของเขา ตั้งคำถามเพื่อให้พวกเขาได้แสดงความคิดเห็นว่าสิ่งที่ทำให้บุคคลนั้นๆ มีความรับผิดชอบได้คืออะไร
- ให้โอกาสเด็กได้เรียนรู้และปฏิบัติตนอย่างมีความรับผิดชอบ ตัวอย่างเช่น: เริ่มต้นช่วงเวลาของการทำความสะอาดหลังเลิกเรียนทุกวันเพื่อให้เด็กได้มีความรับผิดชอบในงานต่างๆ
- กำหนดวันทำความสะอาดหรือรายการงานที่ต้องทำไว้ในที่ที่มองเห็นได้เพื่อให้เด็กสามารถตรวจสอบงานที่พวกเขาทำเสร็จแล้วได้
- ให้เด็กมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของพวกเขาเองโดยแสวงหาวิธีการที่พวกเขาจะเข้าใจได้โดยผ่านทางการทำกิจกรรมและการเรียน ตัวอย่างเช่น คุณอาจถามพวกเขาว่า “เราจะเรียนหัวข้อนี้กันให้น่าตื่นเต้นที่สุดได้ด้วยวิธีใด? แล้วถ้าเราทำอย่างนั้นไม่ได้ วิธีที่น่าตื่นเต้นที่สุดเป็นอันดับ 2 ที่เราจะใช้เรียนกันควรจะเป็นอะไร?”
- พัฒนาการคิดตามลำดับอย่างมีเหตุผลและให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการคิดตามลำดับนั้นจนช่วยให้พวกเขาได้แสดงความคิด ถ้อยคำและการกระทำออกมาเมื่อสิ่งต่างๆ ดำเนินไปได้ไม่ดีนัก
- สอนให้เด็กเข้าใจในพฤติกรรมของพวกเขาเอง ส่งเสริมให้พวกเขาคิดเกี่ยวกับการกระทำของพวกเขาเอง เมื่อมีความขัดแย้งเกิดขึ้น จงสอนเด็กให้เลิกโทษกันไปโทษกันมาโดยใช้คำถามปลายเปิดเพื่อช่วยให้พวกเขาเข้าใจในข้อผิดพลาดของพวกเขาเอง
- เมื่อเด็กทำความผิด เช่น โกหกหรือทุจริต จงหลีกเลี่ยงการทำให้พวกเขารู้สึกไม่ดี แต่จงให้กำลังใจและกระตุ้นให้พวกเขาคิดหาหนทางที่จะแก้ไขให้ถูกต้องแทน คนเราล้วนผิดพลาดกันได้ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือเราต้องเลือกที่จะทำในสิ่งที่ถูกต้อง

4. ข้อมูลเกี่ยวกับมูลนิธิไรท์ทูเพลย์

ไรท์ทูเพลย์ เป็นองค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศ (INGO) ก่อตั้งขึ้นในประเทศแคนาดา โดยใช้กีฬาและการเล่นอย่างมีแบบแผนเพื่อพัฒนาสุขภาพ ทักษะชีวิต และส่งเสริมการพัฒนาทางสังคมและอารมณ์ของเด็กและเยาวชนในชุมชนที่ด้อยโอกาสตามพื้นที่ต่างๆ ของโลก

ไรท์ทูเพลย์เน้นการส่งเสริมและพัฒนาการทางกาย ปัญญา สังคม และอารมณ์ของเด็ก ซึ่งเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพ ในการสอนค่านิยมและทักษะชีวิตที่สำคัญ ทางไรท์ทูเพลย์มีการออกแบบแผนงานเพื่อตอบสนองความต้องการเฉพาะของชุมชนแต่ละแห่งอีกทั้งส่งเสริมให้เกิดความยั่งยืนในระยะยาว ผ่านการทำงานร่วมกับหน่วยงานภาคี ผู้สนับสนุนเงินทุน และชุมชนในท้องถิ่นต่าง ๆ นอกจากนี้ ไรท์ทูเพลย์ยังทำงานร่วมกับอาสาสมัครในท้องถิ่นและครู เพื่อดำเนินการตามแผนงานดังกล่าว โดยมุ่งเน้นไปที่กลยุทธ์สำคัญสี่ด้าน คือ การศึกษาขั้นพื้นฐานและพัฒนาการของเด็ก การส่งเสริมสุขภาพและป้องกันโรค การแก้ไขความขัดแย้งและสันติภาพศึกษา ตลอดจนการมีส่วนร่วมของชุมชน

สำหรับประเทศไทยไรท์ทูเพลย์ ได้เข้าดำเนินงานประเทศไทยเมื่อประมาณปี 2549 และได้จดทะเบียนเป็นมูลนิธิไรท์ทูเพลย์ ประเทศไทยเมื่อวันที่ 3 ธันวาคม 2550 โดยใช้กีฬาและการเล่นอันเป็นนวัตกรรมและเครื่องมือการเรียนรู้ที่สามารถประยุกต์ใช้ได้ตามความเหมาะสมเพื่อการศึกษา และการพัฒนาเด็กรวมถึงเยาวชนภายใต้แนวทางแบบองค์รวม ไรท์ทูเพลย์ทำงานร่วมกับกระทรวง ศึกษาธิการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ครูอาจารย์ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่นๆ เพื่อส่งเสริมระบบการศึกษาที่เน้นเด็กเป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ โดยแผนงานของไรท์ทูเพลย์ที่มุ่งเน้นด้านการศึกษาทักษะชีวิตผ่านกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเล่นและกีฬาเป็นพื้นฐานนั้น สอดคล้องกับนโยบายทางการศึกษาเพื่อสนับสนุนการพัฒนารูปแบบองค์รวมภายใต้การกำกับดูแลของรัฐบาลไทย นอกจากนั้นไรท์ทูเพลย์ยังทำงานร่วมกับกระทรวงยุติธรรม โดยผ่านสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 3 แห่ง โดยเสริมสร้างและพัฒนาภาวะผู้นำ อีกทั้งการทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในการฟื้นฟูและบำบัด

ไรท์ทูเพลย์ยังมีโครงการทำงานกับผู้พลัดถิ่นที่อาศัยอยู่ตามค่ายผู้ลี้ภัยในประเทศไทยตามชายแดนไทย-พม่า โดยมอบโอกาสให้เด็กที่อยู่ในสถานะผู้ลี้ภัยได้รับการพัฒนาแบบองค์รวมเหมือนเด็กปกติทั่วไป ซึ่งปัจจุบันไรท์ทูเพลย์ดำเนินงานลักษณะดังกล่าวใน 7 ใน 9 ศูนย์อพยพตามแนวชายแดนไทย-พม่า โดยทำงานร่วมกับกลุ่มต่างๆ ในชุมชน และร่วมกับโรงเรียนสำหรับผู้ลี้ภัย 53 แห่ง ครอบคลุมเด็กกว่า 35,000 คน ผ่านกลุ่มผู้นำ อาสาสมัครที่ได้รับการฝึกอบรมกว่า 6000 คน

วิสัยทัศน์

เพื่อสร้างโลกที่ดีและปลอดภัยโดยใช้พลังของกีฬาและการเล่น

พันธกิจ

เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของเด็กในพื้นที่ด้อยโอกาสในที่ต่างๆ ของโลกด้วยการใช้พลังของกีฬาและการเล่นเพื่อการพัฒนา สุขภาพและสันติภาพ

ค่านิยม ของ ไรท์ทูเพลย์

Cooperation ความร่วมมือ(เราให้ความสำคัญกับการทำงานเป็นทีมและความยุติธรรมเป็นอันดับแรก)

Hope ความหวัง (เราช่วยทำให้ความฝันของผู้คนเป็นไปได้)

Integrity ความซื่อสัตย์ (การกระทำของเราสะท้อนให้เห็นถึงค่านิยม วิสัยทัศน์และพันธกิจของเรา)

Leadership ความเป็นผู้นำ (เราสอนเรื่องภาวะผู้นำโดยแสดงให้เห็นต่อชุมชนของเรา)

Dedication การอุทิศตน (เราทุ่มเทการทำงานร่วมกับชุมชนต่างๆ)

Respect การเคารพ (เราเคารพซึ่งกันและกัน)

Enthusiasm ความกระตือรือร้น (เราสนุกกับงานที่ทำ)

Nurture การฟูมฟัก (เราให้กำลังใจซึ่งกันและกันด้วยข้อเสนอแนะเชิงบวก)

5. ประวัติศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี จังหวัดนครปฐม

สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณีได้จัดตั้งขึ้นมาพร้อมกับที่มีการเปิดดำเนินการของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ในวันที่ 28 มกราคม 2495 โดยเป็นหน่วยงานคุ้มครองเด็กกลาง โดยเปิดที่ทำการชั่วคราวที่ศาลแขวงพระนครใต้เดิม ตำบลตลาดน้อย อำเภอสัมพันธวงศ์ ต่อมาในปี พ.ศ. 2498 เรียกใหม่ว่า สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง ได้ย้ายไปเช่าบ้านที่ซอยกล้วยน้ำไทย และในวันที่ 30 มกราคม 2500 ย้ายมาอยู่บ้านเลขที่ 400 ถนนมหาราช แขวงพระบรมมหาราชวัง เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ทั้งนี้ สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี ได้เปลี่ยนเป็นศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง ในเดือน ตุลาคม 2545 ตามการปรับเปลี่ยนโครงสร้างองค์กรใหม่ และเมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2546 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี ได้ย้ายมาอยู่ ณ ที่ทำการปัจจุบัน คือเลขที่ 21 หมู่ 6 ตำบลสามพราน อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม

วิสัยทัศน์

เป็นผู้นำในการพิทักษ์ผู้เยาว์ และคืนเด็กดีสู่สังคม

พันธกิจ

- ส่งเสริมการพิทักษ์คุ้มครองสิทธิ และสวัสดิภาพเด็กและเยาวชนส่งเสริม ความมั่นคง ของสถาบันครอบครัวและชุมชน โดยใช้กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ การหันเหคดีออกจากกระบวนการยุติธรรม และมาตรการอื่นๆ
- ดำเนินการด้านคดีอาญา คดีครอบครัว กำกับการปกครองและการบำบัดแก้ไขฟื้นฟู ป้องกันพัฒนาและสงเคราะห์ ตลอดจนการติดตามและประเมินผล
- ประสานความร่วมมือและสร้างเครือข่ายกับชุมชน องค์กรภาครัฐ และเอกชน ทั้งภายใน และต่างประเทศเพื่อการมีส่วนร่วม และสนับสนุนกระบวนการยุติธรรม สำหรับเด็กและเยาวชน
- ศึกษาวิเคราะห์วิจัย และพัฒนากฎหมาย การพิทักษ์คุ้มครองสิทธิเด็กและเยาวชน รวมทั้งระบบรูปแบบวิธีการปฏิบัติเกี่ยวกับงานคดี และการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชน
- พัฒนาศักยภาพ และระบบการบริหารจัดการให้เข้าสู่มาตรฐานการบริหารจัดการภาครัฐ

ภารกิจ

- เพื่อฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง และศาลในจังหวัดใกล้เคียง ส่งฝึกอบรมเพื่อขัดเกลานิสัยและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน
- เพื่อฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมที่รุนแรงจากสถานแรกรับ สถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกอบรมต่าง ๆ บริเวณพุทธมณฑล
- เพื่อบำบัด แก้ไข และฟื้นฟูจิตใจของเด็กและเยาวชนให้สามารถแก้ไขและพัฒนาตนเองได้
- เพื่อปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณี และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม รับผิดชอบต่อตนเองและสังคม

6. ประวัติสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสมุทรปราการ

เปิดดำเนินการเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2532 โดยอาศัยที่ทำการของศาลจังหวัดสมุทรปราการแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวเป็นที่ทำการ โดยสถานแรกรับเด็กและเยาวชนชาย-หญิง ซึ่งเป็นที่ควบคุมเด็กและเยาวชนได้อาศัยสถานที่ของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านมุขิตา ซึ่งตั้งอยู่ที่เลขที่ 377 ถนนสรรพวุฒ แขวงและเขตบางนา กรุงเทพฯ เป็นที่ทำการภายหลังได้ดำเนินการก่อสร้างอาคาร ณ. ตำบลบางปลา อำเภอบางพลี จ.สมุทรปราการ เมื่อวันที่ 4 มิถุนายน 2550 และเปิดดำเนินการมาจนถึงปัจจุบัน

7. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

อติมา แก้วสะอาด (2551) ได้ทำการวิจัยศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาไวยากรณ์อังกฤษโดยการเรียนรู้ผ่านกิจกรรม ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 27 คน ผลจากการศึกษาพบว่า ครูและนักเรียนมีความคิดเห็นตรงกันว่า การใช้กิจกรรมเข้ามาช่วยในการเรียนรู้หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจบทเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และช่วยให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมากขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยส่งเสริมบรรยากาศในชั้นเรียนให้มีนักเรียนมากขึ้น

อโนชา ธีรธำรง (2550) ได้ทำการวิจัยศึกษาเรื่องการใช้รูปแบบกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เพื่อการเรียนรู้ต่อการพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัย ชาย-หญิง อายุ 5-6 ปี เข้ารับการจัดกิจกรรมรูปแบบศิลปะสร้างสรรค์เพื่อการเรียนรู้เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 45 นาที ผลจากการวิจัยพบว่าทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัย หลังผ่านกิจกรรมรูปแบบกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เพื่อการเรียนรู้แล้วมีทักษะพื้นฐานทางสังคมโดยรวมและจำแนกรายทักษะมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05 เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนทำการทดลอง

ปาริฉัตร ผลเจริญ (2547) ทำการวิจัยศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์โดยผ่านกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะที่มีผลต่อทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย ชาย-หญิง อายุ 5-6 ปี เข้ารับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์โดยผ่านกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 30 นาที ผลการวิจัยพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์โดยผ่านกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะมีทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เมื่อจำแนกเป็นรายทักษะแล้ว พบว่าทักษะการจำแนกประเภท ด้านความเหมือน ความต่าง สิ่งที่สัมพันธ์ และทักษะการเปรียบเทียบ ด้านน้ำหนัก จำนวนปริมาณ รูปทรงเรขาคณิต การเรียงลำดับ ตำแหน่ง ระยะทาง สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทักษะการเปรียบเทียบด้านขนาด รูปร่าง สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

งานวิจัยต่างประเทศ

เมย์ ยี เซนน์ (Mei-Yi Shen, 2008) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการสอนและการเรียนผ่านการเล่น กรณีศึกษาครูอนุบาลได้วันที่ยอมรับและใช้การเล่นเข้ามาในระบบโรงเรียน ในได้วันการเล่นเป็นหนึ่งในหกหัวข้อหลักสูตรมาตรฐานการศึกษาอนุบาลแห่งชาติได้วันปี 1987 เพราะถือว่าการเล่นเป็นวิชาหนึ่งไม่ใช่แค่วิธีการที่ทำให้สัมฤทธิ์ผลทางการเป้าหมายเท่านั้น การศึกษาค้นคว้านี้มุ่งสนใจครูที่ยอมรับและใช้การเล่นในระบบโรงเรียน จากประชากรครูตัวอย่างที่มีประสบการณ์ 7 คน และครูฝึกหัด 4 คน จากโรงเรียนของรัฐ ระบบเก็บข้อมูลมาจากการพูดคุย กึ่งสัมภาษณ์ สังเกตและพิจารณาจากเอกสารที่ใช้ สามารถสรุปได้ว่าต้นแบบที่ประสบความสำเร็จมาจากการแบ่งปันความคิดของครูในช่วงการเรียนรู้ เป็นการรวมกันของบุคลิกลายในจากตัวบุคคลกับบริบทขององค์กร ทำให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ ที่มีผลต่อเป้าหมายการศึกษาที่ประสบความสำเร็จในการบูรณาการเล่นเข้าไปในการเรียนประจำวัน ซึ่งครูมีความเชื่อมั่นอย่างสูงว่าการเล่นมีคุณค่าและเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้และกิจกรรมการสอนประจำวันของครู ซึ่งประสบการณ์ของครูมีความสำคัญต่อการบูรณาการต่อการเรียนการสอนผ่านกิจกรรมเล่นต้นแบบที่ประสบความสำเร็จ

มอยร่า รอดเจอร์ (Moira S. Rodgers, 2012: 119-124) ได้วิจัยศึกษาในการประเมินจากผลลัพธ์ที่ได้จากการเล่นเชิงโครงสร้างกับการเรียนของโรงเรียนอนุบาล เป็นการวิจัยวิเคราะห์เชิงคุณภาพจากการประเมินผลลัพธ์ที่ได้จากหลักสูตรทางเลือกของอนุบาลในโรงเรียนของรัฐ โดยเรียนตามหลักสูตรว่าด้วยวิธีการทางความคิด (Tools of the Mind) และตามแนวคิดของวิกทอทสเกียน (Vygotskian) โดยนำหลักสูตรการเล่นไปปฏิบัติ ในโรงเรียนของรัฐที่อยู่ในเขตชนบทและตามพื้นที่ชายฝั่งนิวอิงแลนด์ ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นอนุบาล 4 ห้อง มีนักเรียนทั้ง 50 คน ในปีการศึกษา 2010-2011 โดยมีคำถามในการทำวิจัย 3 ข้อคือ

1 หลักสูตรว่าด้วยเครื่องมือทางความคิด(Tools of the Mind)จะช่วยพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของนักเรียนและช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในการเรียนรู้ผ่านการเล่นได้อย่างไร

2 ครูจะสามารถนำหลักสูตรว่าด้วยเครื่องมือทางความคิด(Tools of the Mind)ไปปฏิบัติได้จริงตามแผนการปฏิบัติที่วางไว้ ได้อย่างไร

3 นักเรียนที่ผ่านหลักสูตรจะมีผลการเรียนเป็นอย่างไรจากการวัดด้วยตัวชี้วัดที่มีพลังชี้ถึงทักษะการเรียนรู้/เขียนพื้นฐานของเด็กปฐมวัย(Dynamic Indicators of Basic Early Literacy Skills (DIBELS)).

จากการวิจัยของMoiranการปิดช่องว่างทางการศึกษาของเด็กที่เป็นกลุ่มของผู้มีรายได้น้อยหรือจากพื้นฐานมาจากชนกลุ่มน้อยเป็นสิ่งที่จำเป็นยิ่ง หากให้ยุคนี้เป็นยุคของการปฏิรูปและการรับผิดชอบ ดูเหมือนว่านโยบายทางการศึกษาที่เป็นจริงและการตัดสินใจได้จะต้องเริ่มจากการผลักดัน โดยนักการเมือง เศรษฐกิจและวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง(Miller, Almon. 2009) การวิจัยนี้ได้ศึกษาการเล่นเป็นหลักสูตรการเรียนรู้ ซึ่งเกิดผลและผลที่นักเรียนสามารถบรรลุผลลัพท์นั้น ทำให้เปิดช่องในการมีทางเลือกสิ่งแวดล้อมของโรงเรียนอนุบาล ซึ่งเป็นแบบอย่างของโรงเรียนประถมในปัจจุบันนี้ ผลจากการศึกษาแสดงให้เห็นว่าเด็กส่วนใหญ่ของกลุ่มนักเรียนที่มีประสิทธิภาพตามแนวคิดของวิกิออตส์กีที่มีการเล่นเป็นหลักสูตรการเรียนรู้ นั้น ทำให้การเรียนรู้ของโรงเรียนอนุบาลประสบผลตามที่คาดหวัง จากหลักฐานการประเมินด้วยตัวชี้วัดที่มีพลังชี้ถึงทักษะการเรียนรู้/เขียนพื้นฐานของเด็กปฐมวัย(Dynamic Indicators of Basic Early Literacy Skills (DIBELS) มีคะแนนความเสี่ยงต่ำ นอกจากนี้มีการพัฒนาดีขึ้นในด้านการเขียนและระดับการมีส่วนร่วมนักเรียนและยังลดความกดดันหรือความเครียดจากการเรียนด้วย การมีวินัยในตัวเองก็พัฒนาขึ้น เป็นผลจากการใช้หลักสูตรการเล่น สิ่งเหล่านี้เป็นผลพลอยได้ที่ไม่ได้อยู่ในความสนใจของครูมาก่อน ผลลัพท์จากการประเมินนี้จะทำหายุทธศาสตร์ความคิดเห็นของนักปฏิบัติห้องเรียนโรงเรียนอนุบาลอย่างไร ถ้าให้เน้นทักษะการศึกษาที่ไม่รวมกิจกรรมการเล่น? นักวิชาการชาวเยอรมัน Frederich Frobel ซึ่งถือเป็นบิดาด้านโรงเรียนอนุบาล กล่าวว่าการเล่นเป็นหัวใจการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย วิสัยทัศน์ของFrobel สำหรับโรงเรียนอนุบาลคือกระตุ้นให้สำนึกและรักเด็ก โดยจัดสิ่งแวดล้อมทางการศึกษาตามความต้องการของเด็ก

หลักสูตรเครื่องมือทางความคิดถูกสร้างขึ้นอย่างระมัดระวังตามแนวคิดทฤษฎีของวิกิออตส์กีในการเล่นของเด็กเพื่อการศึกษา ซึ่งสนับสนุนวิสัยทัศน์ของ Frobel ผู้กำหนดนโยบายการศึกษาที่ดี ผู้นำของโรงเรียนรัฐ และครูในชั้นเรียนก็ดี สามารถนำผลการศึกษานี้เป็นตัวอย่างหนึ่งที่จะเตรียมสิ่งแวดล้อมโรงเรียนอนุบาลของเขาถ้าสามารถเลือกได้

โดยสรุปในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดและทฤษฎีหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างกรอบแนวความคิด และการตั้งแบบสอบถาม ดังนี้

แนวคิดลักษณะส่วนบุคคลหรือประชากรศาสตร์ ได้ใช้แนวคิดของสถิติ วงศ์สวรรค์ (2540) จะเห็นว่าการพัฒนาพฤติกรรมของบุคคลมีความแตกต่างกันตาม เพศ อายุ ความสัมพันธ์ในครอบครัว การศึกษา ส่วนฐานความผิดและจำนวนครั้งที่กระทำผิด ได้ศึกษาตามแนวคิดของจำรอง เงินดี.

(2545) กล่าวถึงพฤติกรรมของบุคคลเกิดจากปทัสถานและแรงบีบจากสังคมหรือภายในกลุ่ม การทำผิดครั้งแรกนั้นมาจากแรงบีบคั้นเพื่อจะให้คล้อยตามกลุ่ม เช่นบุคคลอาจรู้ถึงอันตรายของยาเสพติด แต่ว่ากลุ่มสามารถชักจูงให้เขาทำตามได้

แนวคิดลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้อ้างอิงรูปแบบการเล่นของไรท์ทูเพลย์อันประกอบด้วยการอภิปรายก่อนและหลังเล่นกิจกรรมเกม การเน้นให้เด็กเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ ให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการกระตุ้นให้เด็กคิด ไตร่ตรอง เชื่อมโยง ประยุกต์ ประเมินตัวเองผ่านกิจกรรมสะท้อน-เชื่อมโยง-ปรับใช้(RCA)

แนวคิดและทฤษฎีพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีและแนวคิดของทิสนา แชมมณี (2548) กล่าวว่า การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง พฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากการตอบสนองต่อสิ่งเร้า (stimulus-response)

นอกจากนี้ผู้วิจัยนำงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของอโนชา ธีรธำรง (2550) ปาริฉัตร ผลเจริญ (2547) อติมา แก้วสะอาด (2551) (Mei-Yi Shen 2008) และMoira S. Rodgers (2012) มาใช้เป็นแนวในการออกแบบสอบถามในเรื่องกิจกรรมต่อการเรียนรู้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาถึงลักษณะกิจกรรมการเล่นของ มุลนิธิไรท์ทูเพลย์ ประเทศไทย มีผลต่อการเรียนรู้การแก้ปัญหาและการตัดสินใจของเยาวชน โดยผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดทำและวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กและเยาวชนที่ต้องหาว่ากระทำผิดและถูกควบคุมอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี จังหวัดนครปฐม จำนวนทั้งสิ้น 84 คน (ข้อมูล ณ. วันที่ 15 มิถุนายน 2555 จากผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี จังหวัดนครปฐม) และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ จำนวนทั้งสิ้น 94 คน (ข้อมูล ณ. สิ้นเดือนมิถุนายน 2555) เป็นประชากรทั้งหมดที่ใช้ในการวิจัย 178 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย โดยใช้สูตรคำนวณของ ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane. 1973: 1088) ดังนี้

$$n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

เมื่อ e คือ ความคลาดเคลื่อนในการสุ่มตัวอย่าง (ในการวิจัยครั้งนี้มีค่าเท่ากับ 0.05)

N คือ ขนาดของประชากร (178 คน)

n คือ ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

กำหนดช่วงระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 และระดับความผิดพลาด ร้อยละ 5

คำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง (แทนค่าในสูตร)

$$n = \frac{N}{1+Ne^2} = \frac{178}{1+(178 \times (0.05)^2)}$$

จะได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจากการคำนวณเท่ากับ 123 ตัวอย่าง เพิ่มสำรองกรณีเก็บแบบสอบถามไม่ครบและแบบสอบถามไม่สมบูรณ์ 12% เท่ากับ 22 คน ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้จะใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 145 คน

วิธีการเก็บตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นที่ 1 ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งตามสัดส่วน (Proportionate Stratified Random Sampling) โดยกำหนดตามสัดส่วนของจำนวนประชากรในสถานพินิจแต่ละแห่งได้ดังนี้

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี จังหวัดนครปฐม จำนวน 70 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 84 คน

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 75 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 94 คน

ขั้นที่ 2 ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยอาศัยความสะดวก (Convenience sampling) ของผู้วิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งจะขึ้นอยู่กับความสมัครใจของเด็กและเยาวชนจากสถานพินิจทั้งสองแห่งที่จะให้ข้อมูล

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แหล่งที่มาของข้อมูล ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

2.1.1 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารอ้างอิงต่างๆ และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อมาสร้างแบบสอบถาม

2.1.2 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของเด็กและเยาวชนที่ต้องหาว่ากระทำความผิดและถูกควบคุมตัวอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านปราณี จังหวัดนครปฐม และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อการวิจัยครั้งนี้ คือแบบสอบถาม (Questionnaires) เป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยดำเนินการสร้างดังนี้

2.2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะส่วนบุคคล ลักษณะกิจกรรมการเล่น ที่มีผลต่อการเรียนรู้การแก้ปัญหาและการตัดสินใจของเยาวชน

2.2.2 รวบรวมสาระ ข้อมูลและเนื้อหาต่างๆ รวมทั้งศึกษาเทคนิคและวิธีการสร้างแบบสอบถาม จากเอกสาร สิ่งพิมพ์ต่างๆ เพื่อใช้เป็นแนว ทางในการสร้างแบบสอบถาม

2.2.3 สร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และสอดคล้องกับปัจจัยหรือตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

2.2.4 หลังจากสร้างแบบสอบถามฉบับร่างแล้ว นำไปให้ผู้มีประสบการณ์และเชี่ยวชาญด้านงานวิจัย ได้ตรวจสอบความถูกต้องและเสนอแนะเพิ่มเติม รวมทั้งแนะนำข้อบกพร่อง

2.2.5 ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามฉบับร่างอีกครั้ง และนำไปพิมพ์เป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์เพื่อใช้ในการทดลองเก็บข้อมูล

2.2.6 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ชุด เพื่อทดสอบหาค่าความเชื่อมั่น ความเชื่อมั่นที่ยอมรับได้ 0.6 (วิรัช วรรณรัตน์. 2532:96)

2.2.6 แบบสอบถามที่สมบูรณ์นี้ประกอบด้วยคำถาม ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ส่วนได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล

เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลในลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จะเป็น แบบคำตอบหลายตัวเลือก (Multiple Choices) ละให้เลือกตอบข้อที่ถูกต้องที่สุด โดยมีรายละเอียดการใช้ระดับวัดข้อมูลดังนี้

1. เพศ ใช้ระดับการวัดข้อมูลแบบนามบัญญัติ (Nominal Scale) ดังนี้

1. ชาย
2. หญิง

2. อายุ ใช้ระดับการวัดข้อมูลแบบเรียงลำดับ (Ordinal Scale) ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 8 ปี ขึ้นไป โดยถือเกณฑ์ค่าความเฉลี่ยของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจ ณ ปี 2555 โดย แสดงช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. น้อยกว่าหรือเท่ากับ 15 ปี
2. มากกว่า 15 ปี

3. ระดับการศึกษา ใช้ระดับการวัดข้อมูลแบบเรียงลำดับ (Ordinal Scale) ดังนี้

1. ไม่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แต่ไม่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
3. จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และกำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า

4. สัมพันธภาพในครอบครัว ใช้ระดับการวัดข้อมูลแบบนามบัญญัติ (Nominal Scale) ดังนี้

1. มีพ่อ-แม่ และอาศัยอยู่ด้วยกัน
2. มีพ่อ-แม่ แต่ไม่ได้อาศัยอยู่ด้วยกัน
3. มีพ่อแม่แยกกันอยู่ และอาศัยอยู่กับพ่อหรือแม่
4. มีพ่อหรือแม่ และอาศัยอยู่กับพ่อหรือแม่
5. มีพ่อหรือแม่ แต่ไม่ได้อาศัยอยู่ด้วย
6. ไม่มีพ่อแม่ อาศัยอยู่กับญาติหรือคนอื่น

5. ฐานความผิด ใช้ระดับการวัดข้อมูลแบบนามบัญญัติ (Nominal Scale) ดังนี้

1. ความผิดเกี่ยวกับ พรบ.ยาเสพติด
2. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน(ลักทรัพย์, ชิงทรัพย์, วิ่งราวทรัพย์, ปล้นทรัพย์)
3. ความผิดเกี่ยวกับชีวิต(ทำร้ายร่างกาย, พยายามฆ่า, ฆ่า)
4. ความผิดเกี่ยวกับเพศ(อนาจาร, ช่มชู้, กระทำชำเรา, รุมโทรม)

5. ความผิดเกี่ยวกับพรบ.ลิขสิทธิ์ (คำขายเทปผี-ซีดีเถื่อน)
 6. ความผิดเกี่ยวกับพรบ.อาวุธปืนและเครื่องกระสุน
 7. ความผิดเกี่ยวกับพรบ.จราจร
 8. อื่นๆ (ระบุ).....
6. จำนวนครั้งที่กระทำความผิด ใช้ระดับการวัดข้อมูลแบบเรียงลำดับ (Ordinal Scale) ดังนี้
1. ถูกดำเนินคดีครั้งนี้เป็นครั้งแรก
 2. ถูกดำเนินคดีครั้งนี้เป็นครั้งที่ 2
 3. ถูกดำเนินคดีครั้งนี้เป็นครั้งที่ 3
 4. ถูกดำเนินคดีมาแล้วมากกว่า 3 ครั้ง

ส่วนที่ 2 ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้

แบบสอบถามเป็นแบบให้เลือกตอบแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของ ลิเคอร์ท (Likert Scale) ทั้งหมดจำนวน 14 ข้อ โดยการแบ่งแสดงความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

การอภิปรายผลจะใช้การวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) โดยใช้เกณฑ์เฉลี่ยในการคำนวณ ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	คะแนน
เห็นด้วย	4	คะแนน
เฉยๆ	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	คะแนน

$$\begin{aligned}
 \text{อันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\
 &= \frac{5 - 1}{5} \\
 &= 0.80
 \end{aligned}$$

เกณฑ์การแปลความหมายของคะแนน

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.21 – 5.00 หมายถึง มีลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.41 – 4.20 หมายถึง มีลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.61 – 3.40 หมายถึง มีลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับปานกลาง

กลาง

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง หมายถึง มีลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.80 หมายถึง มีลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับน้อย
ที่สุด 1.81 – 2.60

ส่วนที่ 3 พฤติกรรมการเรียนรู้

แบบสอบถามเป็นแบบให้เลือกตอบแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของ
ลิเคอร์ท (Likert Scale) ทั้งหมดจำนวน 17 ข้อ โดยการแบ่งแสดงความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับ
ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	คะแนน
เห็นด้วย	4	คะแนน
เฉยๆ	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	คะแนน

การอภิปรายผลจะใช้การวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) โดยใช้เกณฑ์
เฉลี่ยในการคำนวณ ดังนี้

$$\begin{aligned}\text{อันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.80\end{aligned}$$

เกณฑ์การแปลความหมายของคะแนน

โดยคะแนนเฉลี่ยระหว่าง

4.21 – 5.00 หมายถึง เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมการเรียนรู้มากที่สุด

3.41 – 4.20 หมายถึง เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมการเรียนรู้มาก

2.61 – 3.40 หมายถึง เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ปานกลาง

1.81 – 2.60 หมายถึง เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ใ้จน้อย

1.00 – 1.80 หมายถึง เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมการเรียนรู้น้อยมาก

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูล โดยการแจกแบบสอบถามไปยังศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ
เยาวชนบ้านปราณี จังหวัดนครปฐม และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนสมุทรปราการ ใน
เบื้องต้นจำนวน 50 ชุด หลังจากนั้น ติดตามเก็บกลับมาเพื่อประมวลผล โดยค่าระดับความเชื่อมั่น
เชื่อมั่นอยู่ระหว่าง $0 < \alpha < 1$ ค่าที่ใกล้เคียงกับ 1 แสดงว่าแบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือสูง เกณฑ์
ความเชื่อมั่นที่ยอมรับได้ 0.6 (วิรัช วรรณรัตน์. 2532: 96)

ตาราง 2 แสดงจำนวนข้อและค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของเครื่องมือที่ใช้ในการตรวจสอบ

ตัวแปร	จำนวนข้อ	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา
การอภิปรายก่อนกิจกรรม	3	.697
กิจกรรม เกมหรือกีฬา	5	.603
การอภิปรายหลังกิจกรรม สะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้	5	.659
การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม	6	.760
การขอความช่วยเหลือ	6	.694
การมีความรับผิดชอบ	5	.746

4. การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การจัดทำข้อมูล เมื่อรวบรวมแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้แจกด้วยตัวเองจนครบตามจำนวนแล้ว นำมาทำการวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

4.1.1 ตรวจสอบความสมบูรณ์ และความถูกต้องของแบบสอบถามทุกชุด

4.1.2 บันทึกคะแนนเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ จากนั้นใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) เพื่อวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

4.2. การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติ สามารถจำแนกได้ 2 ลักษณะ คือ การวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) และการวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Analysis)

4.2.1 การวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) เพื่อให้ทราบถึงลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ โดยสามารถวิเคราะห์แบบสอบถามได้ดังนี้

4.2.1.1 แบบสอบถามส่วนที่ 1 เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านปราณี จังหวัดนครปฐม และ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ ได้แก่ เพศ อายุ สัมพันธ์ภาพในครอบครัว ระดับการศึกษา ฐานความผิด และจำนวนครั้งที่กระทำความผิด โดยนำเสนอในรูปแบบความถี่ และร้อยละ

4.2.1.2 แบบสอบถามส่วนที่ 2 เกี่ยวกับลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านปราณี จังหวัดนครปฐม และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ โดยนำเสนอในรูปแบบค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.2.1.3 แบบสอบถามส่วนที่ 3 เกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านปราณี จังหวัดนครปฐม และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและ

เยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ ได้แก่ การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม การขอความช่วยเหลือ การมีความรับผิดชอบ โดยนำเสนอในรูปแบบค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.2.2 การวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Analysis) โดยใช้สมมติฐาน เพื่อแสดงถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรต้นและตัวแปรตาม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

สมมติฐานที่ 1

- เพศที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนแตกต่างกัน ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ คือ t-test
- อายุที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนแตกต่างกัน ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ คือ One-Way ANOVA
- สัมพันธภาพในครอบครัวที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชน แตกต่างกันค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ คือ One-Way ANOVA
- ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนแตกต่างกัน ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ คือ t-test
- ฐานความผิด ที่แตกต่างกันส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้เด็กและเยาวชนแตกต่างกัน ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ คือ One-Way ANOVA
- จำนวนครั้งที่กระทำความผิดที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนแตกต่างกัน ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ คือ One-Way ANOVA

สมมติฐานที่ 2 ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน สถิติที่ใช้ในการทดสอบได้แก่ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson product moment correlation coefficient)

5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

5.1 การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่

5.1.1 ค่าร้อยละ (Percentage)

5.1.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) (บุญชม ศรีสะอาด. 2538: 56)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ $\bar{X}$	=	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
$\sum X$	=	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
n	=	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

5.1.3 การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (บุญชม ศรีสะอาด. 2538:

87)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ $S.D.$	=	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
x	=	คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง
n	=	จำนวนสมาชิกในกลุ่มตัวอย่าง
$\sum x^2$	=	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
$(\sum x)^2$	=	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

5.2 การวิเคราะห์หาความเชื่อถือได้ของเครื่องมือ (Reliability of the test) โดยวิธีหาค่า Cronbach's Alpha (กัลยา วาณิชยปัญญา. 2546: 49)

$$\alpha = \frac{K \overline{covariance}/\overline{variance}}{1 + (k-1)\overline{covariance}/\overline{variance}}$$

เมื่อ α	=	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
K	=	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
$\overline{covariance}$	=	ค่าเฉลี่ยของค่าความแปรปรวนร่วมระหว่างคำถาม
$\overline{variance}$	=	ค่าเฉลี่ยของค่าความแปรปรวนของคำถาม

ค่าแอลฟาที่ได้จะแสดงระดับของความคงที่ของแบบสอบถาม โดยจะมีค่าระหว่าง $0 \leq \alpha \leq 1$ ค่าที่ใกล้เคียง 1 มาก แสดงว่ามีความเชื่อมั่นสูง

5.3 การวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Analysis) ในการทดสอบ สมมติฐาน โดยใช้

5.3.1 ค่า t-test ใช้ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม 2 กลุ่ม (กัลยา วาณิชยปัญญา. 2550: 108-109)

กรณีความแปรปรวน 2 กลุ่มเท่ากัน $s_1^2 = s_2^2$

$$t = \frac{(\bar{X}_1 - \bar{X}_2)}{S_p \sqrt{\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2}}}$$

โดยที่

$$S_p = \frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{(n_1 - 1) + (n_2 - 1)}$$

โดยมีค่าองศาอิสระ (Degree of freedom หรือ d.f.) ดังนี้

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

กรณีความแปรปรวน 2 กลุ่มไม่เท่ากัน $s_1^2 \neq s_2^2$

$$t = \frac{(\bar{X}_1 - \bar{X}_2)}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

โดยมีค่าองศาอิสระ (Degree of freedom หรือ d.f.) ดังนี้

$$df = \frac{\left(\frac{s_1^2}{n_1} - \frac{s_2^2}{n_2}\right)}{\frac{(s_1^2)^2}{n_1^{-1}} + \frac{(s_2^2)^2}{n_2^{-1}}}$$

เมื่อ	t	= ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
	$\bar{X}_1$	= ค่าเฉลี่ยตัวอย่างกลุ่มที่ 1
	$\bar{X}_2$	= ค่าเฉลี่ยตัวอย่างกลุ่มที่ 2
	S_1^2	= ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	S_2^2	= ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	n_1	= ขนาดตัวอย่างกลุ่มที่ 1
	n_2	= ขนาดตัวอย่างกลุ่มที่ 2
	Df	= องศาอิสระ (Degree of freedom)

5.3.2 ANOVA (One-Way Analysis of Variance) ใช้ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มประชากรที่มากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว One-Way ANOVA ที่ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก(H_0) เมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติมีค่าน้อยกว่า 0.05 โดยจะทำการทดสอบความแปรปรวนจากตาราง Homogeneity of Variances ถ้าพบความแปรปรวนเท่ากันทุกกลุ่มจะทดสอบความแตกต่างด้วย F-test (กัลยา วาณิชยปัญญา. 2550: 115)

ถ้าพบความแปรปรวนเท่ากันทุกกลุ่มจะทดสอบความแตกต่างด้วย F-test

$$F = \frac{MS_{(b)}}{MS_{(w)}}$$

เมื่อ F = ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบค่าวิกฤตจากการแจกแจงแบบ F เพื่อทราบนัยสำคัญ

$MS_{(b)}$ = ค่าประมาณของความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
(Mean Square Between Groups)

$MS_{(w)}$ = ค่าประมาณของความแปรปรวนภายในกลุ่ม
(Mean Square Within Groups)

ถ้าพบความแปรปรวนไม่เท่ากัน จะทำการทดสอบความแตกต่างด้วย Brown-forsythe

(Hartung, 2001: 300)

$$B = \frac{MSB}{MSW}$$

$$\text{โดยค่า } MSW = \sum_{i=1}^k \left(\frac{1}{N} - n_i \right) S_i^2$$

เมื่อ	B	=	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน Brown-forsythe
	MSB	=	ค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม (Mean Square Between Groups)
	MSW	=	ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่มสำหรับสถิติ Brown-forsythe
	K	=	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
	n	=	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	N	=	ขนาดประชากร
	S_i^2	=	ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง

และถ้าผลการทดสอบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแล้ว ต้องทำการทดสอบเป็นรายคู่ต่อไป เพื่อดูว่าคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน โดยใช้วิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD) หรือ Dunnett's T3 (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2545: 332-333)

$$LSD = t_{1-\alpha/2; n-k} \sqrt{MSE(1/n_i + 1/n_j)}$$

เมื่อ $t_{1-\alpha/2; n-k}$ = ค่าที่ใช้พิจารณาการแจกแจงที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และชั้นแห่งความเป็นอิสระภายในกลุ่ม

MSE = ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม (MS_w)

n_i = จำนวนข้อมูลของกลุ่ม i

n_j = จำนวนข้อมูลของกลุ่ม j

หรือวิเคราะห์ผลต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ (Dunnett's T3)

$$\bar{d}_D = q_D \frac{\sqrt{2(MSs / A)}}{\sqrt{S}}$$

เมื่อ	$\bar{d}_D$	=	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน Dunnett test
	q_D	=	ค่าจากตาราง Critical values of the Dunnett test
	MSs / A	=	ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม
	S	=	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

โดยกำหนดค่าความอิสระ (Degree of Freedom) ระหว่างกลุ่ม คือ K-1 ภายในกลุ่ม n-k และรวมทั้งกลุ่ม คือ n-1

5.3.3 ค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ ของเพียร์สัน(Pearson product moment correlation coefficient) ใช้ทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปร 2 ตัวที่เป็นอิสระต่อกัน เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูล 2 ชุด โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient) (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541: 314) โดยใช้สูตร

$$r_{xy} = \frac{n\sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{\left\{n\sum X^2 - (\sum X)^2\right\} \left\{n\sum Y^2 - (\sum Y)^2\right\}}}$$

เมื่อ	r_{xy}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของข้อมูลจากตัวแปร X
	$\sum Y$	แทน	ผลรวมของข้อมูลจากตัวแปร Y
	$\sum XY$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลจากตัวแปร X และ Y
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลจากตัวแปร X
	$\sum Y^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลจากตัวแปร Y
	n	แทน	จำนวนคนหรือประชากร

โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จะมีค่าระหว่าง $-1 < r < 1$ ดังนี้

หากค่า $r < 0$ แสดงว่าตัวแปรอิสระและตัวแปรตามมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม

ค่า $r > 0$ แสดงว่าตัวแปรอิสระและตัวแปรตามมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน

ค่า r มีค่าเข้าใกล้ 1 แสดงว่าตัวแปรอิสระและตัวแปรตามมีความสัมพันธ์ ทิศทางเดียวกันและมีความสัมพันธ์กันมาก

ค่า r มีค่าเข้าใกล้ -1 แสดงว่าตัวแปรอิสระและตัวแปรตามมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามและมีความสัมพันธ์กันมาก

ค่า r เท่ากับ 0 แสดงว่าตัวแปรอิสระและตัวแปรตามไม่มีความสัมพันธ์กัน
เกณฑ์การแปลความหมายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

<u>ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์</u>	<u>ความหมาย</u>
0.81 – 1.00	มีความสัมพันธ์ระดับสูงมาก
0.61 – 0.80	มีความสัมพันธ์ระดับสูง
0.41 – 0.60	มีความสัมพันธ์ระดับปานกลาง
0.21 – 0.40	มีความสัมพันธ์ระดับต่ำ
0.01 – 0.20	มีความสัมพันธ์ระดับต่ำมาก
0.00	ไม่มีความสัมพันธ์กัน

การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้เลือกใช้สถิติดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1. เด็กและเยาวชนที่มีลักษณะส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ สัมพันธภาพในครอบครัว ระดับการศึกษา ฐานความผิด และจำนวนครั้งที่กระทำผิด แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้แตกต่างกัน สถิติที่ใช้ในการทดสอบได้แก่ t-test และ One Way ANOVA

สมมติฐานที่ 2. ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน สถิติที่ใช้ในการทดสอบได้แก่ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson product moment correlation coefficient)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลหวัข้อการศึกษาเรื่องลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของมูลนิธิไรท์ทูเพลย์ ประเทศไทย มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการสื่อความหมายที่ตรงกัน ผู้ทำการวิจัยได้ทำการกำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{x}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง (Mean)
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
r	แทน	ค่าสถิติสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t-distribution
F	แทน	ค่าสถิติเอฟ ที่ใช้ในการพิจารณาใน F-distribution
SS	แทน	ผลรวมคะแนนยกกำลังสอง (Sum of Square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลรวมยกกำลังสอง (Mean of Square)
ρ	แทน	ค่าความน่าจะเป็น (Probability)
H ₀	แทน	สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis)
H ₁	แทน	สมมติฐานหลัก (Alternative Hypothesis)
d.f	แทน	ขั้นขององศาอิสระ (Degree of freedom)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเสนอการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการแบ่งการนำเสนอออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา สัมพันธภาพในครอบครัว ฐานความผิด จำนวนครั้งที่กระทำผิด ของเยาวชนที่ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของมูลนิธิไรท์ทูเฟลย์ ประเทศไทย

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา สัมพันธภาพในครอบครัว ฐานความผิด จำนวนครั้งที่กระทำผิด ของเยาวชนที่ตอบแบบสอบถาม โดยแจกแจงจำนวน(ความถี่)และค่าร้อยละ มีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 3 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	69	47.6
หญิง	76	52.4
รวม	145	100
อายุ		
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 15 ปี	19	13.1
มากกว่า 15 ปี	126	86.9
รวม	145	100

ตาราง 3 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับการศึกษา		
ไม่จบชั้นประถมศึกษาปีที่6	24	16.5
จบชั้นประถมศึกษาปีที่6 แต่ไม่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่3	88	60.7
จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 และกำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่า หรือออกจากการศึกษา	33	22.8
รวม	145	100
สัมพันธภาพในครอบครัว		
มีพ่อ-แม่ และอาศัยอยู่ด้วยกัน	52	35.9
มีพ่อ-แม่ แต่ไม่ได้อาศัยอยู่ด้วยกัน	20	13.8
มีพ่อแม่แยกกันอยู่ และอาศัยอยู่กับพ่อหรือแม่	45	31.0
มีพ่อหรือแม่ และอาศัยอยู่กับพ่อหรือแม่	9	6.2
มีพ่อหรือแม่ แต่ไม่ได้อาศัยอยู่ด้วย	12	8.3
ไม่มีพ่อแม่ อาศัยอยู่กับญาติหรือคนอื่น	7	4.8
รวม	145	100
ฐานความผิด		
ความผิดเกี่ยวกับ พรบ.ยาเสพติด	104	71.5
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน(ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ปล้นทรัพย์)	19	13.2
ความผิดเกี่ยวกับชีวิต(ทำร้ายร่างกาย พยายามฆ่า ฆ่า)	9	6.2
ความผิดเกี่ยวกับเพศ(อนาจาร ข่มขืน กระทำชำเรา รุมโทรม)	5	3.5
ความผิดเกี่ยวกับพรบ.ลิขสิทธิ์ (ค้าขายเทปผี-ซีดีเถื่อน)	1	0.7
ความผิดเกี่ยวกับพรบ.อาวุธปืนและเครื่องกระสุน	3	2.1
ความผิดเกี่ยวกับพรบ.จราจร	1	0.7
อื่นๆ เช่น ค้ามนุษย์.	3	2.1
รวม	145	100

ตาราง 3 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
จำนวนครั้งที่กระทำผิด		
ถูกดำเนินคดีครั้งนี้เป็นครั้งแรก	103	71.0
ถูกดำเนินคดีครั้งนี้เป็นครั้งที่ 2	25	17.2
ถูกดำเนินคดีครั้งนี้เป็นครั้งที่ 3	12	8.3
ถูกดำเนินคดีมาแล้วมากกว่า 3 ครั้ง	5	3.5
รวม	145	100

จากตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของเยาวชน สามารถจำแนกได้ดังนี้

เพศ เยาวชนที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามเพศหญิงมากกว่า โดยที่เพศหญิง จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 52.4 และเพศชาย มีจำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 47.6

อายุ เยาวชนที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากเป็นผู้ที่อายุมากกว่า 15 ปี จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 86.9 ส่วนเยาวชนที่อายุน้อยกว่า 15 ปี มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 13.1

ระดับการศึกษา เยาวชนที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีระดับการศึกษาจบชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 แต่ไม่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 60.7 รองลงมาคือ จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ขึ้นไป จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 22.8 ผู้ที่ไม่จบชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 ตามลำดับ

สัมพันธภาพในครอบครัว เยาวชนที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีพ่อแม่และอาศัย อยู่กัน มีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 35.9 รองลงมาคือ พ่อแม่แยกกันอยู่และอาศัยอยู่กับพ่อหรือ แม่ จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 31.0 และเยาวชนที่มีพ่อแม่แต่ไม่ได้อาศัยอยู่ด้วยกัน จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 13.8 ส่วนเยาวชนที่มีพ่อหรือแม่และไม่ได้อาศัยอยู่ด้วยกัน จำนวน 12 คน คิด เป็นร้อยละ 8.3 และเยาวชนที่มีพ่อหรือแม่และอาศัยอยู่กับคนใดคนหนึ่ง จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อย ละ 6.2 และเยาวชนที่ไม่มีพ่อแม่อาศัยอยู่กับญาติหรือคนอื่น มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 4.8 ตามลำดับ

ฐานความผิด เยาวชนที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีฐานความผิดเกี่ยวกับ พรบ. ยาเสพติด มีจำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 71.5 รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 13.2 ความผิดเกี่ยวกับความผิดเกี่ยวกับชีวิต จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 6.2 ความผิดเกี่ยวกับเพศ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 โดยที่ความผิดเกี่ยวกับพรบ.อาวุธปืนและ เครื่องกระสุน และความผิดอื่นๆ มีจำนวนเท่ากัน จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 2.1 ส่วนความผิด

เกี่ยวกับพรบ.ลิขสิทธิ์ และความผิดเกี่ยวกับพรบ.จราจร มีจำนวนเท่ากันคือ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.7 ตามลำดับ

จำนวนครั้งที่กระทำผิด เยาวชนที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากกระทำผิดเป็นครั้งแรก จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 71.0 รองลงมาคือกระทำผิดเป็นครั้งที่ 2 จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 17.2 และการกระทำผิดครั้งที่ 3 จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3 และกระทำผิดมากกว่า 3 ครั้ง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 ตามลำดับ

เนื่องจากข้อมูลที่เก็บมามีบางกลุ่มไม่ถึง 10% จึงมีการจัดกลุ่มตามตารางดังนี้

ตาราง 4 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สัมพันธภาพในครอบครัว		
มีพ่อแม่ และอาศัยอยู่ด้วยกัน	52	35.9
มีพ่อหรือแม่ และอาศัยอยู่ด้วยกัน	40	27.6
มีพ่อหรือแม่ ไม่ได้อาศัยอยู่ด้วย	53	36.5
รวม	145	100
ฐานความผิด		
ความผิดเกี่ยวกับ พรบ.ยาเสพติด	104	71.5
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน(ลักทรัพย์, ชิงทรัพย์, ปล้นทรัพย์)	19	13.2
อื่นๆ เช่น คำนุนัย เกี่ยวกับชีวิต เกี่ยวกับเพศ พรบ.ลิขสิทธิ์ พรบ.จราจร พรบ.อาวุธและกระสุน	22	15.3
รวม	145	100
จำนวนครั้งที่กระทำผิด		
เป็นครั้งแรก	103	71.0
เป็นครั้งที่ 2	25	17.3
3 ครั้งขึ้นไป	17	11.7
รวม	145	100

จากตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของเยาวชน สามารถจำแนกได้ดังนี้

สัมพันธภาพในครอบครัว เยาวชนที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากไม่ได้อาศัยอยู่กับพ่อหรือแม่ มีจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 36.5 รองลงมาคือมีพ่อแม่และอาศัยอยู่กัน มีจำนวน 52

คน คิดเป็นร้อยละ 35.9 และส่วนที่มีพ่อหรือแม่ และไม่ได้อาศัยอยู่ด้วยกัน จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6 ตามลำดับ

ฐานความผิด เยาวชนที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีฐานความผิดเกี่ยวกับ พรบ. ยาเสพติด มีจำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 71.5 รองลงมาคือความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 13.2 ส่วนความผิดอื่นๆ มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 15.3 ตามลำดับ

จำนวนครั้งที่กระทำผิด เยาวชนที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากกระทำผิดเป็นครั้งแรก จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 71.0 รองลงมาคือกระทำผิดเป็นครั้งที่ 2 จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 17.3 และการกระทำผิดครั้งที่ 3 ขึ้นไป มีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 11.7 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้

ตาราง 5 แสดงข้อมูลค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้	ระดับความคิดเห็นต่อลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้		
	$\bar{X}$	S.D	แปลผล
การอภิปรายก่อนกิจกรรม			
1. วิธีการเสนอเกมหรือกิจกรรมของผู้นำเกมหรือครู	4.54	0.54	มากที่สุด
2. การอธิบายถึงวัตถุประสงค์การเรียนรู้จากการเล่นเกม	4.46	0.63	มากที่สุด
3. ผู้นำเกมหรือครูได้อธิบายถึงกติกาอย่างชัดเจน	4.48	0.57	มากที่สุด
การอภิปรายก่อนกิจกรรมโดยรวม	4.49	0.44	มากที่สุด
กิจกรรม เกม กีฬา หรือการละเล่น			
4. เยาวชนสนใจและอยากมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	4.58	0.55	มากที่สุด
5. ความสนใจและมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของเพื่อน	4.34	0.59	มากที่สุด
6. ผู้นำเกมหรือครูคอยดูแลชี้แนะอยู่ตลอดการทำกิจกรรม	4.50	0.59	มากที่สุด
7. การปฏิบัติตามกฎกติกาในการเล่นอย่างเคร่งครัด	4.24	0.60	มากที่สุด
8. กิจกรรมสามารถสะท้อนให้ข้อคิดและความรู้แก่เยาวชน	4.54	0.59	มากที่สุด

ตาราง 5 (ต่อ)

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้	ระดับความคิดเห็นต่อลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้		
	$\bar{X}$	S.D	แปลผล
9. การได้ความรู้และทักษะจากกิจกรรมและนำไปปรับใช้ได้	4.52	0.51	มากที่สุด
กิจกรรม เกม กีฬา หรือการเล่นโดยรวม	4.46	0.35	มากที่สุด
การอภิปรายหลังกิจกรรมประกอบด้วยการสะท้อน			
<u>เชื่อมโยง ปรับใช้</u>			
10.เยาวชนมีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกที่รับจากการเล่นเกม	4.43	0.64	มากที่สุด
11.เยาวชนกระตือรือร้นต้องการจะบอกเพื่อนถึงสิ่งที่เยาวชนได้เรียนรู้จากการเล่นเกม	4.24	0.62	มากที่สุด
12.การแนะนำประยุกต์ความรู้ที่ได้จากการเล่นเกมไปใช้ในชีวิตประจำวันของครูหรือผู้นำ	4.30	0.59	มากที่สุด
13.ผู้นำหรือครูมีการอภิปราย-สรุป-สะท้อนการเรียนรู้จากการเล่นเกม	4.36	0.74	มากที่สุด
14.เยาวชนมีความเข้าใจบทเรียนมากขึ้นจากการได้ทำกิจกรรมเกม	4.45	0.54	มากที่สุด
การอภิปรายหลังกิจกรรมประกอบด้วยการสะท้อน	4.35	0.43	มากที่สุด
<u>เชื่อมโยง ปรับใช้โดยรวม</u>			
ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้โดยรวม	4.43	0.34	มากที่สุด

จากตาราง 5 จะเห็นว่าเยาวชนความคิดเห็นต่อลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.43 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านจะพบว่า

การอภิปรายก่อนกิจกรรม

เยาวชนมีความคิดเห็นต่อการอภิปรายก่อนกิจกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าการอภิปรายก่อนกิจกรรมที่เยาวชนมีความคิดเห็นมากที่สุด คือ วิธีการนำเสนอเกมหรือกีฬา โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 รองลงมาคือ ผู้นำเกมหรือครูได้อธิบายถึงกติกาอย่างชัดเจน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48 และการอธิบายถึงวัตถุประสงค์การเรียนรู้จากการเล่นเกม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 ตามลำดับ

กิจกรรม เกม กีฬา หรือการเล่น

เยาวชนมีความคิดเห็นต่อกิจกรรม เกม กีฬา หรือการเล่นโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ากิจกรรม เกม กีฬา หรือการเล่นที่เยาวชนมีความคิดเห็นมากที่สุดคือ เยาวชนสนใจและอยากมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58 รองลงมาคือกิจกรรมสามารถสะท้อนให้ข้อคิดและความรู้แก่เยาวชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 การได้ความรู้และทักษะจากกิจกรรมและนำไปปรับใช้ได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 ผู้นำเกมหรือครูคอยดูแลและอยู่ตลอดการทำกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 ความสนใจและมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของเพื่อน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 และการปฏิบัติตามกฎกติกาในการเล่นอย่างเคร่งครัด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 ตามลำดับ

การอภิปรายหลังกิจกรรมประกอบการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้

เยาวชนมีความเห็นต่อการอภิปรายหลังกิจกรรมประกอบการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.35 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าการอภิปรายหลังกิจกรรมประกอบการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ที่เยาวชนมีความคิดมากที่สุดคือ เยาวชนมีความเข้าใจบทเรียนมากขึ้นจากการได้ทำกิจกรรมเกม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 รองลงมาคือเยาวชนมีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกที่รับจากการเล่นเกม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.43 ผู้นำหรือครูมีการอภิปราย-สรุป-สะท้อนการเรียนรู้จากการเล่นเกม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.36 การแนะนำประยุกต์ความรู้ที่ได้จากการเล่นเกมไปใช้ในชีวิตประจำวันของครูหรือผู้นำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 และเยาวชนกระตือรือร้นต้องการจะบอกเพื่อนถึงสิ่งที่เยาวชนได้เรียนรู้จากการเล่นเกม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 ตามลำดับ

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน

ตาราง 6 แสดงข้อมูลค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมของเยาวชน

ด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรม	ระดับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการเรียนรู้		
	$\bar{X}$	S.D	แปลผล
1. เยาวชนได้ข้อคิดและบทเรียนจากการทำกิจกรรม	4.51	0.53	มากที่สุด
2. การทำกิจกรรมทำให้เยาวชนมีความเห็นอกเห็นใจและเข้าใจเพื่อนมากขึ้น	4.40	0.61	มากที่สุด
3. การทำกิจกรรมทำให้เยาวชนมีความสัมพันธ์กับเพื่อนดีขึ้น	4.45	0.63	มากที่สุด

ตาราง 6 (ต่อ)

ด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรม	ระดับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการเรียนรู้		
	$\bar{X}$	S.D	แปลผล
4. เยาวชนสามารถนำความรู้ทักษะกติกาจากกิจกรรมไปปรับใช้	4.41	0.60	มากที่สุด
5. จากกิจกรรมสอนให้ตัดสินใจเพื่อส่วนร่วมมากกว่าตัวเอง	4.47	0.55	มากที่สุด
6. การทำกิจกรรมทำให้การรับฟังความต้องการของคนอื่นมากขึ้น	4.40	0.57	มากที่สุด
การแสดงออกอย่างมีจริยธรรมโดยรวม	4.44	0.40	มากที่สุด

จากตาราง 6 จะเห็นได้ว่าเยาวชนมีความเห็นต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.44 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมที่เยาวชนมีความคิดเห็นมากที่สุดคือ เยาวชนได้ข้อคิดและบทเรียนจากการทำกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 รองลงมาคือ จากกิจกรรมสอนให้ตัดสินใจเพื่อส่วนร่วมมากกว่าตัวเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 การทำกิจกรรมทำให้เยาวชนมีความสัมพันธ์กับเพื่อนดีขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 เยาวชนสามารถนำความรู้ทักษะกติกาจากกิจกรรมไปปรับใช้ 4.41 การทำกิจกรรมทำให้เยาวชนมีความเห็นอกเห็นใจและเข้าใจเพื่อนมากขึ้น และการทำกิจกรรมทำให้การรับฟังความต้องการของคนอื่นมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน คือ 4.40 ตามลำดับ

ตาราง 7 แสดงข้อมูลค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการขอความช่วยเหลือของเยาวชน

ด้านการขอความช่วยเหลือ	ระดับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการเรียนรู้		
	$\bar{X}$	S.D	แปลผล
7. เยาวชนเรียนรู้ว่าตัวเองสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้	4.42	0.62	มากที่สุด
8. การเรียนรู้ว่าเมื่อเผชิญอุปสรรคเยาวชนต้องการคนช่วย	4.38	0.66	มากที่สุด
9. เมื่อต้องการความช่วยเหลือจะขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ที่เยาวชนวางใจ	4.50	0.58	มากที่สุด

ตาราง 7 (ต่อ)

ด้านการขอความช่วยเหลือ	ระดับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้		
	$\bar{X}$	S.D	แปลผล
10. เมื่อเยาวชนต้องการความช่วยเหลือจะขอความช่วยเหลือจากเพื่อน	4.26	0.63	มากที่สุด
11. เยาวชนเคยขอความช่วยเหลือจากเพื่อนและได้รับความช่วยตามที่ต้องการ	4.34	0.64	มากที่สุด
12. เยาวชนเคยขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ที่เยาวชนวางใจและได้รับความช่วยตามที่ต้องการ	4.37	0.67	มากที่สุด
ด้านการขอความช่วยเหลือโดยรวม	4.38	0.41	มากที่สุด

จากตาราง 7 จะเห็นว่าเยาวชนมีความเห็นต่อพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ด้านการขอความช่วยเหลือโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการขอความช่วยเหลือที่เยาวชนมีความคิดเห็นมากที่สุดคือ เมื่อต้องการความช่วยเหลือจะขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ที่เยาวชนวางใจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 รองลงมาคือ เยาวชนเรียนรู้ว่าตัวเองสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.42 การเรียนรู้ว่าเมื่อเผชิญอุปสรรคเยาวชนต้องการคนช่วย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 และเยาวชนเคยขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ที่เยาวชนวางใจและได้รับความช่วยตามที่ต้องการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 เยาวชนเคยขอความช่วยเหลือจากเพื่อนและได้รับความช่วยตามที่ต้องการ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 เมื่อต้องการความช่วยเหลือจะขอความช่วยเหลือจากเพื่อน 4.24 ตามลำดับ

ตาราง 8 แสดงข้อมูลค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ด้านการมีความรับผิดชอบของเยาวชน

ด้านการมีความรับผิดชอบ	ระดับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้		
	$\bar{X}$	S.D	แปลผล
13. จากกิจกรรมทำให้รู้ว่าแต่ละคนมีหน้าที่แตกต่างกัน	4.50	0.60	มากที่สุด
14. จากกิจกรรมการทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุดแล้วจะทำให้ทีมประสบผลความสำเร็จ	4.57	0.66	มากที่สุด

ตาราง 8 (ต่อ)

ด้านการมีความรับผิดชอบ	ระดับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการเรียนรู้		
	$\bar{X}$	S.D	แปลผล
15. เมื่อเยาวชนมีหน้าที่รับผิดชอบในกิจกรรมทำให้เยาวชนรู้สึกว่าคุณค่าขึ้น	4.54	0.59	มากที่สุด
16. การมีหน้าที่รับผิดชอบในกิจกรรมก็เหมือนหน้าที่รับผิดชอบชีวิตประจำวัน	4.51	0.58	มากที่สุด
17. การทำกิจกรรมมีส่วนทำให้เยาวชนมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ประจำวันของตนเองดีขึ้น	4.55	0.58	มากที่สุด
ด้านการมีความรับผิดชอบโดยรวม	4.54	0.43	มากที่สุด

จากตาราง 8 จะเห็นได้ว่าเยาวชนมีความเห็นต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการมีความรับผิดชอบโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการมีความรับผิดชอบที่เยาวชนมีความคิดเห็นมากที่สุดคือ จากกิจกรรมการทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุดแล้วจะทำให้ทีมประสบความสำเร็จ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.57 รองลงมาคือ การทำกิจกรรมมีส่วนทำให้เยาวชนมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ประจำวันของตนเองดีขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 และเมื่อเยาวชนมีหน้าที่รับผิดชอบในกิจกรรมทำให้เยาวชนรู้สึกว่าคุณค่าขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 และการมีหน้าที่รับผิดชอบในกิจกรรมก็เหมือนหน้าที่รับผิดชอบชีวิตประจำวัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 และจากกิจกรรมทำให้รู้ว่าแต่ละคนมีหน้าที่แตกต่างกัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 ตามลำดับ

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน เพื่อทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1. เยาวชนที่มีลักษณะส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สัมพันธภาพในครอบครัว ฐานความผิด และจำนวนครั้งที่กระทำผิด แตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1 เยาวชนที่เพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : เยาวชนที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนไม่แตกต่างกัน

H_1 : เยาวชนที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน จะใช้เปรียบเทียบระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มประชากร 2 กลุ่ม ที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent Sample t-test) ใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติมีค่าน้อยกว่า .05 โดยจะทำการตรวจสอบค่าแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน โดยใช้ Levene's test ซึ่งตั้งสมมติฐานดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนอย่างน้อยหนึ่งกลุ่มแตกต่างจากกลุ่มอื่น

ในการทดสอบสมมติฐานดังกล่าว หากค่าแปรปรวนของข้อมูลเท่ากันทุกกลุ่มให้ทดสอบค่า t ด้วย Equal variances assumed และถ้าค่าแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากันทุกกลุ่มให้ทดสอบด้วยค่า t ด้วย Equal variances not assumed ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตาราง

ตาราง 9 แสดงค่าความแปรปรวนด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน จำแนกตามเพศ

ตัวแปรที่ศึกษา	Levene's Test for Equality of Variances	
	F	Sig.
การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม	.096	.757
การขอความช่วยเหลือ	.010	.919
การมีความรับผิดชอบ	1.288	.258

จากตาราง 9 เมื่อทดสอบค่าความแปรปรวน พบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรม มีค่า มีค่า Sig. เท่ากับ 0.757 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจะใช้ t-test กรณี Equal Variances assumed

พฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการขอความช่วยเหลือ มีค่า sig เท่ากับ 0.919 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจะใช้ t-test กรณี Equal Variances assumed

พฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการมีความรับผิดชอบ มีค่า sig เท่ากับ 0.258 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจะใช้ t-test กรณี Equal Variances assumed

ตาราง 10 แสดงค่าความแตกต่างพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามเพศ

ตัวแปรที่ศึกษา	เพศ	Std.		t	df	Sig.
		$\bar{x}$	Deviation			
การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม	ชาย	4.408	.408	-.919	143	.360
	หญิง	4.469	.391			
การขอความช่วยเหลือ	ชาย	4.367	.427	-.340	143	.734
	หญิง	4.390	.393			
การมีความรับผิดชอบ	ชาย	4.466	.476	-1.832	143	.069
	หญิง	4.597	.381			

จากตาราง 10 การวิเคราะห์ความแตกต่างพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามเพศ พบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรม มี Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.360 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เยาวชนที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการขอความช่วยเหลือ มี Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.734 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เยาวชนที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการขอความช่วยเหลือไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการมีความรับผิดชอบ มี Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.069 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เยาวชนที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการมีความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สมมติฐานที่ 1.2 เยาวชนที่มีอายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : เยาวชนที่มีอายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนไม่แตกต่างกัน

H_1 : เยาวชนที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน จะใช้เปรียบเทียบระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มประชากร 2 กลุ่ม ที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent Sample t-test) ใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติมีค่าน้อยกว่า .05 โดยจะทำการตรวจสอบค่าแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน โดยใช้ Levene's test ซึ่งตั้งสมมติฐานดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนอย่างน้อยหนึ่งกลุ่มแตกต่างจากกลุ่มอื่น

ในการทดสอบสมมติฐานดังกล่าว หากค่าแปรปรวนของข้อมูลเท่ากันทุกกลุ่มให้ทดสอบค่า t ด้วย Equal variances assumed และถ้าค่าแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากันทุกกลุ่มให้ทดสอบด้วยค่า t ด้วย Equal variances not assumed ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตาราง

ตาราง 11 แสดงค่าความแปรปรวนพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามอายุ

ตัวแปรที่ศึกษา	Levene's Test for Equality of Variances	
	F	Sig.
การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม	.650	.421
การขอความช่วยเหลือ	.469	.494
การมีความรับผิดชอบ	3.996*	.048

* ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตาราง 11 การทดสอบค่าความแปรปรวน พบว่าพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรม มีค่า Sig. เท่ากับ 0.421 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจะใช้ t-test กรณี Equal Variances assumed

พฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการขอความช่วยเหลือ มีค่า sig เท่ากับ 0.494 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจะใช้ t-test กรณี Equal Variances assumed

พฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการมีความรับผิดชอบ มีค่า sig เท่ากับ 0.048 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนแตกต่างกัน ดังนั้นจะใช้ t-test กรณี Equal Variances not assumed

ตาราง 12 แสดงค่าความแตกต่างพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามอายุ

ตัวแปรที่ศึกษา	อายุ	Std.		t	df	Sig.
		$\bar{x}$	Deviation			
การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 15 ปี	4.342	.406	-1.150	143	.252
	มากกว่า 15 ปี	4.455	.398			
การขอความช่วยเหลือ	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 15 ปี	4.245	.424	-1.536	143	.127
	มากกว่า 15 ปี	4.399	.404			
การมีความรับผิดชอบ	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 15 ปี	4.3889	.571	-1.055	20.845	.304
	มากกว่า 15 ปี	4.5603	.407			

จากตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามอายุ พบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรม มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.252 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H₀) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H₁) หมายความว่า เยาวชนที่มีอายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการขอความช่วยเหลือ มี Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.127 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H₀) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H₁) หมายความว่า เยาวชนที่มีอายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการขอความช่วยเหลือไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการมีความรับผิดชอบ มี Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.304 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H₀) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H₁) หมายความว่า เยาวชนที่มีอายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการมีความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สมมติฐานที่ 1.3 เยาวชนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : เยาวชนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน

H_1 : เยาวชนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์จะใช้การทดสอบ แบบการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One – Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) การทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยจะทำการทดสอบความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน โดยใช้ Levene's test for Equality of Variances ตั้งสมมติฐานดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนอย่างน้อยหนึ่งกลุ่มแตกต่างจากกลุ่มอื่น

ถ้าความแปรปรวนแต่ละกลุ่มเท่ากัน ให้ทดสอบสมมติฐานด้วย F-test และถ้าความแปรปรวนแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน ให้ทดสอบสมมติฐานด้วย Brown-Forsythe test เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติมีค่าน้อยกว่า .05 และหากสมมติฐานใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) จะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Fisher's Least-Significant Different (LSD) หรือ Dunnett's T3 เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 13 แสดงค่าความแปรปรวนพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามระดับการศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	Levene Statistic	df1	df2	Sig.
การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม	1.701	2	142	.186
การขอความช่วยเหลือ	2.260	2	142	.108
การมีความรับผิดชอบ	1.143	2	142	.322

จากตาราง 13 แสดงค่าความแปรปรวนพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้านพบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรม มีค่า Sig เท่ากับ 0.186 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนประชากรกลุ่มนี้ไม่แตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) จึงใช้ F-test ในการทดสอบสมมติฐาน

พฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการขอความช่วยเหลือ มีค่า Sig เท่ากับ 0.108 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนประชากรกลุ่มนี้ไม่แตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) จึงใช้ F-test ในการทดสอบสมมติฐาน

พฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการมีความรับผิดชอบ มีค่า Sig เท่ากับ 0.322 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนประชากรกลุ่มนี้ไม่แตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) จึงใช้ F-test ในการทดสอบสมมติฐาน

ตาราง 14 แสดงค่าความแตกต่างพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามระดับการศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	แหล่งความ		Mean			
	แปรปรวน	SS	df	Square	F	Sig.
การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม	ระหว่างกลุ่ม	.019	2	.009	.058	.943
	ภายในกลุ่ม	22.963	142	.162		
การขอความช่วยเหลือ	ระหว่างกลุ่ม	.004	2	.002	.012	.988
	ภายในกลุ่ม	24.078	142	.170		
การมีความรับผิดชอบ	ระหว่างกลุ่ม	.170	2	.085	.450	.639
	ระหว่างกลุ่ม	26.781	142	.189		

จากตาราง 14 การวิเคราะห์ความแตกต่างพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนจำแนกตามระดับการศึกษา จากการทดสอบพบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมกับระดับการศึกษามีค่า sig ที่ 0.943 มากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการขอความช่วยเหลือกับระดับการศึกษามีค่า sig ที่ 0.988 มากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการขอความช่วยเหลือไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการมีความรับผิดชอบกับระดับการศึกษามีค่า sig ที่ 0.639 มากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการมีความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 1.4 เยาวชนที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : เยาวชนที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนไม่แตกต่างกัน

H_1 : เยาวชนที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์จะใช้การทดสอบ แบบการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One – Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) การทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยจะทำการทดสอบความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน โดยใช้ Levene's test for Equality of Variances ตั้งสมมติฐานดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนอย่างน้อยหนึ่งกลุ่มแตกต่างจากกลุ่มอื่น

ถ้าความแปรปรวนแต่ละกลุ่มเท่ากัน ให้ทดสอบสมมติฐานด้วย F-test และถ้าความแปรปรวนแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน ให้ทดสอบสมมติฐานด้วย Brown-Forsythe test เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติมีค่าน้อยกว่า .05 และหากสมมติฐานใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) จะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Fisher's Least-Significant Different (LSD) หรือ Dunnett's T3 เพื่อหาว่าค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 15 แสดงค่าความแปรปรวนพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามสัมพันธภาพในครอบครัว

ตัวแปรที่ศึกษา	Levene Statistic	df1	df2	Sig.
การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม	.235	2	142	.791
การขอความช่วยเหลือ	1.918	2	142	.151
การมีความรับผิดชอบ	.299	2	142	.742

จากตาราง 15 แสดงค่าความแปรปรวนพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนจำแนกตามสัมพันธภาพในครอบครัว พบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรม มีค่า Sig เท่ากับ 0.791 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนไม่แตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H1) จึงใช้ F-test ในการทดสอบสมมติฐาน

พฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการขอความช่วยเหลือ มีค่า Sig เท่ากับ 0.151 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนประชากรกลุ่มนี้ไม่แตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H1) จึงใช้ F-test ในการทดสอบสมมติฐาน

พฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการมีความรับผิดชอบ มีค่า Sig เท่ากับ 0.742 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนประชากรกลุ่มนี้ไม่แตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H1) จึงใช้ F-test ในการทดสอบสมมติฐาน

ตาราง 16 แสดงค่าความแตกต่างด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามสัมพันธภาพในครอบครัว

ตัวแปรที่ศึกษา	แหล่งความแปรปรวน		Mean Square			
	แปรปรวน	SS	df	Square	F	Sig.
การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม	ระหว่างกลุ่ม	.036	2	.018	.110	.896
	ภายในกลุ่ม	22.946	142	.162		
การขอความช่วยเหลือ	ระหว่างกลุ่ม	.047	2	.024	.140	.869
	ภายในกลุ่ม	24.617	142	.175		
การมีความรับผิดชอบ	ระหว่างกลุ่ม	.241	2	.121	.642	.528
	ระหว่างกลุ่ม	26.709	142	.188		

จากตาราง 16 การวิเคราะห์ความแตกต่างพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนจำแนกตามสัมพันธภาพในครอบครัว จากการทดสอบพบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมกับสัมพันธภาพในครอบครัว มีค่า sig ที่ 0.896 มากกว่า 0.05 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H1) หมายความว่า เยาวชนที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการขอความช่วยเหลือกับสัมพันธภาพในครอบครัว มีค่า sig ที่ 0.869 มากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง

(H1) หมายความว่า เยาวชนที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการขอความช่วยเหลือไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการมีความรับผิดชอบกับสัมพันธภาพในครอบครัว มีค่า sig ที่ 0.528 มากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H1) หมายความว่า เยาวชนที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการมีความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 1.5 เยาวชนที่มีฐานความผิดแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : เยาวชนที่มีฐานความผิดแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนไม่แตกต่างกัน

H_1 : เยาวชนที่มีฐานความผิดแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์จะทำการทดสอบ แบบการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One – Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) การทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยจะทำการทดสอบความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน โดยใช้ Levene's test for Equality of Variances ตั้งสมมติฐานดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนอย่างน้อยหนึ่งกลุ่มแตกต่างจากกลุ่มอื่น

ถ้าความแปรปรวนแต่ละกลุ่มเท่ากัน ให้ทดสอบสมมติฐานด้วย F-test และถ้าความแปรปรวนแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน ให้ทดสอบสมมติฐานด้วย Brown-Forsythe test เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติมีค่าน้อยกว่า 0.05 และหากสมมติฐานใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) จะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Fisher's Least-Significant Different (LSD) หรือ Dunnett's T3 เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 17 แสดงค่าความแปรปรวนพฤติกรรมการณ์เรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามฐานความผิด

ตัวแปรที่ศึกษา	Levene Statistic	df1	df2	Sig.
การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม	2.384	2	142	.096
การขอความช่วยเหลือ	.279	2	142	.757
การมีความรับผิดชอบ	1.861	2	142	.159

จากตาราง 17 แสดงค่าความแปรปรวนพฤติกรรมการณ์เรียนรู้ของเยาวชนจำแนกตามฐานความผิด พบว่าพฤติกรรมการณ์เรียนรู้ของเยาวชนด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรม มีค่า Sig เท่ากับ 0.096 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนไม่แตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H1) จึงใช้ F-test ในการทดสอบสมมติฐาน

พฤติกรรมการณ์เรียนรู้ของเยาวชนด้านการขอความช่วยเหลือ มีค่า Sig เท่ากับ 0.757 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนประชากรกลุ่มนี้ไม่แตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H1) จึงใช้ F-test ในการทดสอบสมมติฐาน

พฤติกรรมการณ์เรียนรู้ของเยาวชนด้านการมีความรับผิดชอบ มีค่า Sig เท่ากับ 0.159 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนประชากรกลุ่มนี้ไม่แตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H1) จึงใช้ F-test ในการทดสอบสมมติฐาน

ตาราง 18 แสดงค่าความแตกต่างพฤติกรรมการณ์เรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามฐานความผิด

ตัวแปรที่ศึกษา	แหล่งความแปรปรวน		Mean			
	แปรปรวน	SS	df	Square	F	Sig.
การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม	ระหว่างกลุ่ม	.217	2	.109	.677	.510
	ภายในกลุ่ม	22.765	142	.160		
การขอความช่วยเหลือ	ระหว่างกลุ่ม	.043	2	.022	.180	.880
	ภายในกลุ่ม	24.039	142	.169		
การมีความรับผิดชอบ	ระหว่างกลุ่ม	.486	2	.243	1.304	.275
	ระหว่างกลุ่ม	26.465	142	.186		

จากตาราง 18 การวิเคราะห์ความแตกต่างพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนจำแนกตามฐานความผิด จากการทดสอบพบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมกับฐานความผิด มีค่า sig ที่ 0.510 มากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เยาวชนที่มีฐานความผิดแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการขอความช่วยเหลือกับฐานความผิด มีค่า sig ที่ 0.880 มากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เยาวชนที่มีฐานความผิดแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการขอความช่วยเหลือไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการมีความรับผิดชอบกับฐานความผิดมีค่า sig ที่ 0.275 มากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เยาวชนที่มีฐานความผิดแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการมีความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 1.6 เยาวชนที่มีจำนวนครั้งในการกระทำผิดแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : เยาวชนที่มีจำนวนครั้งในการกระทำผิดแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนไม่แตกต่างกัน

H_1 : เยาวชนที่มีจำนวนครั้งในการกระทำผิดแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์จะใช้การทดสอบ แบบการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One – Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) การทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยจะทำการทดสอบความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน โดยใช้ Levene's test for Equality of Variances ตั้งสมมติฐานดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนอย่างน้อยหนึ่งกลุ่มแตกต่างจากกลุ่มอื่น

ถ้าความแปรปรวนแต่ละกลุ่มเท่ากัน ให้ทดสอบสมมติฐานด้วย F-test และถ้าความแปรปรวนแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน ให้ทดสอบสมมติฐานด้วย Brown-Forsythe test เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ซึ่ง จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติมีค่าน้อยกว่า 0.05 และหากสมมติฐานใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) จะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Fisher's Least-Significant Different

(LSD) หรือ Dunnett's T3 เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 19 แสดงค่าความแปรปรวนพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามจำนวนครั้งที่กระทำผิด

ตัวแปรที่ศึกษา	Levene Statistic	df1	df2	Sig.
การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม	1.008	2	142	.368
การขอความช่วยเหลือ	2.352	2	142	.099
การมีความรับผิดชอบ	.439	2	142	.646

จากตาราง 19 แสดงค่าความแปรปรวนพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ของเยาวชนจำแนกตามจำนวนครั้งที่กระทำผิด พบว่าพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ของเยาวชนด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรม มีค่า Sig เท่ากับ 0.368 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนไม่แตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H₀) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H₁) จึงใช้ F-test ในการทดสอบสมมติฐาน

พฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ของเยาวชนด้านการขอความช่วยเหลือ มีค่า Sig เท่ากับ 0.099 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนไม่แตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H₀) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H₁) จึงใช้ F-test ในการทดสอบสมมติฐาน

พฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ของเยาวชนด้านการมีความรับผิดชอบ มีค่า Sig เท่ากับ 0.646 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนไม่แตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H₀) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H₁) จึงใช้ F-test ในการทดสอบสมมติฐาน

ตาราง 20 แสดงค่าความแตกต่างพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนรายด้าน จำแนกตามจำนวนครั้งที่กระทำผิด

ตัวแปรที่ศึกษา	แหล่งความแปรปรวน		Mean			
	แปรปรวน	SS	df	Square	F	Sig.
การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม	ระหว่างกลุ่ม	.071	2	.035	.223	.804
	ภายในกลุ่ม	22.911	142	.161		
การขอความช่วยเหลือ	ระหว่างกลุ่ม	.022	2	.011	.066	.936
	ภายในกลุ่ม	24.061	142	.169		
การมีความรับผิดชอบ	ระหว่างกลุ่ม	.003	2	.001	.007	.993
	ระหว่างกลุ่ม	26.948	142	.190		

จากตาราง 20 การวิเคราะห์ความแตกต่างพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนจำแนกตามจำนวนครั้งที่กระทำผิด จากการทดสอบพบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมกับจำนวนครั้งที่กระทำผิด มีค่า sig ที่ 0.804 มากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (Ho) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H1) หมายความว่า เยาวชนที่มีจำนวนครั้งที่กระทำผิดแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการขอความช่วยเหลือกับจำนวนครั้งที่กระทำผิด มีค่า sig ที่ 0.936 มากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (Ho) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H1) หมายความว่า เยาวชนที่มีจำนวนครั้งที่กระทำผิดแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการขอความช่วยเหลือไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการมีความรับผิดชอบกับจำนวนครั้งที่กระทำผิด มีค่า sig ที่ 0.993 มากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (Ho) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H1) หมายความว่า เยาวชนที่มีจำนวนครั้งที่กระทำผิดแตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการมีความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 2 ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ ดังนี้

H_0 : ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของมูลนิธิไรท์ทูเพลย์ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน

H_1 : ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของมูลนิธิไรท์ทูเพลย์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ใช้การหาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรสองตัวที่เป็นอิสระต่อกัน โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติมีค่าน้อยกว่า 0.01 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 21 แสดงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้กับพฤติกรรมการเรียนรู้รายด้านของเยาวชน

พฤติกรรมการเรียนรู้	ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้			
		อภิปราย ก่อน กิจกรรม	กิจกรรม	อภิปรายหลัง กิจกรรม สะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้
การแสดงออกอย่างมี จริยธรรม	Pearson (r)	.545**	.573**	.702**
	ค่า sig	.000	.000	.000
	ระดับ	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง
	ความสัมพันธ์			
การขอความช่วยเหลือ	Pearson (r)	.400**	.610**	.708**
	ค่า sig	.000	.000	.000
	ระดับ	ต่ำ	สูง	สูง
	ความสัมพันธ์			

ตาราง 21 (ต่อ)

พฤติกรรมการณ์เรียนรู้	ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้			
		อภิปราย ก่อน กิจกรรม	กิจกรรม	อภิปรายหลัง กิจกรรม สะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้
การมีความรับผิดชอบ	Pearson (r)	.488**	.632**	.648**
	ค่า sig	.000	.000	.000
	ระดับ	ปานกลาง	สูง	สูง
	ความสัมพันธ์			
พฤติกรรมการณ์เรียนรู้โดยรวม	ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้โดยรวม			
	Pearson (r)			.795**
	ค่า sig			.000
	ระดับ			สูง
	ความสัมพันธ์			

** ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

จากตาราง 21 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้โดยรวมกับพฤติกรรมการณ์เรียนรู้ของเยาวชนโดยรวม พบว่ามีค่า Sig เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่าลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้โดยรวมมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการณ์เรียนรู้ของเยาวชนโดยรวม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.795 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับสูง กล่าวคือเมื่อเยาวชนทำกิจกรรมการเรียนรู้โดยรวมเพิ่มขึ้น จะทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมการณ์เรียนรู้ของเยาวชนโดยรวมเพิ่มมากขึ้นในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์รายคู่ระหว่างพฤติกรรมการณ์เรียนรู้ของเยาวชนด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมกับลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้โดยการอภิปรายก่อนกิจกรรม กิจกรรม และการอภิปรายหลังกิจกรรมด้วยการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ มีค่า Sig เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่าลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีการอภิปรายก่อนกิจกรรม กิจกรรม และการอภิปรายหลังกิจกรรมด้วยการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการณ์เรียนรู้ของเยาวชนด้านการ

แสดงออกอย่างมีจริยธรรม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .545** .573** .702**ตามลำดับ แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับปานกลางและสูง ตามลำดับ กล่าวคือเมื่อเยาวชนทำกิจกรรมการเรียนรู้เพิ่มขึ้นโดยวิธีการอภิปรายก่อนกิจกรรม กิจกรรม และการอภิปรายหลังกิจกรรมด้วยการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ จะทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมเพิ่มขึ้นในระดับปานกลางและสูง ซึ่งสอดคล้องสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์รายคู่ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการขอความช่วยเหลือกับลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้โดยการอภิปรายก่อนกิจกรรม กิจกรรม และการอภิปรายหลังกิจกรรมด้วยการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ มีค่า Sig เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่าลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีการอภิปรายก่อนกิจกรรม กิจกรรม และการอภิปรายหลังกิจกรรมด้วยการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการขอความช่วยเหลือ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .400** .610** .708** ตามลำดับ แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำและสูง ตามลำดับ กล่าวคือเมื่อเยาวชนทำกิจกรรมการเรียนรู้เพิ่มขึ้นโดยวิธีการอภิปรายก่อนกิจกรรม กิจกรรม และการอภิปรายหลังกิจกรรมด้วยการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ จะทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการขอความช่วยเหลือเพิ่มขึ้นในระดับต่ำและสูง ซึ่งสอดคล้องสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์รายคู่ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านความรับผิดชอบกับลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้โดยการอภิปรายก่อนกิจกรรม กิจกรรม และการอภิปรายหลังกิจกรรมด้วยการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ มีค่า Sig เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่าลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีการอภิปรายก่อนกิจกรรม กิจกรรม และการอภิปรายหลังกิจกรรมด้วยการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านความรับผิดชอบ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .488** .632** .648** ตามลำดับ แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับปานกลางและสูง ตามลำดับ กล่าวคือเมื่อเยาวชนทำกิจกรรมการเรียนรู้เพิ่มขึ้นโดยวิธีการอภิปรายก่อนกิจกรรม กิจกรรม และการอภิปรายหลังกิจกรรมด้วยการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ จะทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการขอความช่วยเหลือจะเพิ่มขึ้นในระดับปานกลางและสูง ซึ่งสอดคล้องสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 22 แสดงสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน และสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ผลการทดสอบ	สถิติที่ใช้
1. เด็กและเยาวชนที่มีลักษณะส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ สัมพันธภาพในครอบครัว ระดับการศึกษา ฐานความผิด และจำนวนครั้งที่กระทำผิด แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้แตกต่างกัน		
1.1 เยาวชนที่เพศแตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรม การเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนแตกต่างกัน	ไม่สอดคล้องกับ สมมติฐาน	t- test
1.2 เยาวชนที่มีอายุแตกต่างกันมีผลต่อ พฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชน แตกต่างกัน	ไม่สอดคล้องกับ สมมติฐาน	t-test
1.3 เยาวชนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีผลต่อ พฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนต่าง กัน	ไม่สอดคล้องกับ สมมติฐาน	F-test
1.4 เยาวชนที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวแตกต่าง กันมีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชน แตกต่างกัน	ไม่สอดคล้องกับ สมมติฐาน	F-test
1.5 เยาวชนที่มีฐานความผิดแตกต่างกันมีผลต่อ พฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนต่าง กัน	ไม่สอดคล้องกับ สมมติฐาน	F-test
1.6 เยาวชนที่มีจำนวนครั้งในกระทำผิดแตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชน แตกต่างกัน	ไม่สอดคล้องกับ สมมติฐาน	F-test
2. ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน	สอดคล้องกับ สมมติฐาน	Pearson Product Moment Correlation Coefficient

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของมูลนิธิไรท์ทูเฟลย์ ประเทศไทย มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษานี้มาเป็นแนวทางในการพัฒนาลักษณะกิจกรรมที่เหมาะสมและสัมฤทธิ์ผลสูงสุดกับเด็กและเยาวชน

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจำแนกตามลักษณะส่วนบุคคลอันได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สัมพันธภาพในครอบครัว ฐานความผิด และจำนวนครั้งที่กระทำผิด
2. เพื่อศึกษาลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี จังหวัดนครปฐมและสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนสมุทรปราการ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการศึกษาค้นคว้าวิจัยในครั้งนี้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลศึกษาลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อหาแนวทางแก้ปัญหาที่ได้ผล โดยให้ทุกหน่วยเช่น มูลนิธิฯ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนต่าง ๆ ชุมชน และครอบครัว มีส่วนในการช่วยแก้ไข ฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่หลงผิดอย่างมีประสิทธิภาพ ยั่งยืนและเหมาะสมกับบริบทของสังคมและวัฒนธรรมไทย ทั้งยังคาดหวังเพื่อสามารถลดปัญหาสังคมในระยะยาวแบบยั่งยืน

สมมติฐานในการวิจัย

1. เยาวชนที่มีลักษณะส่วนบุคคลอันได้แก่ เพศ อายุ สัมพันธภาพในครอบครัว ระดับการศึกษา ฐานความผิด และจำนวนครั้งที่กระทำผิด แตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้แตกต่างกัน
2. ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน

วิธีดำเนินการวิจัย

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กและเยาวชนที่ต้องหาว่ากระทำผิดและถูกควบคุมอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี จังหวัดนครปฐม จำนวนทั้งสิ้น 84 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 15 มิถุนายน 2555 จากผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี จังหวัด

นครปฐม) และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการ จำนวนทั้งสิ้น 94 คน (ข้อมูล ณ. สิ้นเดือนมิถุนายน 2555) เป็นประชากรทั้งหมดที่ใช้ในการวิจัย 178 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสมุทรปราการและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี โดยใช้สูตรการคำนวณ กรณิหาราพจำนวนประชากรของทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane. 1973: 1088) จะได้ขนาดของกลุ่ม ตัวอย่างสำหรับการวิจัยครั้งนี้ เท่ากับ 145 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แหล่งที่มาของข้อมูลประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

1. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารอ้างอิงต่างๆ และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อมาสร้างแบบสอบถาม
2. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ได้จากการใช้แบบสอบถามเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของเยาวชนจากสถานพินิจทั้งสองแห่งดังกล่าว

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะส่วนบุคคล ลักษณะกิจกรรมการเล่น ที่มีผลต่อการเรียนรู้การแก้ปัญหาและการตัดสินใจของเยาวชน
- 2 รวบรวมสาระ ข้อมูลและเนื้อหาต่างๆ รวมทั้งศึกษาเทคนิคและวิธีการสร้างแบบสอบถาม จากเอกสาร สิ่งพิมพ์ต่างๆ เพื่อใช้เป็นแนว ทางในการสร้างแบบสอบถาม
- 3 สร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาแบ่งได้เป็น 3 ส่วนดังนี้
 - ส่วนที่ 1 ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล
 - ส่วนที่ 2 ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้
 - ส่วนที่ 3 พฤติกรรมการเรียนรู้
- 4 หลังจากสร้างแบบสอบถามฉบับร่างแล้ว นำไปให้ผู้มีประสบการณ์และเชี่ยวชาญด้าน งานวิจัย ได้ตรวจสอบความถูกต้องและเสนอแนะเพิ่มเติม รวมทั้งแนะนำข้อบกพร่อง
- 5 ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามฉบับร่างอีกครั้ง และนำไปพิมพ์เป็นแบบสอบถามที่ สมบูรณ์ เพื่อใช้ในการทดลองเก็บข้อมูล
- 6 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 ชุด เพื่อทดสอบหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยจะดำเนินงานตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ขออนุญาตกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เจ้าสังกัดสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั้งสองแห่งเพื่อขอเก็บข้อมูล
2. ผู้วิจัยเตรียมแบบสอบถามที่ผ่านทดสอบคุณภาพไปแจกกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนสมุทรปราการ จำนวน 75 ชุด และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี จำนวน 60 ชุด

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากการแจกแบบสอบถามได้แล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลเหล่านั้นมาดำเนินการ ดังนี้

1 การจัดกระทำข้อมูล เมื่อได้แบบสอบถามคืนแล้วผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่รวบรวมได้มาดำเนินการดังนี้

- 1.1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ และความถูกต้องของแบบสอบถามทุกชุด
- 1.2. บันทึกคะแนนเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ จากนั้นใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) เพื่อวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

2 การวิเคราะห์ข้อมูล

2.1. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) เพื่อทราบลักษณะพื้นฐานทั่วไปของประชากร โดยทำการวิเคราะห์ดังนี้

2.1.1 เป็นค่าร้อยละ (Percentage) หรือค่าความถี่ (Frequency) สำหรับวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สัมพันธ์ภาพในครอบครัว ฐานความผิด และจำนวนครั้งในการกระทำผิด

2.1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สำหรับวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้

ส่วนที่ 3 พฤติกรรมการเรียนรู้

2.2. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ในการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

2.2.1 สถิติวิเคราะห์ค่าที (Independent t-test) ใช้เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกันเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ด้านเพศ

2.2.2 สถิติวิเคราะห์แบบการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way Analysis of variance) ใช้เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ด้าน อายุ ระดับการศึกษา สัมพันธภาพในครอบครัว ฐานความผิด และจำนวนครั้งในการกระทำผิด สำหรับค่านัยสำคัญทางสถิติใช้ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ กำหนดไว้ที่ 0.05

2.2.3 สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัว ที่เป็นอิสระต่อกัน เพื่อใช้ในการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งเป็น 4 ตอนดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะบุคคล โดยแจกแจงเป็นค่าร้อยละ ดังนี้

เพศ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากเป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 51.7 และเพศชายคิดเป็นร้อยละ 48.3

อายุ ผู้ตอบแบบสอบถามมีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 87.5 ส่วนผู้ตอบแบบสอบถามที่อายุน้อยกว่า 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 12.5

ระดับการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการศึกษาจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แต่ไม่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 60 รองลงมาคือจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 22.8 ผู้ที่ไม่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 17.2 ตามลำดับ

สัมพันธภาพในครอบครัว ผู้ตอบแบบสอบถามที่แยกอาศัยอยู่กับพ่อหรือแม่ คิดเป็นร้อยละ 37.5 รองลงมาคือมีพ่อแม่และอาศัยอยู่กัน คิดเป็นร้อยละ 35.4 และส่วนที่มีพ่อหรือแม่ แต่ไม่ได้อาศัยอยู่ด้วยกัน คิดเป็นร้อยละ 27.1 ตามลำดับ

ฐานความผิด ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีฐานความผิดเกี่ยวกับ พรบ.ยาเสพติด คิดเป็นร้อยละ 71.5 รองลงมาคือความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน คิดเป็นร้อยละ 13.2 ส่วนความผิดอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 15.3 ตามลำดับ

จำนวนครั้งที่กระทำผิด ผู้ตอบแบบสอบถามที่กระทำผิดเป็นครั้งแรก คิดเป็นร้อยละ 71.8 รองลงมาคือกระทำผิดเป็นครั้งที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 17.6 และการกระทำผิดครั้งที่ 3 ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 10.6

2. การวิเคราะห์ข้อมูลด้านลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้

การอภิปรายก่อนกิจกรรม เยาวชนมีความคิดเห็นต่อการอภิปรายก่อนกิจกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า การอภิปรายก่อนกิจกรรมที่เยาวชนมีความคิดเห็นมากที่สุด คือ วิธีการนำเสนอเกมหรือกีฬา โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ

4.54 รองลงมาคือ ผู้นำเกมหรือครูได้อธิบายถึงกติกาอย่างชัดเจน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49 และการอธิบายถึงวัตถุประสงค์การเรียนรู้จากการเล่นเกม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 ตามลำดับ

กิจกรรม เกม กีฬา หรือการเล่น เยาวชนมีความคิดเห็นต่อกิจกรรม เกม กีฬา หรือการเล่นโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า กิจกรรม เกม กีฬา หรือการเล่นที่เยาวชนมีความคิดเห็นมากที่สุดคือ เยาวชนสนใจและอยากมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.59 รองลงมาคือกิจกรรมสามารถสะท้อนให้ข้อคิดและความรู้แก่เยาวชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 การได้ความรู้และทักษะจากกิจกรรมและนำไปปรับใช้ได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 ผู้นำเกมหรือครูคอยดูแลชี้แนะอยู่ตลอดการทำกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 ความสนใจและมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของเพื่อน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.36 และการปฏิบัติตามกฎกติกาในการเล่นอย่างเคร่งครัด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 ตามลำดับ

การอภิปรายหลังกิจกรรมประกอบการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ เยาวชนมีความเห็นต่อการอภิปรายหลังกิจกรรมประกอบการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.36 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าการอภิปรายหลังกิจกรรมประกอบการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ที่เยาวชนมีความคิดมากที่สุดคือ เยาวชนมีความเข้าใจบทเรียนมากขึ้นจากการได้ทำกิจกรรมเกม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 รองลงมาคือเยาวชนมีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกรับจากการเล่นเกม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.43 ผู้นำหรือครูมีการอภิปราย-สรุป-สะท้อนการเรียนรู้จากการเล่นเกม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.36 การแนะนำประยุกต์ความรู้ที่ได้จากการเล่นเกมไปใช้ในชีวิตประจำวันของครูหรือผู้นำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 และเยาวชนกระตือรือร้นต้องการจะบอกเพื่อนถึงสิ่งที่เยาวชนได้เรียนรู้จากการเล่นเกม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 ตามลำดับ

3. การวิเคราะห์ข้อมูลด้านพฤติกรรมการเรียนรู้

การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม เยาวชนมีความเห็นต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.44 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมที่เยาวชนมีความคิดเห็นมากที่สุดคือ เยาวชนได้ข้อคิดและบทเรียนจากการทำกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 รองลงมาคือ จากกิจกรรมสอนให้ตัดสินใจเพื่อส่วนรวมมากกว่าตัวเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 การทำกิจกรรมทำให้เยาวชนมีความสัมพันธ์กับเพื่อนดีขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 เยาวชนสามารถนำความรู้ทักษะกติกาจากกิจกรรมไปปรับใช้ 4.41 การทำกิจกรรมทำให้เยาวชนมีความเห็นอกเห็นใจและเข้าใจเพื่อนมากขึ้น และการทำกิจกรรมทำให้การรับฟังความต้องการของคนอื่นมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน คือ 4.40 ตามลำดับ

การขอความช่วยเหลือ เยาวชนมีความเห็นต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการขอความช่วยเหลือโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.39 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า

พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการขอความช่วยเหลือที่เยาวชนมีความคิดเห็นมากที่สุดคือ เมื่อต้องการความช่วยเหลือจะขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ที่เยาวชนวางใจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 รองลงมาคือ เยาวชนเรียนรู้ว่าตัวเองสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.43 เยาวชนเคยขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ที่เยาวชนวางใจและได้รับความช่วยเหลือตามที่ต้องการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.39 การเรียนรู้ว่าเมื่อเผชิญอุปสรรคเยาวชนต้องการคนช่วย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.3 เยาวชนเคยขอความช่วยเหลือจากเพื่อนและได้รับความช่วยเหลือตามที่ต้องการ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.36 เมื่อต้องการความช่วยเหลือจะขอความช่วยเหลือจากเพื่อน 4.26 ตามลำดับ

การมีความรับผิดชอบ เยาวชนมีความเห็นต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการมีความรับผิดชอบโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการมีความรับผิดชอบที่เยาวชนมีความคิดเห็นมากที่สุด คือ จากกิจกรรมการทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุดแล้วจะทำให้ทีมประสบความสำเร็จ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 รองลงมาคือ เมื่อเยาวชนมีหน้าที่รับผิดชอบในกิจกรรมทำให้เยาวชนรู้สึกว่าคุณค่าขึ้น และการทำกิจกรรมมีส่วนทำให้เยาวชนมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ประจำวันของตนเองดีขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 4.54 จากกิจกรรมทำให้รู้ว่าแต่ละคนมีหน้าที่แตกต่างกันและการมีหน้าที่รับผิดชอบในกิจกรรมก็เหมือนหน้าที่รับผิดชอบชีวิตประจำวัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน คือ 4.52 ตามลำดับ

4. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1. เยาวชนที่มีลักษณะส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สัมพันธภาพในครอบครัว ฐานความผิด และจำนวนครั้งที่กระทำผิด แตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้แตกต่างกัน

เพศ

เยาวชนที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

เยาวชนที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการขอความช่วยเหลือไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

เยาวชนที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ประจำวันไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

อายุ

เยาวชนที่มีอายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

เยาวชนที่มีอายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการขอความช่วยเหลือไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 2 ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ โดยวิธีการอภิปรายก่อนกิจกรรม กิจกรรม และการอภิปรายหลังกิจกรรมด้วยการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ โดยวิธีการอภิปรายก่อนกิจกรรม กิจกรรม และการอภิปรายหลังกิจกรรมด้วยการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการขอความช่วยเหลือ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ โดยวิธีการอภิปรายก่อนกิจกรรม กิจกรรม และการอภิปรายหลังกิจกรรมด้วยการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการมีความรับผิดชอบ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

จากการศึกษาลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของมูลนิธิไรท์ทูเพลย์ ประเทศไทยมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

จากการศึกษาวิจัยพบว่า

1. เยาวชนที่มีลักษณะส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ สัมพันธภาพในครอบครัว ระดับการศึกษา ฐานความผิด และจำนวนครั้งที่กระทำความผิด แตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของบุคคลมากกว่าความแตกต่างทางลักษณะส่วนบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจรรยา ฉายศรี (2550: 84) ที่ได้ศึกษาเรื่องการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีเพศแตกต่างกัน มีการจัดการเรียนรู้วางแผนด้านการเรียนรู้ ด้านการปฏิบัติงานของครูผู้สอน ด้านการวัดผลและประเมินผล ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของประยูร เอี่ยมอำนวย (2550: 72) ที่พบว่าครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ที่มีอายุต่างกันมีทัศนะต่อการจัดการเรียนรู้ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อนึ่งกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมดมีอายุระหว่าง 12-18 ปี จึงถือได้ว่าเป็นวัยรุ่น อายุและระดับการศึกษาที่ไม่แตกต่างกันนัก

ส่วนสัมพันธภาพในครอบครัว ฐานความผิด และจำนวนครั้งที่กระทำความผิดแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิรนาท แสนสา (2543: 97-103) พบว่าวัยรุ่นที่เข้าสู่การไต่สวนในครั้งแรกสามารถพบได้ในทุกบริบทโครงสร้างของครอบครัว กล่าวคือวัยรุ่นที่เติบโตมาจากครอบครัวที่มีพ่อแม่อยู่ด้วยกันและไม่ได้อยู่ด้วยกันหรืออาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง บางคนอาศัยอยู่กับพ่อเลี้ยงหรือแม่เลี้ยง สิ่งที่สำคัญคือ เงื่อนไข

ในครอบครัว เช่นความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ความขัดแย้ง ความรุนแรงในครอบครัว การปล่อยประละเลย การเป็นแบบอย่างของบุคคลในครอบครัว เจื่อนใจด้านกลุ่มเพื่อน สังคมชุมชนที่อยู่อาศัย งานวิจัยนี้ยังได้พบว่าเงื่อนไขที่เอื้อต่อการใช้ยาบ้าเป็นประจำของวัยรุ่น คือสังคมที่ใกล้ชิดกับวัยรุ่น ได้แก่ครอบครัว โรงเรียน กลุ่มเพื่อน และชุมชน นอกจากนี้ข้อมูลจากกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์(ข่าวสาร ปีที่ 2 ฉบับที่3/ กรกฎาคม2554) ระบุว่าปัญหาของยาเสพติดส่งผลให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดในลักษณะต่างๆ ตามมา ทั้งนี้สอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างที่ส่วนใหญ่มีฐานความผิดจากพรบ.ยาเสพติด

2. ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนโดยรวม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวในระดับสูง และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้โดยเริ่มด้วยการอภิปรายก่อนทำกิจกรรม ทำกิจกรรม และการอภิปรายหลังกิจกรรมโดยการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับปานกลางและสูง กล่าวคือเมื่อเยาวชนทำกิจกรรมการเรียนรู้เพิ่มขึ้นด้วยการอภิปรายก่อนทำกิจกรรม จะทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมเพิ่มในระดับปานกลาง และเมื่อทำกิจกรรมแล้วตามด้วยการอภิปรายหลังกิจกรรมโดยการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ จะทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการแสดงออกอย่างมีจริยธรรมเพิ่มในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องสมมติฐานที่ตั้งไว้

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้โดยเริ่มด้วยการอภิปรายก่อนทำกิจกรรม ทำกิจกรรม และการอภิปรายหลังกิจกรรมโดยการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการขอความช่วยเหลือ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับปานกลางและสูง ตามลำดับ กล่าวคือเมื่อเยาวชนทำกิจกรรมการเรียนรู้เพิ่มขึ้นด้วยการอภิปรายก่อนทำกิจกรรม จะทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการขอความช่วยเหลือเพิ่มในระดับปานกลาง และเมื่อทำกิจกรรมแล้วตามด้วยการอภิปรายหลังกิจกรรมโดยการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ จะทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการขอความช่วยเหลือเพิ่มขึ้นในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องสมมติฐานที่ตั้งไว้

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้โดยเริ่มด้วยการอภิปรายก่อนทำกิจกรรม ทำกิจกรรม และการอภิปรายหลังกิจกรรมโดยการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชนด้านการมีความรับผิดชอบ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำและสูง ตามลำดับ กล่าวคือเมื่อเยาวชนทำกิจกรรมการเรียนรู้เพิ่มขึ้นด้วยการอภิปรายก่อนทำกิจกรรม จะทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการมีความรับผิดชอบเพิ่มในระดับต่ำ และเมื่อทำกิจกรรมแล้วตามด้วยการอภิปรายหลังกิจกรรมโดยการสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ จะทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการมีความรับผิดชอบเพิ่มขึ้นในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องสมมติฐานที่ตั้งไว้

และสอดคล้องกับแนวคิดของทิตนา แชมมณี (2548: 59) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการของทางความคิดที่เกิดจากการสะสมของข้อมูล การสร้างความหมาย และความสัมพันธ์ของข้อมูลและการดึงข้อมูลออกมาใช้ในการกระทำและแก้ปัญหาต่างๆ และสอดคล้องกับนักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยมที่กล่าวว่า การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง

สอดคล้องกับงานวิจัยของอดิมา แก้วสะอาด (2551: 23-25) ได้ทำการวิจัยศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาไวยากรณ์อังกฤษโดยการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมการใช้กิจกรรมเข้ามาช่วยในการเรียนรู้หลักไวยากรณ์ พบว่ากิจกรรมช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจบทเรียนได้ชัดเจนขึ้นและช่วยให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมากขึ้น

สอดคล้องกับงานวิจัยของอโนชา ธีรธำรง (2550) ได้ทำการวิจัยศึกษาเรื่องการใช้รูปแบบกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เพื่อการเรียนรู้ต่อการพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัย พบว่าหลังกิจกรรม ทักษะทางสังคมโดยรวมมีคะแนนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

ผลจากการศึกษาวิจัยเรื่องลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของมูลนิธิไรท์ทูเพลย์ ประเทศไทยมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน มีข้อเสนอแนะดังนี้

1. หน่วยงานที่ดูแลเด็กและเยาวชนควรส่งเสริมบทเรียนที่เน้นเชิงปฏิบัติให้แก่เด็กและเยาวชนมากกว่าคำสอนหรือแนะนำ ซึ่งจากการวิจัยจะเห็นว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ในขั้นตอนสนทนาอภิปรายก่อนเข้าสู่กิจกรรมนั้นมีการเรียนรู้ที่ต่ำถึงปานกลาง แต่เมื่อให้เด็กและเยาวชนได้ลงมือปฏิบัติทำกิจกรรมจะทำให้เด็กและเยาวชนสามารถสัมผัสกับประสบการณ์การเรียนรู้ที่เป็นรูปธรรมมากกว่า รวมถึงสามารถสัมผัสและเข้าใจถึงปัญหาได้ชัดเจนและเมื่อเข้าสู่การเปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนได้สนทนาถึงการเรียนรู้จากประสบการณ์การทำกิจกรรม จะเป็นการช่วยให้เด็กและเยาวชนได้คิดไตร่ตรองและคาดการณ์ถึงสิ่งที่เรียนรู้มา ซึ่งถือเป็นความรู้ที่เด็กสร้างขึ้นจากประสบการณ์ของเด็กโดยตรงและมีความยั่งยืน

2. หน่วยงานที่ดูแลเด็กและเยาวชนควรส่งเสริมการทำกิจกรรมการเรียนรู้ให้เด็กและเยาวชนในรูปแบบต่างๆ หลากหลายเพิ่มขึ้น ซึ่งจากการวิจัยพบว่าลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้มีความสัมพันธ์ต่อการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนในระดับที่สูง นอกจากนั้นเด็กและเยาวชนยังมีความคิดเห็นต่อการทำกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมากที่สุดด้วย นั้นแสดงว่าเด็กและเยาวชนพึงพอใจกับการทำกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่าการเรียนรู้ใดก็ตาม ถ้าตรงกับความต้องการของผู้เรียนและมีความเหมาะสมกับผู้เรียน ย่อมเกิดความสนใจและเรียนรู้ได้ดีกว่าสิ่งที่ยัดเยียดให้

3. หน่วยงานที่ดูแลเด็กและเยาวชนควรส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนได้มีบทบาท โดยมีส่วนร่วมหรือมีส่วนรับผิดชอบในกิจกรรมต่างๆ ตามความเหมาะสมและโอกาส เพื่อบูรณาการความรู้ที่ได้จากการทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการนำไปปฏิบัติใช้ ซึ่งจากการวิจัยจะพบว่าเยาวชนมีความคิดเห็น

ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับสูงมากที่สุด แสดงว่าเยาวชนได้ความรู้จากการทำกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับที่สูง จึงต้องส่งเสริมให้เห็นผลด้วยภาคปฏิบัติ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบถึงความแตกต่างของพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนก่อนและหลังทำกิจกรรม เพื่อให้เห็นผลชัดเจนมากขึ้น
2. ควรทำการศึกษาวิจัยในเชิงคุณภาพ เช่นการสัมภาษณ์ เพื่อทราบถึงความเปลี่ยนแปลงแนวความคิดและมุมมองของเด็กและเยาวชนในแง่มุมมองที่มีทักษะทางสังคม
3. ควรทำการศึกษาลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนในทักษะด้านอื่นๆ เช่น การเรียนรู้การแก้ปัญหาและการตัดสินใจ การจัดการอารมณ์ การมองเห็นคุณค่าของตนเองและผู้อื่น การพัฒนาความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น

บรรณานุกรม

- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2539). *สถิติสำหรับการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- . (2545). *สถิติสำหรับการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- . (2550). *สถิติสำหรับการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์. (2546). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: ไทยเจริญการพิมพ์.
- กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2554, กรกฎาคม). การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน. *ข่าวสาร*. 2(3): 5.
- จริยา ฉายศรี (2550). *การจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ ระดับประถมศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2541). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. กรุงเทพฯ: เทพเนรมิตการพิมพ์.
- ทศนา แคมมณี. (2548). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2538). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ประมะ สตะเวทิน. 2546. *หลักนิเทศศาสตร์*. กรุงเทพฯ: ภาพการพิมพ์.
- ปาริฉัตร ผลเจริญ. (2547). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์โดยผ่านกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะที่มีผลต่อทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย*. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประยูร เอี่ยมอานวย (2550). *การจัดการเรียนรู้ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ตามทัศนะครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. สารนิพนธ์. กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นรินาhta แสนสา (2543). *กระบวนการเข้าสู่การใช้ยาสูบของนักเรียนวัยรุ่น*. ปรินิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนาศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไรท์ทูเพลย์ (2010). *คู่มือทักษะชีวิตเล่มที่ 4 การแก้ปัญหาและการตัดสินใจ*. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- ไรท์ทูเพลย์ (2010). *คู่มือทักษะชีวิต: เครื่องมือช่วยเหลือและสนับสนุนครู*. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- ไรท์ทูเพลย์ (2010). *บทนำเบื้องต้นเกี่ยวกับชุดคู่มือทักษะชีวิต*. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- ไรท์ทูเพลย์ (2009). *แนวทางการจัดอภิปรายสำหรับครูผู้สอนชาวไทย*. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.

- ราชบัณฑิตยสถาน. (2525).ความหมายของเด็กและเยาวชน. สืบค้นเมื่อ 20 ธันวาคม 2555, จาก <http://www.panyathai.or.th/wiki/index.php>
- สุปรานี สนธิรัตน์ และคณะ (2545). จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สถิต วงศ์สุวรรณ (2544). การพัฒนาบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น (1977).
- สถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสมุทรปราการ. สืบค้นเมื่อ 15 ตุลาคม 2555, จาก/ <http://www2.djop.moj.go.th/sp1110/front%20page.html>
- ผศ. ศิริพันธ์ ถาวรทิวังษ์ (2543). ประชากรศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วิรัช วรรณรัตน์ (2532). การตรวจคุณภาพเครื่องมือในการวัดผลและการวิจัย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี จังหวัดนครปฐม. สืบค้นเมื่อ 15 ตุลาคม 2555, จาก/<http://www2.djop.moj.go.th/tr1031/index.html>
- Nu td a, Blogger, (2552, 16 พฤศจิกายน). ทฤษฎีการเรียนรู้. สืบค้นเมื่อ 15 ตุลาคม 2555, จาก/ <http://l-theory-g6.blogspot.com>
- สุชา จันทรโสม (2544). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2541). จิตวิทยาการศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เอกรินทร์ ศรีอินทร์. (2554). การสำรวจความรู้ ความเข้าใจและทัศนคติของเด็กและเยาวชนต่อการร่วมกิจกรรมของมูลนิธิ Right To Play. ศึกษากรณี: สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสมุทรปราการรายงานการศึกษา. ถ่ายเอกสาร.
- อดิมา แก้วสะอาด. (2551). การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชา ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยผ่านการเรียนรู้ผ่านกิจกรรม.วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาศาสตร์ประยุกต์ด้านการสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. ถ่ายเอกสาร.
- อโนชา ธีรธำรง. (2550). การใช้รูปแบบกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เพื่อการเรียนรู้ต่อการพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สารดีดี.คอม. (2555).แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้รับสาร. สืบค้นเมื่อ ธันวาคม 2555, จาก/<http://www.sara-dd.com>
- Duffy, T.M.; Jonassen, D.H. (1992). *Constructivism: new implications for instructional Technology*. In T.M. Duffy (Ed.), *Constructivism and the technology of instruction*. (pp.1-15). New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates Publishers.
- Devries, R.; Zan, B. (1992). *Study compares teachers and classroom atmospheres*. The Constructivist, spring, 1-2, 3-6.

- Fosnot, C. (1992). *Constructing Constructivism*. In T.M. Duffy (Ed.), *Constructivism and the technology of instruction*. (pp.171). New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates Publishers.
- Jonassen, D.H. (1992). *Evaluating constructivist learning*. In T.M. Duffy (Ed.), *Constructivism and the technology of instruction*. (pp.137-147). New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates Publishers.
- Lall, G.R.; Lall, B.M. (1983). *Ways Children learn*. Illinois: Charles C. Thomas Publishers.
- Mei-Yi Shen (2008). *Teaching and learning through play: A case study of Taiwanese kindergarten teachers' perceptions and implementation of play in a school*. Ph.D. Texas. University of the Incarnate Word. Photocopied.
- Newell, A.; Simon. H. A. (1972). *Human problem solving*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Wertheimer, M. (1959). *Productive thinking (Enlarged ed.)*. New York: Harper & Row.
- Rodgers, Moira S. (2012). *Structured Play and Student Learning in Kindergarten: An Outcome Evaluation*. Doctor of Education. Boston. Northeastern University. Photocopied.
- Vygotsky, L.S. (1978). *Mind in society: The developmental of higher psychological processes*. In M. Cole, V. John-Steiner, S. Scribner & E. Suberman (Eds), *The developmental of higher psychological processes* (pp. 84-91). London: Harvard University Press.
- Hartung J.; Argac D. (2001). *Testing for Homogeneity in Combining of Two-Armed Trial with Normally Distributed Responses*. Dortmund. University of Dortmund.
- Retrieved December 2012 from <http://sankhya.isical.ac.in/search/63b3/8304fnl.pdf>
- David A. Kolb (1984). *Experiential learning: Experience as the source of learning and development*. New Jersey: Prentice-Hall. Retrieved November 2012 from <http://www.d.umn.edu/~kgilbert/educ5165-731/Readings/experiential-learning-theory.pdf>

แบบสอบถาม

เรื่อง ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของมูลนิธิไรท์ทูเพลย์ ประเทศไทย มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน

เรียนท่านผู้ตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้สร้างขึ้นเพื่อต้องการศึกษาว่า “ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของมูลนิธิไรท์ทูเพลย์ ประเทศไทย มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน” ขอความกรุณาท่านให้ข้อมูลตามความเป็นจริง

แบบสอบถามนี้ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้

ส่วนที่ 3. พฤติกรรมการเรียนรู้

ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลที่ได้นี้เป็นความลับ และใช้เพื่อการศึกษาวิจัยทางวิชาการเท่านั้น มิได้มีผลต่อผู้ตอบแบบสอบถามหรือองค์กรแต่อย่างใด และผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูง ที่กรุณาสละเวลาและให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์สำหรับการศึกษาในครั้งนี้

นางประไพ ชาววิวัฒน์ โครงการพิเศษบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาการจัดการ (นอกเวลาราชการ) ภาควิชาบริหารธุรกิจ
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อมูลของท่าน เพียงข้อเดียว เท่านั้น

1. เพศ

☐ 1. ชาย

☐ 2. หญิง

2. อายุ

☐ 1. น้อยกว่าหรือเท่ากับ 15 ปี

☐ 2. มากกว่า 15 ปี

3. ระดับการศึกษา

☐ 1. ไม่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

☐ 2. จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แต่ไม่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

☐ 3. จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และกำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า หรือออกจากการศึกษา

4. สัมพันธภาพในครอบครัว

☐ 1. มีพ่อ-แม่ และอาศัยอยู่ด้วยกัน

☐ 2. มีพ่อ-แม่ แต่ไม่ได้อาศัยอยู่ด้วยกัน

☐ 3. พ่อแม่แยกกันอยู่ และอาศัยอยู่กับพ่อหรือแม่

☐ 4. มีพ่อหรือแม่ และอาศัยอยู่กับพ่อหรือแม่

☐ 5. มีพ่อหรือแม่ แต่ไม่ได้อาศัยอยู่ด้วย

☐ 6. ไม่มีพ่อแม่ อาศัยอยู่กับญาติหรือคนอื่น

5. ฐานความผิด

☐ 1. ความผิดเกี่ยวกับ พรบ.ยาเสพติด

☐ 2. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์(ลักทรัพย์, ชิงทรัพย์, วิ่งราวทรัพย์, ปล้นทรัพย์)

☐ 3. ความผิดเกี่ยวกับชีวิต(ทำร้ายร่างกาย, พยายามฆ่า, ฆ่า)

☐ 4. ความผิดเกี่ยวกับเพศ(อนาจาร, ช่มชู้, กระทำชำเรา, รุมโทรม)

☐ 5. ความผิดเกี่ยวกับพรบ.ลิขสิทธิ์ (ค้าขายเทปผี-ซีดีเถื่อน)

☐ 6. ความผิดเกี่ยวกับพรบ.อาวุธปืนและเครื่องกระสุน

☐ 7. ความผิดเกี่ยวกับพรบ.จราจร

☐ 8. อื่นๆ (ระบุ).....

6. จำนวนครั้งที่กระทำความผิด

☐ 1. อยู่สถานพินิจครั้งนี้เป็นครั้งแรก

☐ 2. อยู่สถานพินิจครั้งนี้เป็นครั้งที่ 2

☐ 3. อยู่สถานพินิจครั้งนี้เป็นครั้งที่ 3

☐ 4. อยู่สถานพินิจมาแล้วมากกว่า 3 ครั้ง

ส่วนที่ 2 ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของเยาวชนมากที่สุด

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของไรท์ทูเพลย์	(5) เห็นด้วยอย่างยิ่ง	(4) เห็นด้วย	(3) เฉยๆ	(2) ไม่เห็นด้วย	(1) ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
การอภิปรายก่อนกิจกรรม					
1. วิธีการเสนอเกมหรือกิจกรรมของผู้นำเกมหรือครูมีส่วนทำให้เยาวชนมีความกระตือรือร้น อยากเล่น					
2. การอธิบายถึงวัตถุประสงค์การเรียนรู้จากการเล่นเกมและกีฬา ของผู้นำเกมหรือครู มีส่วนทำให้เยาวชนยิ่งอยากรู้ อยากเล่นมากขึ้น					
3. ผู้นำเกมหรือครูได้อธิบายถึงกติกาอย่างชัดเจนทำให้เกิดความเข้าใจ ก่อนทำกิจกรรมทุกครั้ง					
กิจกรรม เกม กีฬา หรือการละเล่นบทบาทสมมติ					
4. เยาวชนสนใจและอยากมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทุกครั้ง					
5. เยาวชนคิดว่าเพื่อนๆ ส่วนใหญ่สนใจและมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทุกครั้ง					
6. ผู้นำเกมหรือครู คอยดูแล ชี้แนะอยู่ตลอดเวลาในการทำกิจกรรม เกม กีฬา					
7. ในกิจกรรมเกม เยาวชนปฏิบัติตามกฎกติกาในการเล่นอย่างเคร่งครัดเสมอ					
8. กิจกรรมที่ผู้นำเกมหรือครู นำมาให้เยาวชนเล่นหรือทำกิจกรรม สามารถสะท้อนให้ข้อคิดและความรู้แก่เยาวชนได้ดี					
9. กิจกรรมการเล่นละเล่น หรือกีฬาที่เล่น นอกจากได้รับความสนุกสนานแล้วยังได้ความรู้และทักษะที่นำไปปรับใช้ได้					
การอภิปรายหลังกิจกรรมประกอบการสะท้อน-เชื่อมโยง-ปรับใช้					
10. เยาวชนมีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกที่รับจากการเล่นเกมทุกครั้ง					
11. เยาวชนกระตือรือร้นต้องการจะบอกเพื่อนถึงสิ่งที่เยาวชนได้เรียนรู้จากการเล่นเกม					
12. ผู้นำเกมหรือครูมีการแนะนำประยุกต์ความรู้ที่ได้จากการเล่นเกมไปใช้ในชีวิตประจำวัน ทุกครั้ง					
13. ผู้นำเกมหรือครูได้มีการอภิปราย สรุป สะท้อนการเรียนรู้จากการเล่นเกมเสมอ					
14. การอภิปราย สรุป สะท้อนจากการเล่นเกมช่วยให้เยาวชนเข้าใจบทเรียนจากการเล่นเกมมากขึ้น					

ส่วนที่ 3. พฤติกรรมการเรียนรู้

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของเยาวชนมากที่สุด

พฤติกรรมการเรียนรู้	(5) เห็นด้วยอย่างยิ่ง	(4) เห็นด้วย	(3) เฉยๆ	(2) ไม่เห็นด้วย	(1) ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
การแสดงออกอย่างมีจริยธรรม					
1. เยาวชนได้ข้อคิดและบทเรียนจากการทำกิจกรรมทุกครั้ง					
2. การทำกิจกรรมมีส่วนทำให้เยาวชนมีความเห็นอกเห็นใจและเข้าใจเพื่อนมากขึ้น					
3. การทำกิจกรรมทำให้เยาวชนมีความสัมพันธ์กับเพื่อนดีขึ้น					
4. เยาวชนสามารถนำความรู้ทักษะ กติกา ต่างๆ จากการทำกิจกรรมไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ เช่น การปฏิบัติตามมติเสียงส่วนใหญ่อย่างเต็มใจ ถึงแม้ไม่ตรงกับความเห็นของเรา					
5. จากกิจกรรมสอนให้เยาวชนรู้ว่า บางครั้งเยาวชนต้องตัดสินใจเพื่อส่วนรวมมากกว่าตัวเอง					
6. การทำกิจกรรมทำให้เยาวชนเรียนรู้ที่จะรับฟังความต้องการของคนอื่นมากขึ้น					
การขอความช่วยเหลือ					
7. จากการทำกิจกรรม ทำให้เยาวชนเรียนรู้ว่าตัวเองสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้					
8. จากการทำกิจกรรม เยาวชนเรียนรู้ว่าเมื่อเผชิญอุปสรรคเยาวชนต้องการคนช่วย					
9. จากการทำกิจกรรม เยาวชนเรียนรู้ว่าเมื่อต้องการความช่วยเหลือ เยาวชนคิดว่าจะขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ที่เยาวชนวางใจ					
10. จากการทำกิจกรรม เยาวชนเรียนรู้ว่าเมื่อต้องการความช่วยเหลือ เยาวชนคิดว่าจะขอความช่วยเหลือจากเพื่อน					
11. หลังจากการทำกิจกรรมเยาวชนได้เคยขอความช่วยเหลือจากเพื่อนและได้รับความช่วยเหลือตามที่ต้องการ					
12. หลังจากการทำกิจกรรมเยาวชนเยาวชนได้เคยขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ที่เยาวชนวางใจและได้รับความช่วยเหลือตามที่ต้องการ					

พฤติกรรมการเรียนรู้	(5) เห็นด้วยอย่างยิ่ง	(4) เห็นด้วย	(3) เฉยๆ	(2) ไม่เห็นด้วย	(1) ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
การมีความรับผิดชอบ					
13. จากการทำกิจกรรม ทำให้เยาวชนรู้ว่าแต่ละคนมีหน้าที่แตกต่างกัน					
14. จากการทำกิจกรรมเกมทำให้เยาวชนรู้ว่า ต้องทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด แล้วจะทำให้ทีมประสบผลความสำเร็จ					
15. เมื่อเยาวชนมีหน้าที่รับผิดชอบในกิจกรรม ทำให้เยาวชนรู้สึกว่ามี คุณค่าขึ้น					
16. เยาวชนคิดว่าหน้าที่รับผิดชอบในกิจกรรม ก็เหมือนหน้าที่รับผิดชอบ ชีวิตประจำวัน					
17. การทำกิจกรรมมีส่วนทำให้เยาวชนมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ประจำวันของตนเองดีขึ้น					

ขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างยิ่งในความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามนี้

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 15664

ที่ ศร 0519.12/ ๑357

วันที่ ๑/ พฤษภาคม 2556

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน รองศาสตราจารย์สุพาดา สิริกุดตา

เนื่องด้วย นางประไพ ขาววิวัฒน์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของมูลนิธิ ไรท์ทูเพลย์ประเทศไทย มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฏฐ์ กุลสิริ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบแบบสอบถาม

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางประไพ ขาววิวัฒน์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-776-6835

ที่ ศธ 0519.12/ ๒๕๕๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๐ มิถุนายน 2556

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

เนื่องด้วย นางประไพ ขาววิวัฒน์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของมูลนิธิ ไรท์ทูเพลย์ประเทศไทย มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของเยาวชน” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฏฐ์ กุลสิริ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอใช้สถานที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีและสถานพินิจ และสถานพินิจและ คุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสมุทรปราการ เพื่อขอให้เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ เยาวชนหญิงบ้านปรานี และ เด็กและเยาวชนในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสมุทรปราการ เพื่อตอบแบบสอบถาม ในระหว่างเดือนมิถุนายน 2556

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ให้ นางประไพ ขาววิวัฒน์ ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒน์กุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-776-6835

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางประไพ ชาววิวัฒน์
วันเดือนปีเกิด	22 กุมภาพันธ์ 2511
สถานที่เกิด	จังหวัดน่าน
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	51/510 ซอยนวลจันทร์ 17 ถนนนวลจันทร์ แขวงนวลจันทร์ เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ 10230
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	เจ้าหน้าที่การเงินส่วนภูมิภาค
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ไรท์ ทู เฟลย์ สำนักงานภูมิภาคเอเชีย กรุงเทพฯ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2530	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนปัว อำเภอปัว จังหวัดน่าน
พ.ศ. 2536	ปริญญาตรีบริหารธุรกิจ สาขาการจัดการทั่วไป จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. 2556	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (การจัดการ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ